

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

Stálý host muzikálu

Andrea Gabrišová

OPERA

Česká premiéra salónní operety
POPELKA Pauline Viardot

ČINOHRA

Téma paměti, kořenů a předsudků
v inscenaci PTÁČCI

BALET

Tajemné baletní OKNO
hostuje v Praze

MUZIKÁL

ELISABETH a Ostrava
– mají něco společného?

Georg Friedrich Händel (1685–1759)

JULIUS CAESAR V EGYPTĚ (Giulio Cesare in Egitto)

**Premiéra 19. června 2025
v Divadle Antonína Dvořáka**

Reprízy 21., 22., 25. a 26. června 2025

Barokní operu uvádíme v koprodukcii
s Hudebním festivalem Znojmo
a se souborem Czech Ensemble Baroque

**Hudební
festival
Znojmo**

Georg Friedrich Händel s králem Jiřím
Autor Edouard Jean Conrad Hamman

SLOVO ŘEDITELE DIVADLA

Vážený a milý přítel,

vstupujeme společně do nového roku 2025! A jsme o rok starší – Vy, my i naše (Vaše) Národní divadlo moravskoslezské. To je z nás nejstarší! Jsme bohatší o vše dobré, co jsme v uplynulém roce prožili a získali. Na druhé straně s koncem roku minulého vedle zisků rekapitulujeme i ztráty, z nichž mnohé jsou nevratné. A do nového roku většina z nás vstupuje s řadou předsevzetí a plánů. Co vše bychom měli změnit na sobě, na svých vztazích. Čeho bychom rádi dosáhli, co bychom měli v tom novém roce nového vytvořit. A již někde v těchto předsevzetích je obsaženo i smutné povzdechnutí. Co z toho se opět (jako v minulých letech) nestane! Ale přetrvává i naděje, že mnohé nám tentokrát opravdu vyjde! A naděje je třeba. A v tuto chvíli se mi vybaví slova mého oblíbeného skvělého (nejen) filmového tvůrce Woodyho Allena: „Pokud chcete rozesmát Boha, řekněte mu o svých plánech.“ (If you want to make God laugh, tell him about your plans.) Není to rozhodně výzva k rezignaci, ale jemné upozornění s jistou dávkou ironického humoru, že vše může být jinak, a ne vše máme pouze ve svých rukou. Chod takového velkého čtyřsouborového divadla, jako je to naše, vyžaduje plánování s velkým předstihem. Věnujeme mu velkou pozornost a společně úsilí všech zúčastněných, abychom naše plány dokázali nejen připravit, ale hlavně uvést v život a nabídli Vám co nejintenzivnější divadelní zážitky v představeních našich čtyř uměleckých souborů. Dostáváme se do poloviny této divadelní sezóny a již několik měsíců pro Vás připravujeme i sezónu příští, mnohé naše plány sahají ještě dál. The show must go on!

Do nového roku 2025 nás z titulní strany vítá muzikálová zpěvačka a herečka Andrea Gabrišová, stálý host souboru muzikálu. Aktuálně teď exceluje v jeho nejnovější inscenaci, v *Elisabeth*, jako Arcivévodkyně Sofie. Fotograf Adolf Horsinka Andreu svým objektivem zachytil z průhledu na prvním balkóně a naaranžoval ji ležící na horní desce recepčního pultu, umístěného o patro níže v přízemí foyeru Divadla Jiřího Myrona, naproti vstupním dveřím. Za tímto pultem Vás před představením v tomto divadle svým úsměvem vítá (ovšem stojící) milá uvaděčka nebo uvaděč. Pult má tvar fragmentu černého klavírního křídla a je součástí nového mobiliáře, který zde přibyl v roce 2018 po dokončení první etapy rekonstrukce Divadla Jiřího Myrona. Na základě prvotní myšlenky šéfa výpravy NDM Davida Baziky výsledný

Stylizovaná harfa ve foyeru DJM
Foto Martin Popelář

návrh vytvořili architekti Tomáš Bindr a Pavla Vymetálková z atelieru38. Výsledné artefakty zobrazují stylizované klavírní křídlo, harfu a housle a slouží zároveň pro stylové uložení informačních a propagačních materiálů divadla. V Divadle Jiřího Myrona jsou vyvedeny v černém klavírním lesku a v Divadle Antonína Dvořáka, kde se nacházejí také, mají barvu bílou. Tyto prvky vhodně zapadají do celkové původní koncepce interiéru obou našich divadel a plní svou funkci. Je to další vrstva, která s respektem rozvíjí a přizpůsobuje aktuálním potřebám díla předcházejících generací. Práce v divadle, navíc s více jak stoletou tradicí, tento princip plně obsahuje. Vytváříme divadlo dneška, ale pečujeme i o jeho paměť. Vytvářet nové znamená respektovat i vědomí souvislostí!

Čas jde dopředu. A vedle dvou nových premiér, které nás čekají v měsíci únoru (v opeře a v činohře), nás čeká několik návratů úspěšných inscenací z minulých sezón. Některé se vrátí již k posledním reprízám, než opustí repertoár našeho divadla, aby tak uvolnily prostor něčemu novému. I to je divadlo a života běh.

Přeji vám dobrý, zdravý a láskyplný rok 2025! Aby pro Vás i v neklidném okolním světě bylo divadlo tím správným zrcadlem života. Místem neopakovatelných setkávání. Setkávání s příběhy, krásou, poezií. Místem a časem okouzlení a radosti. Místem, kde to vše společně zažíváme. Místem tolik potřebné katarze! Dívejme se do roku 2025 s nadějí a divadlo nám v tom pomáhej!

Těším se na Vás v našich hledištích!

V úctě

Jiří Nekvasil

OPERA _____ 7

ČINOHRA _____ 15

BALET _____ 25

MUZIKÁL _____ 33

EXTRA _____ 46

ATELIÉR _____ 48

PROGRAM _____ 52

PREMIÉRY

LEDEN – ÚNOR 2025

ČINOHRA
1. února 2025 / Divadlo Antonína Dvořáka

Wajdi Mouawad
PTÁČCI

OPERA
6. a 8. února 2025 / Divadlo „12“

Pauline Viardot

**POPELKA
(Cendrillon)**

Budte s námi i ve virtuálním světě...

Národní divadlo
moravskoslezské

ndm ostrava

Národní divadlo
moravskoslezské

ndm.ostrava

www.ndm.cz

Georg Friedrich Händel (1685–1759)

JULIUS CAESAR V EGYPTĚ (Giulio Cesare in Egitto)

Barokní opera o třech dějstvích z roku 1724

Poprvé se v operní nabídce Národního divadla moravskoslezského objeví inscenace barokní opery v autentické hudební interpretaci na historické nástroje. To vše umocněné mimořádným mezinárodním sólistickým obsazením!

Dirigent **Roman Válek**
Režie **Jiří Nekvasil**

V hlavních rolích
Andreas Scholl – kontratenor
Valer Sabadus – kontratenor
Franko Klisovič – kontratenor
Doubravka Novotná – soprán
Monika Jägerová – alt
Michal Marhold – baryton

**Premiéra 19. června 2025 v 18.30 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka**

**Reprízy 21., 22., 25. a 26. června 2025
v 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka**

Uvádíme v koprodukcii
s Hudebním festivalem
Znojmo a se souborem
Czech Ensemble Baroque

**Hudební
festival
Znojmo**

Slovo dirigenta

... Monteverdiho *L'Orfeo*, Mozartův *Don Giovanni*, Verdiho *Nabucco*, Bizetova *Carmen* či Janáčkova *Její pastorkyňa* směle snesou přídomek „opera oper“.

K takovým titulům rozhodně patří i Händelův historický epos *Julius Caesar v Egyptě* z roku 1724.

Realizace barokní opery však v dnešní „moderní“ době přináší jeden podstatný bonus – vnímaný celosvětovým publikem ne jako archiválie, nýbrž jako fungující a respektovaný způsob interpretace – a to autentické hudební provedení.

Kromě dobových nástrojů – jejichž nezaměnitelný zvuk se perfektně pojí s vokální linkou, aniž by museli sólisté forzírovat – jde o důsledné originální ztvárnění sólových rolí, altů i sopránů, mužů, dnes falzetisty. V Händelově době

Roman Válek
Foto: Tino Kratochvíl

byli takovíto zpěváci (někteří též kastráti) vnímáni asi jako dnešní rockové hvězdy.

Hlavní „rockovou“ hvězdou našeho provedení je světová megastar kontratenoru Andreas Scholl. Jeho kreace spolu s koloraturní mezzosopranistkou Ceciliou Bartoli v Salcburku patří dodnes k historicky nejlepším provedením této opery na světě.

Autentičnost hudebního provedení zdaleka nespočívá jen v použití dobových nástrojů. Jde především o kreativní instrumentaci, improvizaci, virtuózní tempa, kontrastní agogiku a o celkově svobodný a dynamický přístup k interpretaci.

Naše provedení by mělo diváky oslnit, stejně jako dojmout. Pobavit, stejně jako dovést k zamyšlení.

Vzhledem k faktu, že se jedná o vůbec první provedení v Česku na dobové nástroje s originálním kontratenorovým obsazením se sólisty světového významu, doufám, milí diváci, že se staneme společně svědky operní události, jejíž význam daleko přesáhne hranice České republiky. Krásný poslech. **Roman Válek**

Slovo prezidenta

Hudebního festivalu Znojmo

Giulio Cesare in Egitto je snad nejslavnější opera Georga Friedricha Händela. Poprvé v opravdu světovém obsazení jsme se ji v koprodukcii s Národním divadlem moravskoslezským rozhodli uvést v České republice. Role Julia Caesara je životní a fantastickou rolí jednoho z nejlepších kontratenoristů moderních evropských dějin Andrease Scholla, kterého v Ostravě a ve Znojmě uvítáme společně se špičkovým basbarytonistou Adamem Plachetkou (pouze ve Znojmě), vynikajícími kolegy kontratenory Valerem Sabadusem a Frankem Klisovičem. Vedle nich vystoupí velmi talentované a skvělé zpěvačky nastupující generace a české operní scény Doubravka Novotná a Monika Jägerová.

Celé dílo je opravdovou výzvou jak vzhledem ke světovému obsazení, tak k prostoru ve Znojmě, který už druhým rokem budeme využívat místo opravující se jízdní dráhy. Jedná se o Německý dům neboli Domeček, jenž se na tři dny stane světovou scénou barokní opery. *Giulio Cesare in Egitto* od G. F. Händela je jedna z největších výzev pro festival, mimo jiné proto, že jde o velmi slavný titul a všechny významné operní domy jej už hrály. Náš festival nemá malé cíle a snažíme se i výběrem této opery ukázat, že naše cíle jsou opravdu ty nejvyšší.

Zároveň se jedná o první koprodukcii v profilu hudebního festivalu, kdy stagionovou metodu, na kterou jsme zvyklí, „očkujeme“ do zřízovaného divadla – příspěvkové organizace. Národní

divadlo moravskoslezské z Ostravy jde do toho s námi stejnou metodou, jakou k festivalu a k opeře přistupujeme každé léto. Je to metoda, která je sice náročnější na organizaci, protože musíte připravit kompletní tým na velmi krátkou dobu, ale ve výsledku jde o mnohem soustředěnější způsob přípravy opery. Jsme velmi rádi, že se k nám poprvé přidalo velké české divadlo, které sdílí náš názor na to, jak tvořit operu.

Jiří Ludvík, komentář ke znojmskému uvedení opery v roce 2025

**Czech Ensemble Baroque
Stará hudba pro nový věk...**

Ansámbl zabývající se stylovou interpretací děl starších slohových období v autentické interpretaci na dobové nástroje založil dirigent Roman Válek roku 1998.

Soubor má tři složky: orchestr, vokální ansámbl a sólisty. Členy jsou profesionální instrumentalisté a zpěváci z České republiky, Slovenska, Maďarska, Polska a Německa. Mezi kooperující umělce patří: Andreas Scholl, Adam Plachetka, Jean-Francois Lombard, Markéta Cukrová, Jaroslav Březina, Marie Fajtová, Joel Frederiksen, Ludmila Peterková, Barbara Maria Willi, Monika Knöblochová, Marek Štryncl aj. Z interpretů jiných žánrů je to houslista Pavel Šporcl nebo zpěvák Vojtěch Dyk.

Šéfidrigentem souboru je od počátku Roman Válek. Funkci koncertního mistra zastává Peter Zajíček a Elen Machová, vedoucím vokálního ansámblu je Tereza Válková. Dramaturgie tělesa zasahuje do všech žánrů, zejména baroka a klasicismu, a tvoří ho kantáty, opery, koncerty a symfonie. Od září 2012 realizuje ansámbl svůj vlastní velký abonentní cyklus staré hudby BACHA NA MOZARTA!, který je první svého druhu na Moravě.

**Andreas Scholl, kontratenor
(Giulio Cesare)**

„Andreas Scholl má nejkultivovanější kontratenorový hlas na světě. Během jeho tří árií od Händela se 6 000 lidí téměř neodvážilo nadechnout.“ (The Times)

Andreas Scholl, který byl nominován na Cenu Grammy, získal řadu ocenění, včetně Kulturní ceny spolkové země Hesensko, kterou obdržel společně se svou manželkou, pianistkou Tamar Halperin. Dále byl oceněn cenou ECHO, Gramophone Award a Edison Award. Stal se prvním kontratenorem, který vystoupil na závěrečném večeru Proms.

Během více než třicetileté kariéry Andreas Scholl vydal řadu mimořádných sólových nahrávek, mezi něž patří *Wanderer* – album německých písní ve spolupráci s Tamar Halperin; *O Solitude*

Andreas Scholl
Foto: Marco Borggreve

– Purcellovo album s Accademia Bizantina, které získalo cenu BBC Music Magazine v roce 2012, *Arias for Senesino, Heroes* – výběr árií od Händela, Mozarta, Hasseho a Glucka, dále *A Musically Banquet* Roberta Dowlanda, *Arcadia* – kolekce vzácných a dosud nepublikovaných kantát římského Arcadského kruhu, *Wayfaring Stranger* – výběr speciálně upravených anglických a amerických lidových písní s Orpheus Chamber Orchestra, Bachovy kantáty s Kammerorchester Basel a Vivaldiho moteta s Australian Brandenburg Orchestra, všechny vydané pod značkou Decca. Jeho diskografie zahrnuje také nahrávky pro Deutsche Grammophon, včetně Händelových oratorií *Solomon* a *Saul* s Paulem McCreeshem, a pro Harmonia Mundi, jako například Vivaldiho *Stabat Mater*, Caldaroovo oratorium *Maddalena ai piedi di Cristo* a *Crystal Tears* – loutnové a konsortní písně Johna Dowlanda. Na DVD je možné vidět jeho výkony v inscenacích *Giulio Cesare in Egitto* (pro Decca i Harmonia Mundi), *Rodelinda* (Warner) a *Partenope* (Decca). *Small Gifts of Heaven*, kolekce árií pro altový hlas od J. S. Bacha doplněná dvěma *Braniborskými koncerty*, vznikla ve spolupráci s Dorothee Oberlinger a Ensemble 1700 a byla vydána pod značkou Sony.

K nedávým a nadcházejícím vrcholům jeho koncertní činnosti patří koncertní provedení Händelovy opery *Giulio Cesare in Egitto* v Opéra Royal de Versailles po boku Cecilie Bartoli, vystoupení s programem Vivaldiho a Bacha v Sydney, Melbourne a Brisbane, turné s Pergolesiho *Stabat Mater* s ansámblem Divino Sospiro v Madridu a s Barroca ensemble v Izraeli a Turecku, turné s díly Tůmy a Händela

s Czech Ensemble Baroque na Pražském jaru, dále v Brně a Holešově, série Caldaroova oratoria *Harmony of the Planets* na Hudebním festivalu Znojmo, dvojrecitál s Edinem Karamazovem na Mezinárodním festivalu barokní a romantické opery v Beaune, projekt *Les deux contre-ténors: If music be the food of love* s Maartenem Engeltjesem a Orchestre PRJCT d'Amsterdam v různých koncertních sálech a koncert s Wrocław Baroque Orchestra na Mezinárodním festivalu Wratislavia Cantans. Dále vystoupí s novým recitátlovým programem, který vytvořil ve spolupráci s Tamar Halperin.

Andreas Scholl ztvárnil svou ikonickou operní roli Julia Caesara při svém debutu v Oper Frankfurt, dále v Théâtre des Champs-Élysées a na Salzburském festivalu v roce 2012 (po boku Cecilie Bartoli). Rovněž se objevil jako Bertarido – s touto rolí debutoval na Glyndebournském operním festivalu i v Metropolitní opeře (po boku Renée Fleming). V rámci koncertů vystupoval s Berlínskými filharmoniky, Newyorskou filharmonií, Concertgebouworkest, Boston Symphony Orchestra a s předními barokními orchestry z celého světa. Pravidelně spolupracuje s řadou komorních souborů, včetně Kammerorchester Basel, Zürcher Kammerorchester, Tel Aviv Soloists a Vienna Morphing Orchestra, s nimiž se intenzivně věnuje dílům Arvo Pärta a plánuje s nimi nahrát nový repertoár.

Andreas Scholl se narodil do rodiny zpěváků v Eltville am Rhein nedaleko Wiesbadenu. První hudební vzdělání získal v chlapeckém sboru Kiedricher Chorbuben s tradicí dlouhou 650 let. Později studoval u Richarda Levitta a Reného Jacobse na Schola Cantorum Basiliensis.

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ (založeno 1919)

Národní divadlo moravskoslezské se sídlem v Ostravě je největším a nejstarším profesionálním divadlem v Moravskoslezském kraji a zároveň největší kulturní institucí zřizovanou statutárním městem Ostrava. Je nepřehlédnutelným centrem kulturního, duchovního, intelektuálního a společenského života občanů Ostravy a širokého okolí. Jako jediné na Moravě má divadlo čtyři umělecké soubory – operu, činohru, balet a muzikál, které hrají pravidelně na třech stálých scénách: v Divadle Antonína Dvořáka, Divadle Jiřího Myrona a Divadle „12“.

Široce rozkročená ambiciózní dramaturgie všech čtyř uměleckých souborů je vedena systematickou snahou oslovit co nejširší divácké spektrum všech generací a zájmů. Od klasického českého a světového repertoáru přes objevnou dramaturgii a současnou tvorbu až k experimentálním dílům a projektům mnohdy na hranicích žánrů. Svou úroveň se dnes Národní divadlo moravskoslezské řadí ke špičce českého divadelního umění, což dokládají jak ocenění na divadelních festivalech, tak zájem domácích i zahraničních inscenátorů, choreografů i sólistů, kteří zde hostují.

Společně s Ostravským centrem nové hudby je Národní divadlo moravskoslezské pořadatelem festivalu NODO (Dny nové opery Ostrava / New Opera Days Ostrava). Několikadenní festival poskytuje co dva roky prostor pro realizaci nových operních děl současných skladatelů. Poprvé se festival NODO konal v roce 2012, kdy se setkal s velkým zájmem účastníků i médií.

Divadlo Antonína Dvořáka

Divadlo bylo postaveno v novobarokním stylu podle návrhu vídeňského architekta Alexandra Grafa v roce 1907. Do roku 1919 v něm hrál pouze německý soubor a čeština v této budově zazněla poprvé až v roce 1919, kdy zde začalo hrát Národní divadlo moravskoslezské. Během druhé světové války utrpěla budova bombardováním a byla nutná rekonstrukce.

V roce 1948 bylo divadlo přejmenováno na Divadlo Zdeňka Nejedlého a v 50. letech došlo ke změně vnějšího vzhledu: novobarokní prvky byly nahrazeny sloupovou řadou v průčelí, kterou můžeme vidět dodnes. Od roku 1990 nese tato budova název Divadlo Antonína Dvořáka. Při rekonstrukci v letech 1999–2000 došlo také k uzavření loubí před hlavním vstupem, které je dnes součástí interiéru.

Dominantními barvami interiéru jsou červená, bílá a zlatá. Divadlo Antonína Dvořáka je domovskou scénou souboru opery, hrají zde i soubory činohry a baletu. Hlediště divadla po rekonstrukci na přelomu tisíciletí pojme 517 diváků.

Divadlo Jiřího Myrona

Původně český Národní dům byl postaven v roce 1894 podle projektu Josefa Srba v novorenesančním stylu. V letech 1908–1919 zde působilo první stálé české ostravské profesionální divadlo. Když bylo v roce 1919 založeno Národní divadlo moravskoslezské, přesunulo se zpět do budovy Městského divadla. Po okupaci Československa se do Městského divadla vrátili Němci a Češi se přesunuli do Národního domu, který musel být zásadně zrekonstruován.

Po druhé světové válce byla budova přejmenována na Lidové divadlo (1945), od roku 1954 nese název Divadlo Jiřího Myrona. Zásadním datem byla noc ze 6. na 7. prosince 1976, kdy divadlo vyhořelo. Po rozsáhlé rekonstrukci a dostavbě bylo opět otevřeno v roce 1986. Na podzim roku 2017 započala další rozsáhlá rekonstrukce DJM, která byla dokončena na jaře 2019.

Dominantní barvou interiéru divadla je okrová a hlediště disponuje kapacitou 615 diváků. Divadlo Jiřího Myrona je domovskou scénou souboru muzikálu, účinkuje zde rovněž činoherní a baletní soubor.

Divadlo „12“

Divadlo „12“ je od 100. sezóny komorním divadelním prostorem Národního divadla moravskoslezského. Slavnostní otevření se uskutečnilo dne 16. září 2018. Scéna se nachází v areálu budov Divadla Jiřího Myrona na třídě Čs. legií 12 v prostorách, kde dříve bývala Občanská záožna.

Divadlo tvoří dva prostory – mimo divadelní sál je to také divadelní bar Ve Dvanáctce. Autorem architektonické studie byl architekt Jiří Stejskalík. Toto divadlo pro 60 diváků nabízí velmi intimní atmosféru a jedinečný intenzivní kontakt mezi hercem a divákem. Je místem pro inscenace a aktivity všech souborů NDM i pro další experimentální divadelní projekty na pomezí žánrů.

opera

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2024/2025

Pavel Haas (1899–1944)

ŠARLATÁN

Opera o sedmi obrazech z roku 1937

Libreto volně inspirované románem

Josepha Wincklera (1881–1966) Doctor

Eisenbart z roku 1928 napsal Pavel Haas

Hudební nastudování: Jakub Klecker

Režie: Ondřej Havelka

Premiéry 10. a 12. října 2024

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v českém originále s českými

a anglickými titulky

Inszenace je nastudována v rámci dramaturgické

řady Opery tereziánských skladatelů

Projekt se uskutečňuje za finanční podpory

Ministerstva kultury

Giacomo Puccini (1858–1924)

TURANDOT

Opera o třech dějstvích a pěti obrazech z roku 1924

Libreto inspirované stejnojmennou hrou

Carla Gozziho (1720–1806) z roku 1762

napsali Giuseppe Adami (1878–1946)

a Renato Simoni (1875–1952)

Hudební nastudování: Marek Šedivý

Režie: Rocc

Premiéry 19. a 21. prosince 2024

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v italském originále s českými

a anglickými titulky

Pauline Viardot (1821–1910)

POPELKA

(Cendrillon)

Salónní opereta o třech dějstvích

z roku 1904

Libreto Pauline Viardot

Hudební nastudování: Michal Bárta

Režie: Gabriela Petráková

Premiéry 6. a 8. února 2025 v Divadle „12“

Uvádíme v českém přebásnění Juraje Čiernika

Inszenace je nastudována ve spolupráci

s Fakultou umění Ostravské univerzity v rámci

projektu Operní akademie Ostrava

Nino Rota (1911–1979)

FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK

(Il cappello di paglia di Firenze)

Hudební fraška o čtyřech dějstvích a pěti

obrazech z roku 1945

Libreto inspirované komedií Eugèna Labiche

(1815–1888) a Marca-Michela (1812–1868)

Un chapeau de paille d'Italie z roku 1851

napsali Nino Rota a Ernesta Rota Rinaldi

(1880–1954)

Hudební nastudování: Marek Šedivý

Režie: Jiří Nekvasil

Česká premiéra 13. března

a druhá premiéra 15. března 2025

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v italském originále s českými

a anglickými titulky

Georg Friedrich Händel (1685–1759)

JULIUS CAESAR V EGYPTĚ

(Giulio Cesare in Egitto)

Barokní opera o třech dějstvích z roku 1724

Libreto podle staršího libreta Giacoma

Francesca Bussaniho (1640–1680), které bylo

zhudebněno v roce 1676 Antoniem Sartoriem

(1630–1680), napsal Nicola Francesco Haym

(1678–1729)

Dirigent: Roman Válek

Režie: Jiří Nekvasil

Premiéra 19. června 2025

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v koprodukcii s Hudebním festivalem

Znojmo a se souborem Czech Ensemble Baroque

Hudební
festival
Znojmo

Opera NDM je na Facebooku:

Opera Národního divadla moravskoslezského

TURANDOT – Roman Vikovič (Mandarin) a Luciano Mastro (Kalaf)

obklopeni sborem opery NDM

Foto Martin Popelář

REPERTOÁR OPERY (LEDEN – ÚNOR 2025)

Bedřich Smetana
BRANIBOŘI V ČECHÁCH
Hudební nastudování: Jakub Klecker
Dirigent: Jiří Habart / Jakub Klecker
Režie: Jiří Nekvasil
4. 1. (19.00) – derniéra, hostování v Plzni

Bedřich Smetana
DVĚ VDOVY
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Jiří Habart / Marek Šedivý
Režie: Rocc
6. 1. (19.00) – derniéra, hostování v Plzni

Giuseppe Verdi
LA TRAVIATA
Hudební nastudování: Robert Kružík
Dirigent: Robert Kružík / Adam Sedlický
Režie: Bohuslava Kráčmarová
13. 2. (18.30), 27. 2. (18.30)

Giuseppe Verdi
NABUCCO
Replika inscenace prvního ostravského nastudování z roku 1968 (režie: Miloslav Nekvasil, scéna: Vladimír Šrámek)
Hudební nastudování: Adam Sedlický
Dirigent: Jiří Habart / Adam Sedlický
Režie: Jiří Nekvasil
15. 2. (18.30)

Pauline Viardot
POPELKA
Hudební nastudování: Michal Bárta
Klaviříni doprovod: Michal Bárta / Martin Pančocha
Režie: Gabriela Petraková
6. 2. (19.00) – premiéra,
8. 2. (19.00) – druhá premiéra,
14. 2. (19.00), 21. 2. (19.00), 23. 2. (16.00),
28. 2. (19.00)

Bedřich Smetana
PRODANÁ NEVĚSTA
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Jiří Habart / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
18. 1. (18.30), 7. 2. (18.30)

Pavel Haas
SARLATÁN
Hudební nastudování: Jakub Klecker
Dirigent: Jiří Habart / Jakub Klecker
Režie: Ondřej Havelka
24. 1. (18.30), 28. 1. (18.30), 4. 2. (18.30)

Bedřich Smetana
TAJEMSTVÍ
Hudební nastudování: Jakub Klecker
Dirigent: Jakub Klecker / Josef Kurfírt
Režie: Tomáš Studený
5. 1. (19.00) – derniéra, hostování v Plzni

Giacomo Puccini
TURANDOT
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Josef Kurfírt / Marek Šedivý
Režie: Rocc
10. 1. (18.30), 25. 1. (18.30),
16. 2. (15.00),
18. 2. (18.30)

Půl hodiny
před každým operním
představením v Divadle
Antonína Dvořáka jsou pro vás
připraveny ve foyeru 1. balkónu
**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

ÚVODNÍK HUDEBNÍHO ŘEDITELE OPERY

Vážení a milí čtenáři,

před Vánoci jsme Vám představili naši novou *Turandot* Giacoma Pucciniho. Připomněli jsme tak jeho poslední operou nejen sto let od úmrtí skladatele, ale především máme tímto na repertoáru jednu z nejkrásnějších oper. Proto Vás všechny srdečně zvul

Na únor připravujeme premiéru komorní operety *Popelka* od francouzské skladatelky

Pauline Viardot. Produkce je připravována ve spolupráci s Ostravskou univerzitou v rámci projektu Operní akademie Ostrava a můžete ji vidět v Divadle „12“.

Všem přeji krásný nový rok, hodně zdraví a mnoho krásných zážitků u nás v divadle!

Marek Šedivý

Marek Šedivý

V únoru můžete navštívit reprízu operní inscenace NABUCCO, která vznikla jako replika původní inscenace z roku 1968. Na fotce sbor opery NDM
Foto Martin Popelář

PŘIPRAVUJEME

Nino Rota
Foto archiv

Česká
premiéra!

Nino Rota (1911–1979)

FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK

Hudební fraška o čtyřech dějstvích a pěti obrazech z roku 1945

Nino Rota (1911–1979) je známý především jako autor hudby k filmům *Romeo a Julie*, *Kmotr* (za něj získal Oscara) nebo například *Amarcord*. Jeho kariéra však nebyla omezena jen na kinematografii. Již jako dítě projevoval mimořádný hudební talent a záhy se začal věnovat kompozici i dirigování. Přestože během svého života napsal řadu operních, symfonických či komorních děl, největší ohlas získal díky nezapomenutelným filmovým partiturám.

Svou komickou operu *Florentský slaměný klobouk* (*Il cappello di paglia di Firenze*) napsal Rota v roce 1945, ve svých čtyřiatřiceti letech, kdy už byl díky svému brzkému startu zralým skladatelem s vyhraněným stylem a bohatými zkušenostmi. Toto dílo, ač vzniklo v relativně mladém věku, rozhodně není začátečnickým pokusem. První uvedení přišlo až o deset let později, 21. dubna 1955, kdy bylo s velkým úspěchem představeno v divadle Teatro Massimo v Palermu. Diváci tehdy ocenili Rotův styl, který kombinuje důmyslnou

orchestraci, srozumitelnost a komediální lehkost. Díky tomuto úspěchu se opera brzy dostala i na další italské scény, například v proslulé inscenaci Giorgia Strehlera v milánské Piccola Scala, a později také do zahraničí. V září 2024 ji uvedlo slavné divadlo La Scala, které tak oživilo jeden z klenotů komické opery 20. století, jež svou nadčasovou hudbou a radostí ze života baví diváky dodnes. V aktuální operní sezóně NDM půjde o poslední premiéru operního souboru a zároveň o **českou premiéru, která se uskuteční 13. března 2025**, a to v režii Jiřího Nekvasila a v hudebním nastudování Marka Šedivého.

Příběh opery je založen na frašce *Un chapeau de paille d'Italie* (1851) od francouzských dramatiků Eugèna Labiche a Marca Michela, která je dobře známá i českému publiku. Činoherní adaptace Jiřího Voskovce a Jana Wericha s hudbou Jaroslava Ježka pod názvem *Slaměný klobouk* z roku 1934 (později uváděna i pod názvem *Helenka je ráda*

aneb Slaměný klobouk) a stejnojmenný film Oldřicha Lipského s vynikajícím Milošem Kopeckým v hlavní roli z roku 1971 představily českým divákům tuto hru v různých podobách. Díky své trvalé popularitě se hra několikrát objevila i na repertoáru činohry Národního divadla moravskoslezského. Inscenace byly uvedeny v roce 1924 (v tehdejším Městském divadle, dnešním Divadle Antonína Dvořáka, kde se v jedné z rolí objevil i Jiří Myron), dále v roce 1956 (tentokrát již v Divadle Jiřího Myrona, kde hlavní roli ztvárnil Jiří Adamíra) a naposledy v roce 1989 (opět na scéně Divadla Antonína Dvořáka, tehdy ovšem Divadla Zdeňka Nejedlého, v úpravě inspirované variací Osvobozeného divadla).

Rota příběh pojal jako klasickou operní buffu a využil komediálních prvků, jež příběh odehrávající se v Paříži 19. století nabízí. Hlavním hrdinou je Fadinard, mladý ženich, který se v den své svatby dostane do víru absurdních situací, když jeho kůň omylem sežere slaměný klobouk cizí ženy. Fadinardova snaha sehnat nový klobouk,

Kresba z obálky původního libreta (1955)

aby předešel skandálu, ho zavádí od jedné groteskní eskapády k další, přičemž potkává barvitě postavy a čelí řadě nedorozumění, než se jeho svatba konečně může uskutečnit.

Hudba Nina Roty je hravá a melodická, plná chytrých hudebních motivů, citací a orchestrálních prvků, které umocňují komediální ráz díla. Opera jasně odkazuje na tradici italských mistrů, jako jsou Catalani, Giordano či Mascagni, ale zároveň nese stylovou hravost komedií Mozarta a Rossiniho. Rota zde sází na přístupnost a srozumitelnost, čímž potvrzuje svou schopnost oslovit jak milovníky vážné hudby, tak příznivce „lehčích“ žánrů. Tato opera, přestože vznikla hluboko ve 20. století, v sobě stále nese mnoho z ducha předchozích staletí a přesvědčivě dokazuje, že i komická opera může mít trvalý umělecký význam! (bs)

Fotografie z inscenace Osvobozeného divadla SLAMĚNÝ KLOBOUK (1934)
Foto archiv

Nový projekt Operní akademie Ostrava

POPELKA

Pauline Viardot (1821–1910)

Popelka (Cendrillon)

Salónní opereta o třech dějstvích
z roku 1904

Libreto Pauline Viardot

Hudební nastudování **Michal Bárta**
 Režie **Gabriela Petráková**
 Scéna **David Bazika**
 Kostýmy **Marta Roszkopfová**
 Klavírní doprovod **Michal Bárta / Martin Pančocha**
 Dramaturgie **Juraj Bajús**
 České přebásnění **Juraj Čiernik**

Osoby a obsazení:

Veronika Kaiserová / Magdaléna
 Rovenská / Zuzana Šimová (Popelka),
 Eduard Kácal / **Tomáš Krpec** (Krásný
 princ), **Martin Javorský** / Jonáš Slovák
 (Hrabě Barigul), **Ihor Maryshkin** / Erik
 Ondruš / Aleš Pírnos (Baron z Pictordu),
 Terezie Gilligová / **Nikola Novotná** /
 Sára Slováková (Magelóna), **Veronika
 Andrašková** / Barbora Vašková
 (Armélinda), **Helena Kalambová** / Isabela
 Ufrlová (Víla)

Profesionální sólistické obsazení je
 zvláště výrazně, v alternacích účinkují
 studenti Fakulty umění Ostravské
 univerzity

Premiéry 6. a 8. února 2025 v 19 hodin
 v Divadle „12“

Operní akademie Ostrava je společný
 projekt opery Národního divadla
 moravskoslezského a Fakulty umění
 Ostravské univerzity, který v České
 republice nemá srovnání. Dává příležitost
 mladým studentům a studentkám operního
 zpěvu zhostit se rolí v profesionálních
 inscenacích. Mohou si tak na vlastní kůži
 vyzkoušet, jak probíhá příprava nové
 inscenace v profesionálním zázemí divadelní
 instituce, a prohloubit si svou jevištní praxi.
 Možnost alternací s již zkušenými
 profesionály jim navíc dává
 příležitost nahlédnout do zázemí
 přípravy konkrétních rolí a naučit se
 věci přímo z operního provozu, mimo
 „bezpečí“ pěveckých učeben.

Od podepsání memoranda o spolupráci
 mezi Ostravskou univerzitou a Národním
 divadlem moravskoslezským uplynulo letos
 již pět let a za tu dobu bylo v rámci projektu
 uvedeno celkem pět operních inscenací.
 A zdaleka nešlo o okoukaný repertoár:
 na samotném počátku projektu stála

komorní **Čtyřnotová opera** současného
 amerického skladatele **Toma Johnsona**
 (1938), druhým příspěvkem se stala zřídka
 uváděná „klasiciistní komedie o umění
 milovat“ **Antonia Salieriho** (1750–1825)
Škola žárlivých, před dvěma lety to byla
 lyrická fantazie **Dítě a kouzla** z pera
 francouzského velikána **Maurice Ravela**
 (1875–1937), která sklídila nadšené
 ohlasy nejen od odborné kritiky, ale
 i od dětských diváků. Zatím posledním
 počinem bylo nahlédnutí do historických
 počátků operního žánru, a to v podobě
 spojení dvou titulů: **Tance nevděčnic**
Claudia Monteverdiho (1576–1643)
 a opery **Dido a Aeneas** Henryho Purcella
 (1659–1695), které byly společně uváděny
 v průběhu jednoho večera. Z výčtu
 doposud uvedených děl vyplývá nejen
 zjevný dramaturgický rozptýl, ale také
 odvaha vykročit směrem i k méně známým
 dílům, která neopanují jeviště s železnou
 pravidelností.

V podobném duchu objevování spíše
 neznámých či zřídka uváděných operních
 děl bude Operní akademie Ostrava
 pokračovat i letos. Autorkou, jejíž dílo bude
 v Ostravě uvedeno poprvé, je **Pauline
 Viardot** (1821–1910), které jsme věnovali
 článek v minulém čísle. Její operetu
Popelka, jež poprvé zazněla v roce 1904
 jako součást programu skladatelčina
 slavného pařížského salónu, uvedeme
 v premiérách ve dnech **6. a 8. února 2025.**

Spojovacím článkem mezi OU a NDM
 je sopranistka **Eva Dřizgová-Jirušová**,

dlouholetá sólistka Národního
 divadla moravskoslezského a jedna
 z nejvýznamnějších osobností
 české operní scény. Během své
 bohaté kariéry ztvárnila desítky
 nezapomenutelných rolí a její

výkony si získaly uznání odborné i laické
 veřejnosti (zmiňme například dvě Ceny
 Thálie). Jako pedagožka a vedoucí Katedry
 sólového zpěvu na Fakultě umění Ostravské
 univerzity se nyní podílí na formování
 mladých talentů a podporuje jejich první
 kroky na profesionální operní scéně. Právě

OPERNÍ
AKADEMIE
OSTRAVA

Scéna zkoušení střevočku v premiérové inscenaci z roku 1904
 Foto archiv

Ji jsme položili pětici otázek týkajících se
 tohoto unikátního projektu.

Jak po více než pěti letech a pěti inscenacích hodnotíte projekt Operní akademie Ostrava?

Projekt Operní akademie Ostrava si
 dovoluji hodnotit ryze z pohledu Fakulty
 umění a především bonusů, jež přináší
 našim studentům. Jedná se totiž o zcela
 ojedinělou a vzácnou příležitost, která
 umožňuje umělecký rozvoj mladých adeptů
 pěveckého umění přímo v praxi. Jsme velice
 vděční řediteli NDM Jiřímu Nekvasilovi,
 který nám vizionářsky takovouto spolupráci
 nabídl a umožnil, a samozřejmě také
 hudebnímu řediteli opery Marku Šedivému
 a celému jeho týmu za nelehkou organizaci
 a celkový průběh nastudování a realizaci
 jednotlivých inscenací. Již v samotném
 dramaturgickém výběru se vždy zohledňují
 možnosti a také potřeby studentů. Role
 nesmí být nad jejich momentální síly,
 měla by je také něco naučit. Studenti ale
 na druhou stranu musí odvést kvalitní výkon,
 který unese požadavky i náročnějšího
 diváka. Je krásné sledovat, jak mnozí se
 svým úkolem rostou, často nejen profesně,
 ale i osobnostně. Dostává se jim důvěry
 a očekává se od nich naprosto profesionální
 přístup. Je to setkání s plnohodnotnou,
 ničím nahraditelnou praxí.

Můžete čtenářům přiblížit, jak přesně probíhá spolupráce mezi profesionálními umělci NDM a studenty OU?

Proces nastudování probíhá zcela běžně,
 zkouší se v alternacích a nerozlišuje se,
 kdo je kdo. Je jasné, že zpočátku jsou
 studenti vždy tak trochu vystrašení, mají
 velký respekt z režiséra i alternujícího
 profesionálního zpěváka. Brzy ale zjistí, že
 pouze vlastní stud, zábrany či nedostatečná
 připravenost jsou jejich opravdovým

nepřítelem. Atmosféra na zkouškách
 je velmi příjemná, otevřená a tvůrčí,
 profesionálové jsou velmi kolegiální,
 pomáhají studentům a jsou jim vzorem
 v mnoha ohledech, nejen těch uměleckých.
 Někdy i v tak banálních, jako je třeba chodit
 včas na zkoušku, dávat pozor a nerušit,
 nebo v tom, jak přistupovat k práci a být
 vždy připraven atd. Za to jsem všem svým
 kolegům velmi vděčná.

Řekla byste na základě zkušenosti z předchozích let, že se i profesionálové během příprav jednotlivých inscenací „naučili“ něco od studentů? Je tato spolupráce podle vás platná a užitečná oboustranně?

Nevím, jestli bych doslova mohla říct, že
 se od nich něco vyloženě naučili, spíše si
 možná vzpomněli na své vlastní začátky
 a možná také i obdivem ocenili některé
 studentské výkony. Mnozí naši studenti
 jsou totiž opravdu vynikající a jejich
 pěvecké výkony snesou i ta nejvyšší
 měřítka. Vypovídají o tom mnohé úspěchy
 na mezinárodních pěveckých soutěžích.
 A tady vidím ten vzájemný bonus, kdy
 nabídnutá a skvěle využitá příležitost je
 následně zúčtována třeba i další spoluprací,
 tentokrát již na ryze profesionální
 úrovni. Nemluvě o tom, že naši studenti
 dlouhodobě posilují operní sbor. Plní si zde
 totiž předmět „odborná praxe“ a následně
 si s těmi, kteří se osvědčí, pan sbormistr
 Jurij Galatenko domlouvá další externí
 spolupráci. Ale vraťme se k Operní akademii
 Ostrava.

Patří mezi cíle projektu také představit méně známá díla? Co jsou hlavní kritéria při výběru oper?

Již jsem se zmínila o našich požadavcích
 co do náročnosti pěveckých partů. Dále
 hledáme díla, kde je co nejvyšší počet

ženských rolí, máme totiž daleko více
 děvčat než chlapců. Toto jsou však ryze
 praktické důvody. Z uměleckého hlediska je
 naše hledání zaměřeno na díla, která jsou
 hudebně či tematicky zajímavá a případně
 mohou zaplnit jakýsi chybějící, dosud ne
 plně využitý prostor. Tím mám na mysli např.
 hudební divadlo pro děti nebo rodiny s dětmi.

Premiérrou letošní sezóny v rámci projektu Operní akademie Ostrava je opereta Popelka Pauline Viardot. Je její jméno známé studentům operního zpěvu, setkávají se s ním během studia?

Jméno skladatelky Pauline Viardot
 je myslím neznámé mnohým operním
 fanouškům, s návrhem na inscenování její
Popelky přišel pan ředitel Jiří Nekvasil.
 Jedná se o velmi zajímavou a obdivuhodnou
 osobnost. Byla to především fenomenální
 francouzská operní pěvkyně, ale také
 hudební skladatelka a pedagožka. Je
 zajímavé, že byla inspirací pro mnoho
 významných osobností, jakými byli např.
 Charles Gounod, Hector Berlioz, Frédéric
 Chopin, Camille Saint-Saëns. Franz Liszt
 dokonce prohlásil, že v Pauline Viardot svět
 konečně našel geniální skladatelku.

Psala však převážně díla spíše pro
 domácí provedení a pro studenty se
 záměrem rozvíjet jejich vokální schopnosti.
 Z tohoto pohledu je volba jejího díla pro
 naši Operní akademii Ostrava úplně
 perfektní a je skvělé, že můžeme Pauline
 Viardot představit i ostravskému publiku,
 včetně toho dětského. Navíc dobře víme, že
 Popelčin příběh Češi milují. (bs)

Eva Dřizgová-Jirušová
 Foto archiv

UVEDLI JSME

Giacomo Puccini (1858–1924)

TURANDOT

Opera o třech dějstvích a pěti obrazech z roku 1924

V popředí otočení zády Jiří Dvořák (Perský princ) a Luciano Mastro (Kalaf), v centru Petra Sejkorová (Enigma),
Frédérique Friess (Turandot), Hana Wimmerová (Enigma) a v pozadí sbor opery NDM
Foto Martin Popelář

Pohádky neodmyslitelně patří k Vánocům a právě takový příběh přinesla poslední premiéra roku 2024. Na repertoár našeho divadla se po více než dvaceti letech vrátila **Turandot** Giacomu Pucciniho – opera, v níž se čínská princezna Turandot krutě brání lásce a nechtěnému sňatku třemi smrtícími hádankami. Toto dílo, Pucciniho poslední opera, propojuje pohádkové prvky s nadčasovými tématy lásky a odvahy. Režie se tentokrát ujal slovinský režisér Rocc, pro kterého je to již sedmá inscenace vytvořená pro Národní divadlo moravskoslezské. Při této příležitosti jsme mu položili tři otázky.

Opera Turandot vypráví příběh, který bez nadsázky můžeme označit jako pohádkový. Jaký je váš vztah k pohádkám?

K pohádkám jsem si paradoxně našel cestu až v dospívání. Tehdy mě na nich začalo fascinovat to tajemné, mystické, symbolické – mezi mé oblíbené pohádky dodnes patří zejména ty z pera Oscara Wilda nebo třeba Exupéryho *Malý princ* (mohu-li ho vůbec do této kategorie zařadit). Nemám nicméně rád pohádky, které moralizují nebo straší děti, aby je vychovávaly k obrazu společnosti. Oceňuji spíše ty, které oslovují všechny generace – protože věřím, že v každém z nás zůstává kousek dítěte. **Turandot** je pohádka s velmi krutou atmosférou, kde princové riskují život, aby odpověděli na tři otázky. Právě proto se v naší inscenaci pohádka propojuje se snovým světem – Kalaf jako současný

člověk vstoupí do pohádkového děje a spolu s ním i diváci. To je samozřejmě také podstatné pro divadlo obecně, divadlo samo o sobě je jakýmsi světem fantazie, který nám ve své stylizaci, ve své „lži“ nastavuje zrcadlo a symbolickým jazykem mluví o naší skutečnosti a realitě.

V průběhu své kariéry jste vždy inklinoval mimo jiné k provádění děl zcela nových, současných, aktuálních. Diváci NDM nicméně ve vaší režii již viděli i klasické operní kusy, například Smetanovy Dvě vdovy nebo Wagnerova Lohengrina. Také Turandot je jedním z nejzářivějších operních klenotů. Jaký

je váš postoj k takzvaným režisérským aktualizacím?

Pro mě je divadlo uměním živým, které se odehrává „tady a teď“ a zanechává stopu především v paměti diváků. Opera by proto měla zůstat součástí přítomnosti, nejen repertoárem děl minulých staletí. Místo „aktualizací“ mě zajímá spíše stylizace, která vyzdvihne nadčasovost příběhů. Snažím se divákům nabídnout autentický pohled a vnést do inscenací osobitost, která odpovídá dnešnímu vnímání, ale která příběh dostane i do roviny nadčasové, srozumitelné i po letech. V případě **Turandot** jsme si hodně vyhráli s vizuální představou Číny, kde se příběh odehrává,

Václav Morys (Pang), Martin Javorský (Pong) a Pavel Divín (Ping)
Foto Martin Popelář

Luciano Mastro (Kalaf) a Maïda Hundeling (Turandot)
Foto Martin Popelář

a vyšli jsme z oné pohádkové atmosféry. Tu evokujeme skrze barvy, tvary a detaily, aniž bychom však Čínu doslovně kopírovali. Pucciniho „Čína“ je fantazií o tom, jak si ji Evropa představovala. Naše inscenace tedy představuje tento vzdálený, snový svět tak, aby jeho magii dnešní divák pochopil a prožil. Chceme splnit očekávání těch, kdo **Turandot** znají, a zároveň je vtáhnout do světa, který ožívá příběhem, jenž je aktuální a oslovuje i dnes.

Čím vás operní žánr tolik fascinuje?

Opera mě fascinuje svou schopností spojit mnoho uměleckých forem do jednoho celku – hudbu, poezii, výtvarné umění, prostor, architekturu i pohyb. Jako královna umění nám opera umožňuje nahlédnout „za oponu“, do světa, který není plně známý a který objevujeme skrze stylizovanou hudbu a zpěv. Inspirovalo mě i to, jak na přelomu 16. a 17. století první tvůrci opery čerpali z antiky, zejména z Ovidiových *Metamorfóz*, které zkoumají přechod formy a energie z jedné podoby do druhé. Tato myšlenka, že se věci proměňují a energie přechází dál, mi přijde fascinující a zásadní pro můj pohled na život i umění. Když jsem se před třiceti lety do opery zamiloval, začal jsem v ní nacházet filozofické i psychologické otázky, které mě dodnes přitahují. Myslím, že právě tento přesah, to nevyzpytatelné, co opera nabízí, je to, co mě na ní zajímá nejvíc. Otázek života, smrti i lásky se hluboce dotýkáme i v „naší“ **Turandot**. Proto pokud jste ji ještě neviděli, srdečně vás na ni zvu! (bs)

Reprízy 10. 1. (18.30), 25. 1. (18.30), 16. 2. (15.00) a 18. 2. 2025 (18.30) v Divadle Antonína Dvořáka

TŘI DEBUTY

S mimořádnou radostí navazujeme spolupráci s novými tvářemi operního světa. V **Turandot** se na prknech našeho divadla objevila hned tři nová jména: v roli Kalafa, neznámého prince, se představí egyptský tenorista **Ragaa Eldin**, role mladé otrokyně Liu se ujme chorvatská sopranistka **Gabrijela Deglin** a v roli kancléře Pinga, jednoho z komického ministerského trojlístku čínského císařského dvora, se představí barytonista **Sungbin Kim** z Jižní Koreje.

Ragaa Eldin

Ragaa Eldin

Tenorista Ragaa Eldin vystudoval konzervatoř v Káhiře pod vedením tenoristy Sobhiho Bidaira a roku 2007 absolvoval mistrovský kurz sopranistky Caroline Dumas v Paříži. V roce 2008 se stal členem operního souboru v Káhiře, kde mj. debutoval v rolích Nemorina (Donizetti: *Nápoj lásky*) a Tamina (Mozart: *Kouzelná flétna*). Od roku 2014 pravidelně vystupuje v Itálii, kde zpíval například Manrica (Verdi: *Trubadúr*), Pinkertona (Puccini: *Madama Butterfly*) či Rodolfa (Puccini: *Bohéma*). V roce 2017 získal cenu pro nejlepšího tenora v soutěži Spazio Musica v Itálii a debutoval na Verdiho festivalu v Parmě.

Gabrijela Deglin

Chorvatská sopranistka Gabrijela Deglin vystudovala zpěv na Akademii umění Univerzity ve Splitu pod vedením Terezije Kusanović. Účastnila se prestižních pěveckých soutěží, jakými jsou Mezinárodní pěvecká soutěž Hanse Gabora Belvedere či Soutěž Nikoly Cvejiće v Srbsku, v níž získala 1. cenu a Cenu Radmily Bakočević.

Gabrijela Deglin spolupracuje od roku 2020 s Chorvatským národním divadlem Ivana pl. Zajce v Rijece. K operním rolím pěvkyně patří mj. Pamina (Mozart:

Gabrijela Deglin

Kouzelná flétna), Lauretta (Puccini: *Gianni Schicchi*), Marussa (Smareglia: *Istarská svatba*) nebo Wellgunde (Wagner: *Zlato Rýna*).

Sungbin Kim

Sungbin Kim

Barytonista Sungbin Kim studoval zpěv na katedře vokální hudby Univerzity Jonse v jihokorejském Soulu ve třídě Seungwooka Seonga a následně u Alberta Pesendorfera na Univerzitě umění v Berlíně. V operním světě se etabloval na 57. ročníku Mezinárodní pěvecké soutěže Antonína Dvořáka v Karlových Varech (2023) – kromě 1. místa v mužské kategorii a Ceny Národního divadla moravskoslezského se stal také absolutním vítězem celé soutěže.

Ke stěžejním rolím pěvcova repertoáru náleží Hrabě Almaviva (Mozart: *Figarova svatba*), Belcore (Donizetti: *Nápoj lásky*) či titulní role Verdiho *Rigoletta*. V roce 2018 ztvárnil v inscenaci Státní opery Hannover Mozartova Papagena (*Kouzelná flétna*).

Sungbin Kim se věnuje též interpretaci koncertního repertoáru, mj. kantátám Johanna Sebastiana Bacha či dílům Felixe Mendelssohna-Bartholdyho.

(bs)

OHLASY Z BRNA

Děkovačka inscenace ŠARLATÁN na festivalu Janáček Brno 2024
Foto Marek Olbrzymek

Festival Janáček Brno je prestižní mezinárodní přehlídkou zaměřenou na tvorbu Leoše Janáčka a jeho současníků. V rámci 9. ročníku, který probíhal od 1. do 24. listopadu 2024, se na brněnská jeviště symbolicky vrátila dvě významná díla, jejichž historie je s tímto městem úzce spjata: Janáčková opera **Příhody lišky Bystroušky**, která měla světovou premiéru v roce 1924 v Národním divadle v Brně, a **Šarlatán** Pavla Haase, poprvé uvedený roku 1938 v Zemském divadle v Brně v Divadle Na hradbách (dnešním Mahenově divadle). Obě inscenace přivezl operní soubor Národního divadla moravskoslezského.

V novém zpracování **Příhod lišky Bystroušky** v režii izraelského choreografa a režiséra **Itzika Galiliho** zaujalo především propojení tance a opery. Kritika vyzdvihovala moderní přístup, který však zůstal věrný skladatelovu záměru: „*I když inscenace byla v mnoha ohledech soudobá, stále si ponechala*

janáčkovské jádro věci, za což si zaslouží uznání a doporučení ji navštívit.“ (Tereza Opálková, Brno – město hudby)

Stejně symbolické bylo provedení Haasova **Šarlatána**. Novodobé nastudování této opery, která se na brněnské jeviště vrátila poprvé po téměř devadesáti letech, bylo vnímáno jako významný krok k oživení díla tohoto Janáčkovy žáka. Portál Brno

– město hudby označil uvedení inscenace za splátku dluhu brněnské operní scény vůči skladateli. Jak režie Ondřeje Havelky, tak hudební nastudování Jakuba Kleckera byly oceněny za citlivý přístup k tomuto dílu.

Z obou představení, která byla na brněnském festivalu vyprodaná, vám přinášíme rovněž fotoreportáž. (bs)

Děkovačka po představení inscenace PŘÍHODY LIŠKY BYSTROUŠKY

Plné hlediště před začátkem ostravského ŠARLATÁNA

Náš operní orchestr před začátkem představení

Foto Marek Olbrzymek

činohra

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2024/2025

Roland Schimmelpfennig (1967)

DISCOTECA PARAISO

Tuhle noc bude všechno jinak

Režie: Tomáš Svoboda

Překlad: Jana Slouková

Česká premiéra 26. října 2024

v Divadle „12“

Georges Feydeau (1862–1921)

TULULUM

„Manželé žen, které se nám líbí, jsou vždycky pitomci.“

Režie a úprava textu: Vojtěch Štěpánek

Překlad: Josef Čermák

Premiéra 2. listopadu 2024

v Divadle Antonína Dvořáka

Wajdi Mouawad (1968)

PTÁČCI

Kdo miluje, ten neutíká

Režie: Aminata Keita

Překlad: Michal Zahálka

Česká premiéra 1. února 2025

v Divadle Antonína Dvořáka

Molière (1622–1673) – Tomáš Svoboda (1972)

GURU TARTUFFE

Hodně budeš někde

Režie: Tomáš Svoboda

Světová premiéra 12. dubna 2025

v Divadle Antonína Dvořáka

Marius von Mayenburg (1972)

SOUMLAK NAD KRAJINOU

Za kolik by se dal prodat Hitlerův obraz?

Režie: Vojtěch Štěpánek

Překlad: Michal Kotrouš

Premiéra 17. dubna 2025 v Divadle „12“

Pavel Klusák (1969)

ABBA / Scény z manželského života

Money, money, money – Must be funny?

Režie: Josef Doležal

Premiéra 6. června 2025 v Divadle „12“

Federico García Lorca (1898–1936)

KRVAVÁ SVATBA

Příběh tragické lásky

Režie: Martin František

Premiéra 14. června 2025

v Divadle Jiřího Myrona

Činohra NDM je na Facebooku:
Činohra Národního divadla
moravskoslezského

Činohra NDM
je na Instagramu:
cinohrandm

TULULUM – Jiří Sedláček (Kryšpín Vatelín), Alois Bartoň (Viktor),
František Večeřa (Gerome), Petra Kocmanová (Lucie Vatelínová),
Magdaléna Kubatková (Clara), David Viktora (Edmond Pontagnac),
Jan Fišar (Arnošt Rédillon)

Foto Martin Kusyn

REPERTOÁR ČINOHRY (LEDEN – ÚNOR 2025)

Michael Frayn
BEZ ROUCHA
Režie: Vojtěch Štěpánek
9. 1. (18.30), 12. 2. (18.30) – derniéra

Tomáš Dianiška
DEN ZÚČTOVÁNÍ
Režie: Piotr Ratajczak
10. 1. (18.30), 20. 2. (18.30)

Roland Schimmelpfennig
DISCOTECA PARAISO
Režie: Tomáš Svoboda
15. 1. (19.00), 19. 2. (19.00), 27. 2. (19.00)

Terrence McNally – David Yazbek
DONAHA! (Hole dupy)
Režie: Pavel Šimák
7. 1. (18.30)

Tomáš Svoboda
GOLDONI PO OSTRAVSKU
aneb Sluha dvou pánů
Režie: Tomáš Svoboda
8. 2. (18.30)

Kamila Hladká – Václav Klemens
HORNICKE VDOVY
Režie: Václav Klemens
25. 1. (19.00), 13. 2. (19.00)

Euripidés
MÉDEA
Režie: Jakub Šmíd
19. 1. (15.00), 5. 2. (18.30)

Alena Kastnerová
O LINÉ BABICCE
Režie: Tomáš Jirman
5. 1. (16.00), 15. 2. (17.00)

Florian Zeller
PRAVDA
Režie: Vojtěch Štěpánek
18. 1. (19.00), 7. 2. (19.00), 18. 2. (19.00)

Wajdi Mouawad
PTÁČCI
Režie: Aminata Keita
1. 2. (18.30) – česká premiéra,
6. 2. (18.30) – první repríza,
14. 2. (18.30), 28. 2. (18.30)

Nikolaj Vasiljevič Gogol
REVIZOR
Režie: Vojtěch Štěpánek
16. 1. (18.30)

Ferdinand von Schirach
TEROR
Režie: Tereza Řihová
11. 1. (19.00), 22. 2. (19.00)

Andrzej Saramonowicz
TESTOSTERON
Režie: Vojtěch Štěpánek
24. 1. (18.30), 4. 2. (18.30)

Georges Feydeau
ŤULULUM
Režie: Vojtěch Štěpánek
23. 1. (18.30), 11. 2. (18.30), 21. 2. (18.30)

Neil Simon
ZTRACENÍ V YONKERS
Režie: Janusz Klimsza
8. 1. (18.30), 9. 2. (16.00)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

ÚVODNÍK ŠÉFA ČINOHRY

Vážení diváci,

vstupujeme do roku, jenž uzavře první čtvrtstoletí druhého tisíciletí nového lidského věku. „Vymknuta z kloubů doba šili,“ praví i dnes přiléhavě Shakespeare. Zdá se, že se denně budíme do světa, nad nímž nechápavě kroutíme hlavou. Nechápeme, ale mnohdy ani pochopit nechceme. V takovém světě může divadlo sehrát vícero důležitých rolí: V těžkých chvílích umí skvěle pobavit, ale umí také pomoci se v chaosu dneška zorientovat. Schopností divadla je předložit obraz současného světa, který umožňuje publiku pohlédnout na všechn ten zmatek s odstupem. A především: něco pochopit a něco prožít. Společně. Tři po sobě jdoucí premiéry Vám předloží svět z několika pozoruhodných perspektiv. Příběh lásky v čase nenávisti vypráví geniální drama

Ptáčci. O zneužívání lidské naivity bude komedie *Guru Tartuffe* a o tom, zda má větší hodnotu vlastní přesvědčení, nebo balík peněz, bude konverzační drama *Soumrak nad krajinou*. Na všechny otázky, položené v těchto hrách, si musíme dříve

či později odpovědět. Ke hledání odpovědi srdečně zveme.

Vojtěch Štěpánek

Zákulisí divadelní zkoušky bude v inscenaci BEZ ROUCHA odhaleno naposledy 12. února, nepropásněte to!
Na fotce Sára Erlebachová (Vicki / Brooke Ashtonová), Robert Finta (Roger Tramplemain / Garry Lejeune), Kateřina Breiská (Flavia Brentová / Belinda Blairová)
Foto Martin Kusyn

UVEDLI JSME

V sobotu 2. listopadu 2024 uvedla činohra premiéru dveřové salónní komedie *Ťululum*, jejímž autorem je mistr svého žánru

Georges Feydeau. Lechtivá komedie plná záměn, vášní, omylů, nedorozumění, záletů a komplikovaných vztahů dává velký prostor

hercům činohry pro slovní i situační komiku. Režie se ujal šéf činohry Vojtěch Štěpánek a za zmínku stojí také autoři silného a výrazného vizuálního pojetí – scénograf Michal Syrový a kostýmní výtvarnice Marcela Lysáčeková. Nenechtejte si však ujít především skvělé komediální herecké výkony! (pg)

Překlad **Josef Čermák**
Režie, úprava textu, výběr hudby **Vojtěch Štěpánek**
Dramaturgie **Pavel Gejguš**
Scéna **Michal Syrový**
Kostýmy **Marcela Lysáčeková**

Obsazení:
David Viktora, Petra Kocmanová, Jiří Sedláček, Jan Fišar, Alena Sasínová-Polarczyk, Sabina Muchová, František Strnad, Marcela Čapková, Vladimír Čapka, Marie Logojdová, František Večeřa, Magdaléna Kubatková / Hana Piterková, Alois Bartoň / Jakub Samlík

Reprízy 23. 1. (18.30), 11. 2. (18.30) a 21. 2. 2025 (18.30) v Divadle Antonína Dvořáka

Foto Martin Kusyn

Wajdi Mouawad (1968)

PTÁČCI

Kdo miluje, ten neutíká

Z focení vizuálu k inscenaci
Foto SHOTBY.US

Překlad **Michal Zahálka**
Režie **Aminata Keita**
Dramaturgie **Norbert Závodský**
Scéna **Martin Chocholoušek**
Kostýmy **Simona Rybáková**
Hudba **Martin Hůla**

Obsazení:
Vít Roleček, Sára Erlebachová, Anita Krausová, Hana Doulová, Petra Kocmanová, Tomáš Jirman, David Viktora, Robert Finta a Jan Fišar

Česká premiéra 1. února 2025 v 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka

Reprízy 6. 2. (18.30), 14. 2. (18.30) a 28. 2. (18.30) v Divadle Antonína Dvořáka

lásky, lidské odolnosti a naděje. Jmenují se Jákúb a Michál. Společná cesta tohoto smíšeného arabsko-židovského páru překračuje hranice, kultury i intenzivní nepřátelství mezi lidmi z jejich nejbližšího okolí. Žijí spolu již přes dvacet sedm let a společně si otevřeli restauraci Mádžida, která leží ve svahu na horním konci vesnice a kde dostanete arabské kibbeh i židovský chazeret. „*Máme tady teplý tuniský kuskus, samozřejmě hummus, kibbeh síníja, to je mleté maso zapečené s bulgurem. Nebo chazeret, to je ostrá směs z červené řepy, tradiční jídlo polských Židů,*“ popisuje spolumajitel restaurace Jákúb Barhúm. „*To, co tu vaříme, je opravdu izraelská kuchyně. Je to totiž mix z celého světa. Židé si sem přinášeli své vlastní recepty ze zemí svého původu. Já hodně vařím marocká jídla, protože moje maminka je Židovka z Maroka,*“ doplňuje jeho žena Michál.

Michálini rodiče jsou velmi tradiční Židé. Když Michál poprvé představila Jákúba svým rodičům, reakce nebyla nic menšího než šok. Báli se o její bezpečí a také se obávali společenského stigma, které by takový vztah přinesl. „*Na začátku to bylo příšerné. Ale co mohli dělat. Dneska po 27 letech s Jákúbem už si museli zvyknout, jsme teď velká a šťastná rodina.*“ Jákúbova rodina měla také problém jejich vztah přijmout. „*Na začátku se mě snažili rodiče přesvědčit, abych se nedával dohromady se Židovkou. Že to pak bude těžké hlavně pro děti.*“ Přátelé byli podobně šokovaní a skeptičtí, zpochybňovali jejich motivy a vyjadřovali strach o jejich budoucnost.

Michál a Jákúb dodnes nejsou manželé, ale mají spolu tři děti, o kterých doufají, že vyrostou ve světě, kde láska nezná hranic. „*Přemýšleli jsme o svatbě, ale byli jsme mladí a neměli jsme peníze. Arab se Židovkou se totiž v Izraeli vzít nemůžou, museli bychom si zaplatit cestu do Evropy a vzít se tam.*“ Jejich příběh inspiroval mnoho zejména mladých lidí, aby nahlédli za nálepky „izraelský“ a „palestinský“

Překladatel Michal Zahálka, režisérka Aminata Keita a dramaturg Norbert Závodský
Foto Michal Zahálka

Na začátku příběhu nejnovější činoherní premiéry Ptáčci je osudové setkání dvou mladých lidí – marocké historičky Wahidy a izraelsko-německého biogenetika Eitana. Překoná jejich vztah všechny neshody a předsudky na obou stranách izraelsko-palestinského konfliktu? Pro někoho je totiž takové soužití nepřipustné, dokonce se může stát příčinou zničení celé rodiny. Ne náhodou Eitan pokládá ve hře otázku: „*Jak to, že láska rozděljuje?*“ Wahida a Eitan jsou fiktivními postavami, ale zároveň obrazem skutečných příběhů odehrávajících se právě teď na Blízkém východě.

Arabské kibbeh i židovský chazeret

V horské vesnici Ajn Ráfa nedaleko Jeruzaléma, v zemi zmínané konflikty, kde tíha historie a politiky často utváří vztahy, vyniká příběh jednoho páru jako důkaz

a zaměřili se na sdílenou lidskost, která nás všechny spojuje.

Odvaha milovat navzdory hranicím

Ne každý je ale schopen za zmíněné nálepky nahlédnout. Když se novinář a spisovatel Tuvia Tenenbom vydal do Izraele, aby vedl rozhovory s místními studenty, židovskými osadníky, palestinskými politiky, s úředníky mezinárodních organizací

a s mnoha dalšími, narazil na studentku Nadiu z Hebrejské univerzity v Jeruzalémě, které položil otázku: „*Zamilovala jste se někdy do izraelského muže?*“ „*Ne, to bych nemohla,*“ odpověděla. „*Proč ne?*“ „*Jsem Palestinka. To je stejné, jako kdyby se Židovka zamilovala do nacistického důstojníka.*“

Výzvy, kterým jako společnost čelíme, jsou nesmírné, ale příběhy jako ten

Jákúba a Michál nebo Eitana a Wahidy nám připomínají, že i v těch nejtemnějších dobách vždy existuje naděje na usmíření a porozumění. Nenávist vzešlá z historie a minulosti může být překonána odvahou těch, kdo jsou ochotní milovat navzdory hranicím, zdím a ostnatým drátům. Wajdi Mouawad napsal zcela výjimečnou hru. Přijďte se o tom přesvědčit!

(nz)

Tomáš Jirman (Etgar)
Etgar: Davide. Byli jsme u modlitby.

Hana Doulová (Lea)
Lea: Řešíme svatbu, ale nejsme s to se dohodnout, jestli bude menu košer, nebo halal.

Robert Finta (Wazzán)
Wazzán: Ostatní ptáci jej ale zadrželi dřív, než vletěl do vln.
„Ne!“ říká mu nejmoudřejší z nich, „k těmhle stvořením se přibližovat neodvažuj. Ve všem jsou ti cizí, a kdyby ses dal k nim, zahyneš, tak jako by zahynuly ony, kdyby se daly k nám.“

David Viktora (David)
David: Modlitba spočívá v tom, že říkáš synovi pravdu.

Petra Kocmanová (Nora)
Nora: Není to Židovka a je to Arabka. Mně je to jedno, já proti Arabům nic nemám. Je to Arabka, je to jeho nepřítel a nemůžeš mít otci za zlé, že si to myslí!

Fotografie z první čtené zkoušky Maxim Bajza

Molière (1622–1673) – Tomáš Svoboda (1972)

GURU TARTUFFE

Hodně budeš někde

Z focení vizuálu k inscenaci
Foto SHOTBY.US

Překlad **Vladimír Mikeš**
Adaptace **Tomáš Svoboda**
Režie **Tomáš Svoboda**
Dramaturgie **Norbert Závodský**
Scéna **Nikola Tempír**
Kostýmy **Markéta Kaplanová**
Hudba **Jiří Hájek**

V hlavních rolích **Martin Dědoch** (Tartuffe)
a **Jiří Sedláček** (Orgon)

**Světová premiéra 12. dubna 2025
v 18.30 hodin v Divadle Antonína
Dvořáka**

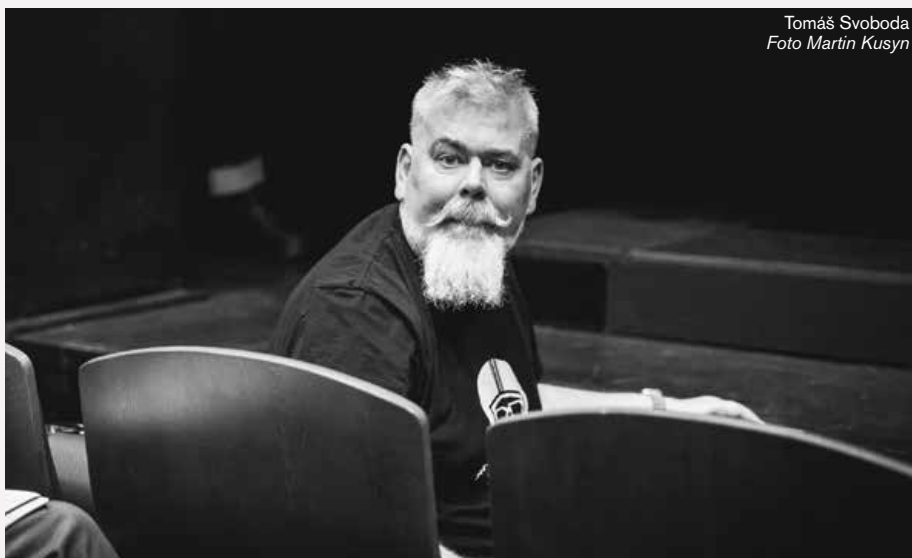
Nebyl by svět krásnější, kdybychom našli někoho, komu můžeme bezmezně věřit? Někoho, kdo by nám pomáhal se všemi životními rozhodnutími? Orgon to štěstí měl. A od té doby je pro něho Tartuffe ztělesněním dobra a zbožnosti. **Tartuffe je totiž guru! Již brzy se o tom budete moct přesvědčit v připravované inscenaci *Guru Tartuffe*, která je moderní variací na jednu z nejslavnějších her evropské dramatiky.**

Boj o první uvedení

Molièrův *Tartuffe* je v kontextu celého jeho díla výjimečnou komedií. V době,

kdy tuto hru psal, byl na výsluní přízně krále Ludvíka XIV. (známého též jako král Slunce), zároveň se musel vypořádat s nenávisť částí společnosti, které se předchozími komediemi vysmál. Z pochopitelných důvodů se snažil zalíbit širokému publiku i mocnému králi, jenže jeho přirozenost ho vždy dovedla k tomu, aby byl slovy dramaturga Martina Urbana „útočný, sarkastický, nepřízřusobivý a nehorázně talentovaný“. A právě v této situaci uvedl v květnu 1664 ve Versailles komedii o třech dějstvích *Tartuffe*. Když

hru králi četl poprvé, zalíbila se mu a neměl žádné výhrady k jejímu provozování. Jenže o pár dní později král hru zakázal z důvodu, že je „urážlivá vůči náboženství“. Pravděpodobně se tak stalo na zásah jeho matky Anny Rakouské. Ačkoli král hru nepovolil, nevadilo mu, aby se předčítala alespoň v salónech. Molière v dalších letech hru rozšířil o další dvě dějství, různě ji přepracovával, a dokonce změnil název z *Tartuffa* na *Podvodníka* (L'Imposteur). Boj o její uvedení trval pět let. Dočkal se až v roce 1669. Poprvé se diváci mohli

Tomáš Svoboda
Foto Martin Kusyn

seznámit s koncem, kdy Orgonovu rodinu z beznadějně situace zachrání král. (Jak překvapivě!) Hra měla obrovský divácký úspěch, jméno Tartuffe se ve francouzštině stalo synonymem pokrytectví. Martin Urban však dodává: „*Molière touto hrou popudil křesťanskou komunitu napříč jejím spektrem. Ale současně napříč jejím spektrem docházel i k pochopení. Nicméně učinit zaníceného křesťana komickou a podvodnou postavou bylo v té době příliš. Stigma útoku na svatě mu již nikdo nesmazal.*“

Fén na přeměnu vody

Kdo je ale Tartuffem dnešní doby? Kdo předvádí až fanatickou víru a slibuje nespílitelné? A kdo je Orgonem, který tak moc touží žít jinak, až Tartuffovi naletí? Režisér a dramatik Tomáš Svoboda přichází s autorskou variací na slavnou Molièrovu komedii, kdy děj hry umístil do nahrávacího studia, ve kterém žije a tvoří stárnoucí rocker Orgon se svými zaměstnanci. Pokrytce Tartuffa vykreslil jako tzv. ezo kouče. Česko je dlouhodobě považováno za ráj pro byznys spojený s ezoterikou či spiritualitou. Klasické „šmejdy,“ prodávající například biolampy nebo hrnce duchodcům, vystřídala dezinformační scéna. Její představitelé během tzv. vlasteneckých setkání nabízejí důvěřivcům údajně zázračné výrobky a preparáty. Jedním z nich je i Pavel Zítka, který se do povědomí dostal svým „fénem“. Ten má změnit běžnou kohoutkovou vodu na studánkovou způsobem, který je technicky naprostý nesmysl, na což upozornila i spotřebitelská organizace dTest. Výrobní cena produktu se odhaduje na sto korun, konspirátor Zítka ho prodává i za deset tisíc.

Český internet je podobných nabídek plný. Stačí zadat klíčové slovo „ezoterika“ a zobrazí se vám nepřeberné množství inzerátů na kurzy, workshopy, webináře nebo léčivé kameny. Až na pár výjimek vše

Portrét Molièra od Nicolase Mignarda z roku 1650

Jiří Sedláček a Martin Dědoch při focení vizuálu k inscenaci
Foto SHOTBY.US

zpoplatněné. Například za dvouhodinový kurz kvantování si Romana Miňková z Českých Budějovic účtuje 450 Kč. Že netušíte, co takové kvantování vlastně znamená? „*Účastníci si procvičí a uvědomí si, jak se pohybovat v kvantovém poli,*“ prozradila reportérům z iDNES. Vysvětlit podrobně princip kvantování je podle ní náročné a potřebovala by na to moc času. (A čas jsou peníze!)

Guru Jára

Zachováním satirického tónu původní hry a ostré kritiky důvěřivosti může *Guru Tartuffe* řešit současné problémy, jako jsou vzestup svépomocných guruů a nebezpečí nekritické oddanosti pseudoodborníkům. Hra tak vybízí diváky, aby se nebáli podrobovat kritice i osoby, kterým důvěřují. Nechvalně proslulým guruem v českém prostředí (ke kterému ovšem naše inscenace odkazuje pouze názvem) se stal i duchovní mistr Jaroslav Dobeš, mnohem známější pod profesním jménem guru Jára. V roce 2014 byli spolu s asistentkou Barborou Pláškovou obviněni ze sexuálního nátlaku a znásilnění několika žen. Jejich taktikou se stalo tzv. „odháčkování“. V praxi

se jednalo o to, že s pomocí Pláškové byly ženy podrobeny dechovému cvičení, během něhož některé došly až do stavu hyperventilace. Ta jim přivodila malátnost a neschopnost kontrolovat svou mysl i tělo. Oběti tak nebyly schopny protestu. Guru Jára je tímto zbavoval „háčků,“ které v nich zanechali bývalí partneři.

Tomáš Svoboda ve svých inscenacích rád odráží současnou českou společenskou realitu, často pracuje s popkulturními odkazy a kulturními klišé. Můžeme si být jisti, že na notoricky známou a v jistém smyslu jednoznačnou komedii nahlédne neočekávaným způsobem. A to vše s humorem a v duchu Molièrovy předmluvy k uvedení *Tartuffa* v roce 1669: „*Je-li posláním komedie napravovat lidské nefestí, nevidím důvod, proč by měly některé z nich být uchráněny. Ta, o níž se jedná, má v naší zemi nebezpečnější dosah než všechny ostatní a je dobře známo, že divadlo má velkou moc ji napravovat. Nejlepší působivé okamžiky závažných morálit jsou vesměs méně účinné než satira a nic nepokárá většinu lidí lépe než vyobrazení jejich vlastních chyb.*“ (nz)

SOUMLAK NAD KRAJINOU

Rozklad demokracie a mravního svědomí

Divadelní hra *Soumrak nad krajinou* od současného německého dramatika Mariuse von Mayenburga odhaluje naléhavé téma naší doby: pozvolný, ale o to ničivější rozklad demokratických hodnot a osobní morálky. Tato témata, často přetřásaná na sociálních sítích i v médiích, jsou dnes velmi aktuální a vzbuzují otázku, co jsme jako jednotlivci i společnost ochotni obětovat v zájmu hmotného blahobytu. Jak daleko jsme schopni zajít při zaprodávání svých hodnot výměnou za pohodlí a jistotu?

Rozklad demokracie a svobody podle Zweiga a Canettiho

Vzpomenete si na naši nedávnou inscenaci *Marie Antoinetta*? Její dramatická předloha vycházela ze skvělého stejnojmenného

románu Stefana Zweiga. Autor nás v románu nechává analyticky nahlížet na řetězení společenských událostí a politických kroků a rozhodnutí, které postupně vedly k pádu tehdejší francouzské monarchie. Francouzská revoluce přinesla Evropě nové poznatky a pokrok, dala vzniknout republice, demokracii a zásadním způsobem ovlivnila celosvětový geopolitický vývoj pro budoucí staletí. Než se tak ale stalo a než revoluce přinesla tyto převratné výdobytky, byla vlnou krvavého násilí páchaného rozvášněným davem zmítaným a zaslepeným hněvem. Autor tohoto historického románu, rakouský spisovatel židovského původu Zweig, se sám stal svědkem běsnění mas poháněných nenávistí, když se v rakouské společnosti

30. let minulého století rozmáhal předválečný nacismus a antisemitismus. Před pronásledováním Židů za druhé světové války musel prchnout nejprve do Británie a později až do Brazílie. Tam sice mohl vést poklidný a pohodlný život, ale neunesl zprávy o pádu evropské civilizace, která stavěla koncentrační tábory, vedla vyhlazovací národnostní války a bombardovala historická města, a štván depresi ze stavu společnosti, spáchal raději dobrovolně sebevraždu. V inscenaci *Marie Antoinetta* jsme nechávali historické události francouzské revoluce a nástupu nenávistné antisemitské ideologie prolínat v jistých podobných parabolách. Takže když Zweig naslouchal prvním hlučným protizidovským demonstracím pod svými

okny, byla v tom jistá podobnost, jako když francouzská královna Marie Antoinetta naslouchala pod okny královského paláce revolučnímu hluku, ve kterém provolávala vzbouřená masa smrt králů, královně a monarchii. Protože jedno je jisté: ideologie se mohou v čase měnit a různit, ale pokud jsou poháněny nenávistí vůči určité skupině, ústí v obdobné krvavé násilí.

V díle esejů *Svět včerejška* reflektuje autor Stefan Zweig, jak se společnost pomalu poddává autokracii a přichází o svou demokratickou podstatu. Svědectví o předválečné a meziválečné Evropě vypovídá o ztrátě bezpečí, kulturních jistot i víry v pokrok. Zweig zde píše: „*Nikdo nemohl tušit, že jedna epocha svobody, která se zdála být samozřejmostí, zaniká a ustupuje neznámé budoucnosti.*“ Tato slova rezonují s dramatem *Soumrak nad krajinou*, kde postavy začínají chápat, že změny, které původně přehlížely jako maličkosti, byly jen začátkem hlubších a vážnějších problémů a celospolečenských změn. Jako by před nás autor kladl otázku, nestojíme-li i dnes před hrozbou soumraku civilizovaných hodnot či bouřlivých událostí a není-li na čase jednat a být na poplach pro záchranu svobodné a civilizované kultury, chceme-li ji zachovat v podobě, v jaké ji známe z posledních desetiletí. Je až mrazivě děsivá ta podobnost dnešní doby se Zweigovým citátem – *epocha svobody, která se zdála být samozřejmostí...*

Jiný velký myslitel a spisovatel, který se ohlíží za pohnutými událostmi druhé světové války, Elias Canetti v esejích *Masa a moc* analyzuje, jak davové psychózy vedou k destrukci individuálního vědomí, podporují poslušnost a umožňují nástup totalitních ideologií. Ztráta osobní odpovědnosti je podle něj hlavním krokem k autoritářskému vládnutí. „*Lidé v davu přestávají být sami sebou a poddávají se psychice mas, která pohltnou jejich morální principy.*“ To je také klíčovým prvkem v Mayenburgově hře, kde postavy čelí dilematu mezi osobními hodnotami a tlakem okolí – když většina kolem nich zavírá oči před porušováním etiky, i oni jsou svedeni k tomu, aby morální normy ohýbali.

Etika versus blahobyt

Postavy hry se potýkají s otázkou, zda a nakolik jsou ochotni „zapomenout“ na své morální zásady za účelem materiálního zajištění. Tato otázka je obzvláště aktuální v době, kdy mnoho lidí řeší podobné dilema na osobní úrovni – volí cestu kompromisů, které často vedou k etickým ústupkům.

Zweig ve *Světě včerejška* mluví o tom, jak snadné je přehlížet porušování zásad, pokud jsou výhody okamžité a hmatatelné: „*Člověk rychle zvykne na pohodlí, které mu*

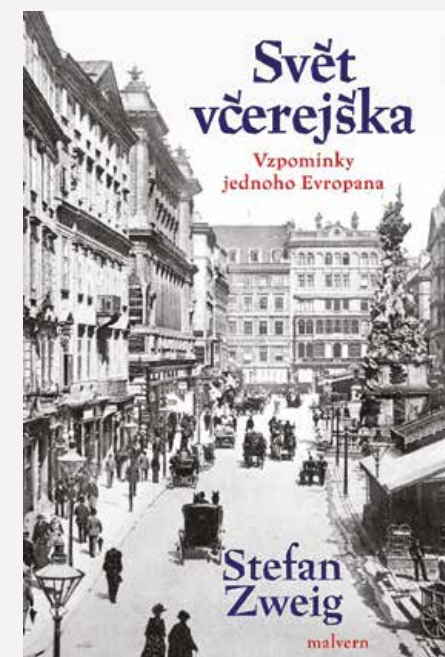
autorita nabídne, a přivírá oči před tím, co tato pohodlnost ve skutečnosti znamená.“ Tuto myšlenku Mayenburg brilantně vystihuje prostřednictvím postav, které se pohybují na pomezí mezi rezignací a vnitřním bojem. Otázkou, kterou hra zanechává otevřenou, je, zda lze dosáhnout stability a bohatství, aniž by došlo k vnitřnímu zrazení.

Soumrak demokracie a otázky dneška

Soumrak nad krajinou nepřináší snadné odpovědi, ale staví diváka před náročnou otázkou: Jak daleko jsme ochotni zajít, pokud nás systém odmění materiálním pohodlím? Zvolíme raději jistotu za cenu ztráty svobody, nebo si uchováme víru ve vyšší principy? Ve světle Mayenburgovy hry lze tyto otázky vnímat nejen jako osobní, ale i společenské. Zweig a Canetti nám připomínají, že ztráta individuálního vědomí a etických zásad vede dříve nebo později k potlačení demokratických hodnot.

Vůdce krajinkářem

Adolf Hitler, než se stal nacistickým vůdcem, měl ambice stát se umělcem. Dvakrát se v letech 1907 a 1908 pokusil o přijetí na prestižní Akademii výtvarných umění

ve Vídni, ale neuspěl. Komise ho odmítla s tím, že jeho práce postrádají „rytmus, barvu a duchovní představivost“. Malby působily spíše jako technické skici, ačkoli některé z nich byly technicky dobře provedené. Jeden z profesorů mu navrhl, aby se zaměřil na architekturu, což však Hitler odmítl.

Poté, co ho akademie nepřijala, začal prodávat pohlednice a drobné kresby, často zobrazující vídeňské ulice a krajiny. Ironií je, že své umělecké výtvoř, zejména krajinky, prodával židovskému obchodníkovi. Tato životní epizoda bývá považována za jeden z důležitých momentů, který ovlivnil Hitlerův vztah k umění i k Židům v tehdejší Vídni. Mnoho jeho prací však v dnešní době dosahuje na aukcích vysokých cen, což ukazuje, že jeho jméno spíše než samotná umělecká kvalita hraje v hodnotě těchto děl hlavní roli. (pg)

O DRAŽBĚ OBRAZŮ, KTERÉ NAMALOVAL ADOLF HITLER

Například v roce 2015 byla v německém Norimberku vydražena kolekce jeho akvarelů za celkovou částku přibližně 450 000 dolarů. Nejvýše oceněný obraz, který zobrazoval bavorský zámek Neuschwanstein, byl prodán za asi 113 000 dolarů. (Tento zámek byl údajně inspirací pro hrad Šípkové Růženky ve filmu od Disneyho.) O díla měli zájem sběratelé z Číny, Brazílie, Francie a dalších zemí.

Dražby Hitlerových obrazů jsou v Německu kontroverzní. Ačkoli zákon nebrání jejich prodeji, pokud neobsahují nacistickou symboliku, vyvolávají morální debaty o tom, zda je vhodné profitovat z děl spojených s takovou historickou postavou. Aukční domy obvykle tvrdí, že Hitlerovy obrazy mají hodnotu spíše jako historické dokumenty než jako umělecká díla, protože kvalita maleb bývá hodnocena jako průměrná a neoriginální. (pg)

Marius von Mayenburg (1972)

SOUMLAK NAD KRAJINOU

*Za kolik by se dal prodat
Hitlerův obraz?*

Režie **Vojtěch Štěpánek**
Dramaturgie **Pavel Gejguš**
Scéna a kostýmy **Hana Kelar Knotková**

Obsazení:

Sabina Muchová (Nikola), **Robert Finta** (Fabián), **Vojtěch Johaník** (Filip), **Petra Kocmanová** (Judita), **Kateřina Breiská** (Eva – Marie), **Petr Houska** (Kahl), **Marie Logojdová** (Louisa)

Premiéra 17. dubna 2025 v Divadle „12“

Aneta Kaluža Klimešová (Lotte Altmann) a Tomáš Jirman (Stefan Zweig)
v inscenaci MARIE ANTOINETTA (2023)
Foto Martin Kusyn

OST-RA-VAR
202426. ročník
Festivalu ostravských
činoherních divadel

Jak bývá každoroční tradicí, proběhl i letos na přelomu měsíců listopadu a prosince festival OST-RA-VAR věnovaný ostravským profesionálním činoherním divadelním scénám. Letos proběhl již 26. ročník, který začal ve středu 27. listopadu a nabitý program plný představení, rozborových diskuzí i akcí na off-programu pokračoval až do neděle 1. prosince. Festival nabídl divákům průřez tvorbou všech ostravských profesionálních scén a představil inscenace, které vznikly v ostravských divadlech za uplynulý rok.

Pořadatelem festivalu je Národní divadlo moravskoslezské, které se představilo inscenacemi **Ztracení v Yonkers**, **Pravda**, **Richard III.**, **Médea** a **Den zúčtování**. Účastnila se také divadla Komorní scéna Aréna, Divadlo Petra Bezruče a v rámci off-programu také alternativní scéna Divadla loutek Ostrava a divadlo Studio G. V rámci off-programu proběhl také koncert v Kulturním centru Provoz.

Festival bývá každoročně určen především pro divadelní kritiky, divadelní obec, studenty divadelních uměleckých škol (DAMU, JAMU, VŠMU) či pro studenty dalších vysokých škol se zaměřením na divadelní vědu, kritiku či dramaturgii. Divadelní kritici z celé republiky

tak mají při účasti mimořádnou možnost vidět na ploše čtyř dní průřez velkou částí ostravské divadelní tvorby za uplynulý rok. Nedílnou součástí festivalu jsou také rozborové diskuze, na kterých probíhá hodnocení zhlédnutých inscenací, a diskuze o dramaturgickém směřování jednotlivých divadelních scén. Tyto diskuze se konaly v prostorách galerie PLATO nejen za účasti tvůrců, ale také kritiků, studentů a pozvaných

Poslechnout si záznam z festivalových diskuzí nebo najít více informací o festivalu, můžete zde:

hostů z řad odborné veřejnosti. Diskuzemi provázel jako moderátor festivalu Michal Zahálka, renomovaný překladatel, dramaturg a teatrolog. Ostrava tak opět zažila divadlem nabitě intenzivní dny plné představení, diskuzí, setkávání a rokování.

Velmi kladné hodnocení získala komorní komedie **Pravda** v režii Vojtěcha Štěpánka,

kterou uvádíme v Divadle „12“. Největší nadšení však vzbudila především **Médea**, která se stala bez přehánění senzací celého festivalu. (pg)

„Nečekal bych, že mým největším zážitkem z Ost-ra-varu bude inscenace antického dramatu, ale stalo se.

Médea režiséra Jakuba Šmída je velice zdařilou podívanou, která je působivá snad ve všech inscenačních složkách. Za zmínku rozhodně stojí scéna Petra Vítka, která představuje oprýskanou hotelovou halu a invenčně pracuje s hloubkou jeviště. Nejde však jen o efektní vizuální ornament, zasazením do prostředí hotelu je tematizována i Médeina jínakost. Jako cizinka z barbarské Kolchidy se ocitla v nepřátelském prostředí, které ji ohrožuje a podněcuje v ní mrazivý vztek na lásona i jeho novou snoubenku Glauké. Chór je zpodobněn jako houf pokojských, které jsou přirozenými účastnicemi děje.

Režisér se nebojí děj občas odlehčit ironií a sarkasmem, jako když se Médea, potulující se po hotelu v neforemném pyžamu, při lásonově návštěvě rychle převlékne do sexy černých šatů, aby dokázala, že nad ním má stále moc.

Petra Kocmanová hraje titulní hrdinku jako drsnou ženu, která se musela přizpůsobit krutému světu a strach proměnila ve vztek. Není lítostivá, umí jednat manipulativně, skvěle vychází její váhání před hrůznou pomstou, kdy herečka přechází sem a tam po kraji forby a doslova balancuje na hraně. Robert Finta pojmal lásona jako floutka, jenž nedokáže vycítit nebezpečí, které představuje Médein hněv. Ona je ve vztahu jednoznačně tím silnějším hráčem.

I vzhledem ke zbrusu novému překladu Petra Borkovce a Matyáše Havrdy se jedná o srozumitelnou podívanou, která má šanci emocionálně zasáhnout i běžného diváka, ne pouze festivalové publikum.“

Lukáš Dubský
NADIVADLO

Čilý divadelní ruch ve foyeru Divadla Jiřího Myrona.
Foto Roman Mrázek

Rozborový seminář v galerii PLATO.
Foto Roman Mrázek

balet

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2024/2025

Hudba skladatelů od 17. století až do současnosti

ČISTÁ RADOSTance

Pět tváří tance

Hudba: Bohuslav Martinů (1890–1959); Bedřich Smetana (1824–1884); Igor Stravinskij (1882–1971); Heinrich Ignaz Franz Biber (1644–1704); John Cage (1912–1992); Philip Glass (1937); Johann Sebastian Bach (1685–1750); Tom Waits (1949)

Choreografie: Justin Peck (*Heatscape*), Lea Bessoudo Greck (*Šárka*), Marco Goecke (*Duet z Ptáka Ohniváka*), Jiří Kýlián (*Křídla z vosku*), Itzik Galili (*Sofa*)

Premiéry 17. a 19. října 2024 v Divadle Jiřího Myrona

Edvard Hagerup Grieg (1843–1907)

PEER GYNT

Jsme odrazem lidí, které v životě potkáváme

Libreto podle dramatu Henrika Ibsena

Choreografie: Jeroen Verbruggen

Hudební nastudování a dirigent: Sander Teeppen

Premiéry 22. a 24. května 2025

v Divadle Antonína Dvořáka

Balet NDM je na Facebooku:
Balet Národního divadla moravskoslezského

Balet NDM je na Instagramu:
baletndm

ČISTÁ RADOSTance / SOFA

– Mark Griffiths, Francesco Fasano
Foto Serghei Gherciu

REPERTOÁR BALETU (LEDEN – ÚNOR 2025)

Léo Delibes
COPPÉLIA
Choreografie: Giorgio Madia
Hudební nastudování: Adam Sedlický
Dirigent: Maroš Potokár / Adam Sedlický
**29. 1. (18.30), 30. 1. (18.30), 8. 2. (18.30),
9. 2. (16.00) – derniéra**

Petr Iljič Čajkovskij
LABUTÍ JEZERO
Choreografie: Youri Vámos
Hudební nastudování: Alena Hron
Dirigent: Alena Hron / Chuhei Iwasaki
19. 2. (18.30), 20. 2. (18.30), 22. 2. (18.30)

Petr Iljič Čajkovskij
LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA
Choreografie: Youri Vámos
Hudební nastudování: Adam Sedlický
Dirigent: Jiří Habart / Adam Sedlický
**9. 1. (18.30), 11. 1. (18.30), 12. 1. (16.00),
14. 1. (18.30), 15. 1. (18.30)**

Johann Sebastian Bach
OKNO
Choreografie: Jo Strömgen
Hudba: Johann Sebastian Bach – violoncellové
suity
8. 1. (19.00), 17. 1. (19.00), 11. 2. (19.00)

Půl hodiny
před každým
baletním představením
jsou pro vás připraveny
**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

ÚVODNÍK ŠÉFKY BALETU

Milí diváci,

ačkoli baletní sezóna ještě není ani ve své polovině, konec roku přesto nutí k bilancování. V živé paměti mám především poslední měsíce, které toho přinesly opravdu hodně: Uvedli jsme mimořádně úspěšnou premiéru inscenace **ČISTÁ RADOSTance**, odehráli jsme 5 představení inscenace **Louskáček – Vánoční koleda** v německém Bonnu a k tomu řadu dalších představení na scénách NDM. Za to vše jsem velmi vděčná a už se těším, co nám přinese rok příští.

Hned zkraje nás čeká jedno velké loučení. Po dlouhých pěti letech z našeho repertoáru zmizí inscenace **Coppélia**. Během ledna a února však ještě stihneme odehrát její čtyři představení. Pokud byste tuto oblíbenou inscenaci rádi viděli, určitě si ji nenechte ujít. Digniéra, tedy úplně poslední představení, proběhne 9. února.

Po **Coppélii** však rozhodně nezůstane prázdné. Již v květnu přivítáme novou inscenaci **Peer Gynt** v choreografii Jeroena Verbruggena. Tento známý titul, který balet NDM uvedl jako první soubor v Česku již v roce 1973 (tehdy v choreografii Alexandra Lemberga), se nyní po více než 50 letech opět vrátí na scénu Divadla Antonína Dvořáka. Premiéru chystáme na 22. května.

Já osobně se na **Peera Gynta** moc těším a věřím, že nadšení z něj budete i Vy, stejně tak jako ze všech dalších představení, která pro Vás v roce 2025 chystáme.

Na závěr bych Vám ráda poděkovala za přízeň v uplynulém roce a popřála

mnoho krásných, nejen baletních zážitků a inspirací i v roce 2025.

S úctou

Lenka Dřímlová

Digniéra baletu **COPPÉLIA** už 9. února!
Na fotce Maria Carla Ognisanto (Coppélia)
Foto Sergei Gherciu

HRAJEME PRO VÁS

Nová inscenace ČISTÁ RADOSTance sklidila úspěch

Členky baletu v choreografii ŠÁRKA
Foto Sergei Gherciu

Rozmanitá, pestrá, působivá. To vše jsou slova, která zaznívají na konto letošní první premiéry baletního souboru NDM. Inscenace **ČISTÁ RADOSTance** zaujala nejen diváky, ale také odbornou veřejnost, která při jejím hodnocení nešetřila superlativy.

„Dramaturgický obsah představení odpovídá přesně svému podtitulu, k vidění je opravdu pět tváří tance, které představuje pětice umělců, jejichž práce dávají nahlédnout do hluboké studnice toho, co taneční umění v jednadvacátém století nachází a čím nás uchvacuje. Vynalézavostí, imaginací, hrou světla a hudebním doprovodem, jež navzájem souzní, novými dimenzemi divadelního vjemu a percepce jevištní reality. Postupně se rozzáří paleta barevných odstínů různorodých tanečních textur, které choreografové nanášejí na svá „plátna“ výraznými, ale i jemnými tahy a zářezy, jež obnažují pnutí lidské mysli a duše.“

Lucie Dercsényi, tanecniaktuality.cz

„Choreografie amerického tvůrce **Justina Pecka** Heatscape (2015) vytvořená na Koncert pro klavír a orchestr č. 1 Bohuslava Martinů je na repertoáru NDM už od minulých premiér na jaře. Jde o náročné neoklasické dílo, které svou strukturou sleduje partituru do každého detailu a vyžaduje nutnost naprosto přesně zažít choreografii i slyšet hudbu, ani sekundové zaváhání nesmí v takovém kuse nastat. Z velkoformátové mandaly podle malby Sheparda Faireyho na horizontu jako by samo od sebe sálalo horko, jako ze sugestivního popisu prašných silnic a polí v Hroznech hněvu. A tanečníci pod imaginární září tohoto naddimenzovaného slunce vkládají veškerou energii do co nejpřesnějšího provedení. Oba páry i trio – ať už to byly allegrové pasáže, nebo zklidnění ve druhém duetu, který dopřává oddych nejen tanečníkům, ale i divákům – se s choreografií sžily. (...)

Choreografii na motivy symfonické básně Bedřicha Smetany Šárka vytvořila ve světové premiéře na tělo ostravským

tanečníkům mladá francouzská tvůrkyně **Lea Bessoudo Greck**. Navzdory poněkud bojovně vyznívající anotaci je dílo samo abstraktním a nevtrávným uchopením hudby jednoho z našich ikonických skladatelů a nabízí skutečně čistou kombinaci hudby a taneční složky vycházející z moderních technik, jen se střízlivým nádechem žensko-mužského antagonismu. (...) Wings of Wax **Jiřího Kyliána** (1997) jsou naproti tomu již klasikou. Je vůbec možné o jeho práci konstatovat něco, co už nebylo řečeno stokrát? Soubor NDM vyrostl a choreografii interpretuje s jistotou a samozřejmostí. Je krystalicky čistá pohybovým materiálem i vizualitou, s interprety v těsných trikotech a pod drobnohledem pohybujícího se světla, které obíhá jeviště tak, jak Slunce obkružuje Zemi, a nad vším symbolicky ční strom zavěšený vzhůru nohama, absolutní i absurdní výšina a tarotový viselec v jednom.“

Lucie Kocourková, operaplus.cz (hh)

Co dělá radost tanečnickům baletního souboru NDM?

HEATSCAPE – soubor baletu NDM
Foto Serghei Gherciu

Jak již název inscenace **ČISTÁ RADOSTance** napovídá, jejím hlavním tématem je radost z krásy tanečních pohybů i emocí, jež v nás jednotlivé choreografie vyvolávají. Za letošní podzim jsme udělali radost více než 3 300 divákům – tolik jich navštívilo celkem 8 představení této inscenace. Nic z toho by ale nebylo bez tanečníků, kteří tuto radost divákům zprostředkovávají. A proto jsme se i jich zeptali, co jim v životě dělá radost a co by baletu NDM popřáli do nového roku, aby radost rozdával i nadále.

1. Co vám v životě přináší radost?

2. Co byste ostravskému baletu popřáli do nového roku?

Simone Giroletti

1. Kromě tance je v životě mnoho věcí, které mi přináší radost. Obvykle nacházím potěšení v jakémkoliv formě umění, ať už je

to hudba, výtvarné umění, výstavy, knihy, nebo poezie. Ve volném čase se rád věnuji svým dalším zálibám a koníčkům, jako jsou grafický design, malování a ilustrování, a dál se v nich vzdělávám. Zároveň velká část radosti v mém životě souvisí se sdílením a navazováním vztahů s lidmi kolem mě a prostředím, ve kterém žiji. Trávení kvalitního času s přáteli a rodinou, procházky v parku, kde mě uchvacuje příroda, nebo objevování nových měst – to vše mi dělá velkou radost.

2. Mé přání pro balet NDM je, aby nadále hledal nové směry, aniž by zapomínal na hodnoty, na kterých je soubor založený. Aby nám tanečnickům i nadále poskytoval nástroje a příležitosti k tomu, abychom mohli prostřednictvím tance vyjadřovat své myšlenky a pocity a sdílet je s publikem. A abychom jako tým vytvářeli skutečnou

komunitu mezi tanečnický a divadelním publikem, kde každý z nás může sdílet a společně prožívat emoce.

Solieh Samudio

1. Spíše než radost cítím velkou vděčnost: za to, kam mě život zatím dovedl a co mi umožnil zažít. Obdivovat krásu obyčejných věcí a zároveň si užívat ty jedinečné okamžiky, které život nabízí – toho si vážím.

2. Každému členu této rodiny v souboru baletu NDM přeji, aby dál rostl v jednotě, lásce a moudrosti. Ať jsou všechny vaše projekty úspěšné a plné požehnání.

Gvendolin Nagy

1. V poslední době mě nejvíce těší drobnosti každodenního života. Užívám si dospělý život v cizině. I když mi někdy opravdu chybí domov a rodina, je úžasné

ŠÁRKA – uprostřed Gvendolin Nagy
Foto Serghei Gherciu

postupně začínat svůj vlastní život. Mám velké štěstí, že mám v Ostravě skvělé kolegy a přátele. Přestože trávíme spoustu času prací, vždy si najdeme čas na společné aktivity i mimo ni – třeba když pořádáme společné večere, které jsem si v poslední době hodně oblíbila. Je skvělé pracovat s lidmi, které máte opravdu rádi. Nejenže společně tančíme na jevišti, ale také se navzájem podporujeme a užíváme si to. Zároveň rozhodně nesmím zapomenout na svoji rodinu. Moje kmotřenka, neteř a synovci – ti všichni mi přináší tolik lásky a radosti pokaždé, když mám možnost jet domů.

2. Cítím se být součástí úžasného souboru se spoustou talentovaných a skvělých kolegů. Letos jsme uvedli několik celosvětově známých choreografií, což je velká pocta pro nás i pro publikum. Naše představení jsou obvykle vyprodaná, ať už jde o *Labutí jezero*, *Louskáčka* – *Vánoční koledu*, *ČISTOU RADOSTance* a další. Publikum si představení vždy užívá, což je poznat z potlesku na konci. Máme skvělé tanečnický a repertoár, takže bych souboru přála, aby měl příležitost častěji se prezentovat i mimo Ostravu, ukázat své tanečnický v jiných zemích a divadlech a posílit svoje jméno a pověst, protože skutečně věřím, že si to soubor zaslouží.

Yu Matsumoto

1. Nejví se cítím šťastná, když něco tvořím. Fotografování, pečení a kreslení mi přináší velkou radost, stejně tak jako proces tvorby a přípravy inscenací. Nicméně to vše nikdy nemůže překonat radost z pohledu na spokojené tváře diváků po představení.

2. Máme v repertoáru inscenace, jako jsou *Carmen*, *Hora* a *Coppélia*, které přijdou na začátku roku 2025. Věřím, že poté, co jsme se hodně naučili z náročné premiéry inscenace *ČISTÁ RADOSTance*, budeme vystupovat na ještě vyšší úrovni. Přeji proto baletu NDM další růst a nemohu se dočkat, až divákům ukážeme ještě více.

Giuseppe Iodice

1. Radost je pro mě tichá, ale pulzující síla. Žije v momentech mezi pohybem, v klidu před představením, ve sdílené energii na zkoušce, v prvním nádechu čerstvého vzduchu po dlouhém dni. Hluboké štěstí nacházím v tom, že jsem jednoduše přítomný, ať už při tanci, nebo v bytí s ostatními lidmi. Jsem nesmírně vděčný za to, že mohu každý den žít svůj sen. Tanec pro mě není jen kariéra – je to poslání, způsob bytí.

2. Baletu NDM přeji ještě větší uměleckou svobodu – prostor, kde je

rozmanitost nejen uznávána, ale také oslavována. V každém představení, v každé spolupráci a v každém tvůrčím okamžiku. Doufám, že v novém roce se budeme posouvat dál, zkoumat nové perspektivy a příběhy, zejména ty, které odráží bohatství naší společné lidské zkušenosti. Přeji našemu souboru, aby zůstal komunitou, kde je ceněn jedinečný původ a hlas každého tanečnicka a kde i nadále vytváříme prostor, který je otevřený pro všechny. Ať nadále inspirujeme nejen prostřednictvím umění, ale i otevřeností vůči sobě navzájem, vůči novým myšlenkám a světu za hranicemi naší zkušenosti.

KŘÍDLA Z VOSKU – Barnaby James Packham,
Laura Moreno Gasulla
Foto Serghei Gherciu

Laura Moreno Gasulla

1. Ráda trávím čas se svými přáteli a rodinou, miluji cestování, dobré jídlo a samozřejmě tanec. Už od malička mě tanec činí šťastnou, a proto jsem se stala profesionální tanečnicí. Před dvěma sezónami jsem si však zranila koleno, což mě téměř na rok vyřadilo z možnosti vystupovat. Takže teď jsem velmi vděčná a šťastná, že mohu opět tančit.

2. Souboru NDM přeji, aby pokračoval v růstu, byl stále úspěšný, a především nikdy neztratil radost z tance a přinášel divákům potěšení z našich vystoupení.

(hh)

SOFA – Mark Griffiths, Simone Giroletti
Foto Serghei Gherciu

KŘÍDLA Z VOSKU – Eleonora Ancona, Ida Frau, Solieh Samudio
Foto Serghei Gherciu

ŠÁRKA – Yu Matsumoto a Rei Masatomi
Foto Serghei Gherciu

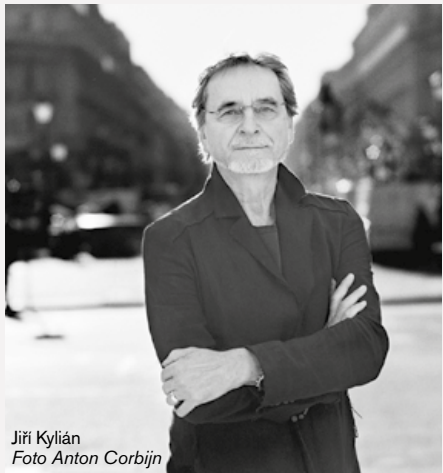

DUET Z PTÁKA OHNIVÁKA – Leonardo Baghin, Giuseppe Iodice
Foto Serghei Gherciu

Křídla z vosku (Wings of Wax)

Choreografie *Křídla z vosku* českého rodáka Jiřího Kyliána se v repertoáru ostravského souboru objevila již dříve. V minulých sezónách jsme ji uvedli jako součást inscenace *Vzlety a pády*, jež měla premiéru v roce 2018. Nyní se choreografie vrátila na scénu jako jedna z částí komponované inscenace **ČISTÁ RADOSTance**.

Jiří Kylián
Foto Anton Corbijn

Název choreografie odkazuje na starověký mýtus o Ikarovi. Pradávný příběh útěku na svobodu autor přenáší do dnešní doby a ukazuje, že tyto odvěké lidské touhy po osvobození a nezávislosti jsou stále aktuální. Stejně jako se otec Daidalos se svým synem Ikarem snažili uniknout z vězení, také tanečníci jsou svým způsobem uvěznění ve svých tělech. Při tanci se zmítají, skáčou, navzájem se vyhazují do vzduchu a všelijak se snaží vzepřít neúprosné síle gravitace, jež je neustále táhne k zemi.

Kromě legendy lze v choreografii najít také odkaz na známý obraz *Ikarův pád* od malíře Pietera Bruegela staršího. Ačkoli podle názvu by se dalo očekávat,

že středobodem díla bude právě Ikaros, ve skutečnosti mu malíř na obraze věnoval jen velmi malý prostor, jako by chtěl jeho tragický osud upozadit a snížit jeho váhu pro okolní svět. A právě tato malost je otisknuta i do taneční choreografie *Křídla z vosku*.

Známy Ikarův příběh tak Jiří Kylián využívá jako hlubokou metaforu našeho každodenního života, jeho všedních problémů i skryté velikosti. Zároveň však tyto lidské tragédie nemají tak velkou váhu, jak by se mohlo zdát. Stejně jako je Ikarovo neštěstí na obraze pouze jedním malým výjevem z mnoha, i naše jednotlivé lidské osudy a obtíže jsou jen drobnými událostmi, stejně důležitými či nedůležitými jako kterékoli jiné.

S **Jiřím Kyliánem**, který letos za své celoživotní zásluhy obdržel ocenění Řád Bílého lva, o díle *Křídla z vosku*

(Id, hh)

KŘÍDLA Z VOSKU – Sachiya Takata, Shino Sakurada
Foto Sergei Gherciu

mluvila šéfka ostravského baletu Lenka Dřimalová.

Aby člověk dosáhl takových úspěchů jako vy, potřebuje mít velké sny a cíle. Nebojte se někdy, že ve snaze vydat se ještě výš skončíte jako Ikaros?

Na to, abych skončil jako Ikaros, mám snad ještě několik let. Naše lety za světlem jsou zrovna tak důležité jako výlety do říše stínů. Světlo a stíny jsou nerozlučitelná dvojčata.

Kde je podle vás ta hranice mezi hrdinskou odvahou a mladickou nerozvážností?

Mladická nerozvážnost či hrdinství? Myslím, že je docela zdravé uvědomit si, na co stačíme. A to hrdinství tkví v realizaci našich snů. Mnozí z nás jsou trápeni pocitem méněcennosti. Každodenní překonávání podobných komplexů je ale už samo o sobě hrdinským činem.

Ve svých choreografiích často pokládáte otázky a necháváte diváky hledat odpovědi. Na co se ptáte u Křidel z vosku?

Ta otázka je jednoduchá: Co to znamená být nahoře a co znamená být dole? Je skutečně lepší být nahoře než dole? A co se se mnou stane, když jsem nahoře, a najednou dostanu závrať?

Jaká je vaše odpověď?

Když jsem dole, nemohu nikam spadnout. Mám možnost jít vzhůru a najít mně doposud neznámá místa. Když jsem nahoře, zbývá mi jen jediná cesta, cesta dolů. Tam nahoře, kam jsme se celý život pídili, je zatraceně řídký vzduch, ale je odtamtud docela pěkná vyhlídka. A co když pak dosáhneme absolutního vrcholu, a jsme tam vzhůru nohama? Jako ten strom z *Křidel z vosku*.

OKNO v divadle Ponec

Již druhou sezónu uvádíme v Divadle „12“ inscenaci **Okno** od norského choreografa Joa Strømghrena. Kromě pěti zbývajících představení, která odehrajeme do konce této sezóny, budou mít brzy možnost zhlédnout tuto působivou choreografii i pražští diváci. Balet NDM uvede inscenaci *Okno* 4. ledna 2025 při hostování v divadle Ponec, kde na přípravy osobně dohlédne i autor choreografie.

Každý, kdo měl dosud možnost inscenaci *Okno* zhlédnout, z divadla nepochybně odcházel plný dojmů a emocí. Díky komornímu prostředí Divadla „12“ mohou návštěvníci vidět doslova každý detail tanečních pohybů a za jemného doprovodu violoncellových suit Johanna Sebastiany Bacha v podání violoncellisty Trulse Otterbecha Mørka se naplno ponořit do vlastní představitosti a emocí, které v nich tanec probouzí. **„Velkou předností inscenace je právě blízkost, kterou tento malý prostor nabízí. Zajímavý je pak i kontrast krásné staré Bachovy hudby a velmi moderního, současného pojetí tance a celé dramaturgie,“** říká asistentka choreografa inscenace *Okno* **Nataša Novotná**.

Spolupráce s Joem Strømghrenem trvá již řadu let

Autorem choreografie je již zmíněný norský tvůrce Jo Strømghren. Těm, kteří představení ostravského baletu navštěvují pravidelně, toto jméno rozhodně není cizí. Se souborem NDM choreograf spolupracuje již několik let. **„Spolupráce s ním začala v roce 2021, kdy pro nás vytvořil choreografii pro inscenaci Mahlerovy vzpomínky. A už tehdy jsme se dohodli, že pro nás udělá komorní inscenaci, ze které pak vzniklo Okno,“** vzpomíná Nataša Novotná.

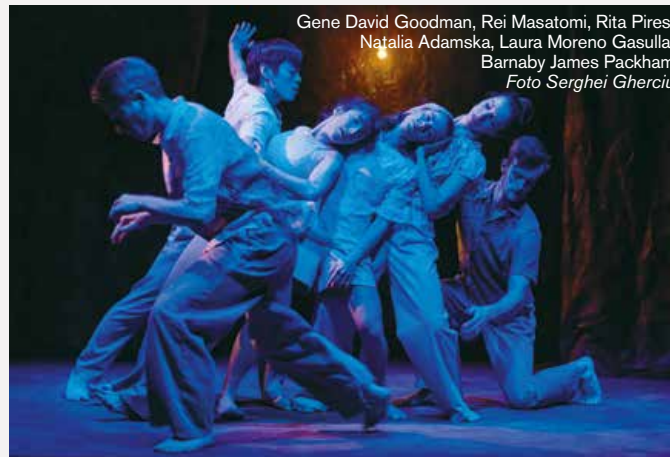
Tvorba Joa Strømghrena je přitom v mnoha ohledech velmi specifická. Autor vychází z klasického tance, nebojí se však ani moderních prvků, jež umně skládá do dynamických kompozic. Zároveň má skvělý cit pro načasování a dramaturgii, ať už se jedná o souslednost jednotlivých tanečních scén, anebo o samotné vztahy mezi tanečníky na jevišti. To vše pak oceňují nejen diváci jeho choreografií, ale také sami tanečníci. **„Myslím, že je to pro ně velice příjemná spolupráce. Jo Strømghren se rád napojuje na tanečníky a zkoumá, kdo vlastně jsou. S oblibou využívá jejich předností a přirozených talentů. Když třeba**

někdo umí hezky zpívat, tak si v inscenaci pravděpodobně zazpívá. Zároveň jim choreografie často staví takzvané na tělo. Není typ choreografa, který by vše vymyslel a pak tanečníkům předával kroky. Spíše je navádí, pracuje s improvizací a hodně čerpá z jejich fantazie. Jednotlivé kroky tak vycházejí hlavně z tanečníků, on už je pak jen formuje a modifikuje do finální podoby,“ přibližuje proces tvorby Nataša Novotná.

Soubor baletu NDM představí inscenaci OKNO v divadle Ponec

S popsáním stylem práce, kdy je choreograf na tanečníky hodně napojený, souvisí i to, že s nimi osobně inscenaci v Ostravě tvořil přímo na míru pro prostory Divadla „12“. A nyní se Jo Strømghren s tanečníky a celým týmem setká znovu při přípravě již zmíněného představení v pražském divadle Ponec. Dohlížet zde bude mimo jiné i na správné nasvícení představení. **„Joa Strømghrena znám už řadu let a považuji ho za jednoho z velmi zajímavých severských choreografů, kteří u nás prakticky nejsou k vidění. To, že osobně dohlédne na dotažení světelného designu, je pak součástí toho, co naše divadlo nabízí. Vznikli jsme jako dance house. Máme veškeré vybavení pro tanec, ideální rozměry pro menší až středně velké produkce a inscenace Okno k nám tak přesně zapadá,“** říká **ředitelka a zakladatelka organizace Tanec Praha a divadla Ponec Yvona Kreuzmannová**, která pozitivně hodnotí nejen práci Joa Strømghrena, ale také celého souboru NDM. **„Práce souboru ostravského divadla mě velmi zaujala. To, co Lenka Dřimalová dokázala, jakým způsobem pracuje s mezinárodním složením souboru a zahraničními choreografy, považuji za skvělý model, jak by takový soubor měl fungovat. Dokazuje, že i soubor v klasickém celodivadelním komplexu může produkovat velmi zajímavé a progresivní věci,“** dodává. (hh)

Reprízy 8. 1. (19.00), 17. 1. (19.00) a 11. 2. (19.00) v Divadle „12“

Gene David Goodman, Rei Masatomi, Rita Pires,
Natalia Adamska, Laura Moreno Gasulla,
Barnaby James Packham
Foto Sergei Gherciu

Jo Strømghren na zkoušce inscenace OKNO
Foto Sergei Gherciu

Louskáček – Vánoční koleda opět na scéně

Již třetím rokem se v baletu NDM přelom roku nese ve znamení titulu **Louskáček – Vánoční koleda**. Letos tuto inscenaci od choreografa Youriho Vámose uvádíme v celkem sedmnácti reprízách, z nichž pět jsme v prosinci odehráli v německém Bonnu.

Louskáček je ikonický titul dobře známý po celém světě. V podání souboru NDM se však nejedná o jeho tradiční pojetí. Jak již složený název **Louskáček – Vánoční koleda** napovídá, inscenace je vytvořena propojením dvou známých příběhů: pohádky **Louskáček a Myši král** E. T. A. Hoffmanna a povídky **Vánoční koleda** Charlese Dickense.

Proměny postav jsou pro tanečníky výzvou

Kromě nového zážitku plynoucího ze spojení dvou známých děl přináší toto originální pojetí také další zajímavost. Je jí fakt, že tanečníci zastávají vícero rolí. Ústřední postavou inscenace je starý lichvář Scrooge. V inscenaci se však střídá vyobrazení reálného světa s jeho sny. A během snění se mnozí lidé, které lichvář potkává v běžném životě, mění v úplně jiné postavy. Z Boba Cratchita, úředníka, kterého Scrooge na Štědrý den propustí z práce, se stane Dábel, z paní Cratchitové pro změnu Víla Vánoc... A tyto proměny tanečníci následují, což pro ně rozhodně není snadné. „*Jednak si musí rychle převléct kostým, vyměnit si*

boty, udělat nový make-up, účes a tak dále. Ale především je důležité a složité změnit charakter postavy, do kterých se tanečníci musí vžít. Mají strašně málo času na to se nejen převléct, ale ještě se zkoncentrovat a naladit na úplně jinou postavu,“ vysvětluje baletní mistr souboru NDM Gianvito Attimonelli.

Příkladem je postava **Boba Cratchita / Dábla**, kterou v prvním obsazení ztvárňuje **Francesco Fasano**. Ten má na proměnu z úředníka na dábla jen něco okolo devíti minut. Podobně je to i u **Paní Cratchitové / Víly Vánoc** (v prvním obsazení **Laura Moreno Gasulla**). „*Jako paní Cratchitová je velmi striktní a nekompromisní matka, která nechce dceři Kláře koupit vánoční dárky. A potom, jako Víla Vánoc, je velmi milá a laskavá, rozdávající dárky všem dětem,*“ popisuje proměnu charakteru postavy Gianvito Attimonelli. Jak nicméně dodává představitelka Kláry Laura Moreno Gasulla, rozdílnost postav není tak výrazná, jak by se mohlo na první pohled zdát. „*I když je paní Cratchitová na svou dceru přísná, je to starostlivá osoba, což se pak odráží i ve Vile Vánoc. Přechod mezi nimi tak v tomto smyslu není tak obtížný. Musím se jen stát jemnější, měkčí a elegantnější, abych mohla šířit radost a kouzlo Vánoc,*“ říká.

Do třetice pak zmiňme ještě v tomto ohledu velmi zajímavou postavu **Kláry Cratchitové** (v prvním obsazení **Eleonora**

Ancona). Ta se v průběhu večera promění dokonce třikrát. Nejprve je Klára, třináctileté dítě. Následně je součástí Scroogova snu – stále třináctiletá dívka, která však na rozdíl od první scény spolu s princem objevuje kouzelné království sněhu. Poslední je pak dospělá Klára, elegantní a vytříbená dospělá žena. „*Pro mě je radost ztvárnit tři různé verze téže postavy během jednoho večera. Miluji, když mohu růst a vyvíjet se společně se svou postavou,*“ říká představitelka Kláry Eleonora Ancona a dodává: „*Abych dokázala přepínat mezi jednotlivými verzemi postavy, je pro mě velmi důležité zůstat soustředěná. Potřebuji ticho, abych se mohla koncentrovat, a proto se vždy snažím najít si v zákulisí klidný koutek, kde se mohu zaměřit na to, co dělám, a najít v sobě pocit, který chci publiku předat. Před vstupem na jeviště potřebuji přesně vědět, jakou náladu mám v roli ztvárnit. Samozřejmě mi také pomáhají kostýmy, účes a make-up – díky tomu všemu se cítím, jako bych se proměnila v někoho jiného a to mi přepínání mezi postavami usnadňuje.*“

Pokud se tedy na představení **Louskáčka – Vánoční koledy** chystáte, připravte se nejen na krásný večer oslavující tradici Vánoc, ale také na plno tanečních proměn, které nikoho nenechají odtrhnout oči od jeviště. (hh)

Francesco Fasano jako Bob Cratchit (vlevo) a jako Dábel (vpravo)
Foto Serghei Gherciu

! muzikál

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2024/2025

Michael Kunze (1943) – Sylvester Levay (1945)
ELISABETH

Poslední tanec rakouské císařovny

Český text: Michael Prostějovský

Režie: Jiří Nekvasil

Hudební nastudování: Marek Prášil

Choreografie: Ladislav Cmorej

Výkonná choreografie: Antonín Blahuta

Premiéry 12. a 14. prosince 2024 v Divadle Jiřího Myrona

Uvádíme v licenci Vereinigte Bühnen Wien International GmbH

Björn Ulvaeus (1945) – Benny Andersson (1946) – Catherine Johnson (1957)

MAMMA MIA!

Sluncem zalité nejznámější hity skupiny ABBA

Český text: Adam Novák

Režie: Gabriela Petraková

Hudební nastudování: Jakub Židek

Choreografie: Ladislav Cmorej

Premiéry 3. a 5. dubna 2025 v Divadle Jiřího Myrona

Uvádíme v licenci Music Theatre International (Europe) Ltd:

www.mtishows.eu

Muzikál NDM je na Facebooku:
Muzikál Národního divadla
moravskoslezského

Muzikál NDM
je na Instagramu:
muzikalndm

ELISABETH – Natálie Podškubková (Elisabeth jako mladá dívka),
Lukáš Vlček (Císař Franz Josef) a company
Foto Martin Popelář

REPERTOÁR MUZIKÁLU (LEDEN – ÚNOR 2025)

John Kander – Fred Ebb – Bob Fosse
CHICAGO

Překlad: Ivo T. Havlů
Úprava českého překladu: Hana Nováková
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej,
Simona Machovičová
**22. 1. (18.30), 23. 1. (18.30), 31. 1. (18.30),
27. 2. (18.30), 28. 2. (18.30)**

Michael Kunze – Sylvester Levay
ELISABETH

Český text: Michael Prostějovský
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Tomáš Stanček
Choreografie: Ladislav Cmorej
**25. 1. (18.30), 26. 1. (16.00), 15. 2. (18.30),
16. 2. (16.00), 18. 2. (18.30)**

Zdeněk Král – Marek David – Tomáš Novotný
INTERVIEW

Režie: Marek David
Hudební nastudování: Jakub Židek
**7. 1. (19.00), 22. 1. (19.00), 30. 1. (19.00),
20. 2. (19.00)**

Jiří Suchý – Jiří Šlitr
JONÁŠ A TINGL-TANGL

Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
**16. 1. (19.00), 28. 1. (19.00), 29. 1. (19.00),
9. 2. (16.00), 25. 2. (19.00), 26. 2. (19.00)**

Cyndi Lauper – Harvey Fierstein
KINKY BOOTS
Český text: Pavel Bár, Michael Prostějovský
Režie: Gabriela Petráková, Marek David
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Jiří Janík / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
Choreografie high heels: Antonín Blahuta
**8. 1. (18.30), 21. 1. (18.30), 5. 2. (18.30),
6. 2. (18.30), 19. 2. (18.30)**

Andrew Lloyd Webber – Don Black
LIP SE LOUČÍ V NEDĚLI
Český text: Pavel Vrba a Michael Prostějovský
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Jakub Židek
9. 1. (19.00), 10. 1. (19.00), 24. 1. (19.00)

Lionel Bart
OLIVER!

Český text: Jiří Josek
Úprava a aktualizace českého textu:
Michael Prostějovský
Režie: Lumír Olšovský
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Joel Hána / Marek Prášil
Choreografie: Denisa Komarov Kubášová,
Lumír Olšovský
**11. 1. (18.30), 12. 1. (16.00), 21. 2. (18.30),
25. 2. (18.30)**

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Mel Brooks – Thomas Meehan
PRODUCENTI
Překlad a české texty: Adam Novák
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
**4. 1. (18.30), 5. 1. (16.00), 13. 2. (18.30),
14. 2. (18.30)**

Michael Kunze – Sylvester Levay
REBECCA
Český text: Michael Prostějovský
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
**15. 1. (18.30), 16. 1. (18.30), 1. 2. (18.30),
2. 2. (16.00), 7. 2. (18.30), 22. 2. (18.30),
23. 2. (16.00)**

Leonard Bernstein – Stephen Sondheim –
Arthur Laurents – Jerome Robbins
WEST SIDE STORY
Překlad: Jiří Josek
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Lucie Holánková
18. 1. (18.30), 19. 1. (16.00), 11. 2. (18.30)

ÚVODNÍK ŠÉFKY MUZIKÁLU

Milí příznivci muzikálu,

listujete v prvním vydání divadelního časopisu roku 2025. Náš muzikálový soubor tak vstupuje do významného období své existence. Uplyne totiž přesně 15 let od chvíle, kdy získal svou dnešní podobu. Právě v roce 2010 došlo ke změně názvu tehdejšího souboru operety na opereta/ /muzikál a později, v roce 2022, už jenom na muzikál. A proměna nespočívala jen v názvech, nýbrž v charakteru souboru a zejména v zásadní změně repertoáru. Soubor se začal obměňovat, přibíral mezi

sebe hostující kolegy, konsolidoval se orchestr a společně s hudebním ředitelem Jakubem Žídkem jsme celý tým posílili o řadu režisérů, dramaturgů, autorů českých textů, scénografů a dalších uměleckých profesí. Společně s vedením divadla a jeho technickými složkami jsme vyřešili takové zásadní věci, jako jsou nezbytný kvalitní zvuk a moderní světelný park. Po světové premiéře nové verze muzikálu *Marguerite* následovalo množství špičkových a prestižních zahraničních titulů, jejichž výčet by zabral zbytek vyhrazeného textu. Jen v současné době máme na repertoáru inscenace *West Side Story*, *Jesus Christ Superstar*, *Producers*, *Oliver!*, *Kinky Boots*, *Chicago* a od prosince i *Elisabeth*, tedy nejúspěšnější muzikál, který vznikl na území kontinentální Evropy. A samozřejmě nemohu opomenout *Rebecca*, se kterou se v nejbližších týdnech rozloučíme derniérou po dlouhých osmi letech. A derniéra čeká i dáblského lazebníka *Sweeneyho Todda*. Na komorní scéně Divadla „12“ si pak přízeň diváků drží *Jonáš a tingl-tangl*, *Lip se loučí v neděli* i původní titul *Interview*.

S každým loučením však přichází nová naděje. Věřím, že se už nyní těšíte na muzikálový hit s písněmi skupiny ABBA a s vůní řeckých ostrovů *Mamma Mia!* Jeho premiéra nás čeká v dubnu. Sama nejsem zrovna příznivkyní tzv. jukebox muzikálů, ale v tomto případě se podařilo tvůrcům známé a oblíbené písně doplnit skvělým příběhem a humorem, který osloví jak mladé publikum, tak i ty, kteří mohou prožívat krizi středního věku. Skutečnost, že jde o nejúspěšnější současný broadwayský muzikál, který obletěl snad celý svět, moje slova potvrzuje. Navíc je tento titul skvělou hereckou příležitostí pro velký počet členů našeho uměleckého souboru napříč generacemi. Věřím tedy, že se bude líbit i Vám.

Přeji Vám všem skvělý rok 2025 a nové muzikálové zážitky!

Gabriela Petráková

Gabriela Petráková

ROZHOVOR

ANDREA GABRIŠOVÁ

Muzikál toho nabízí strašně moc a já miluju výzvy

Foto Adolf Horsinka

Nevzpomínám si, že bych někdy viděl **Andreu Gabrišovou** bez jejího neutuchajícího úsměvu. Pozitivní přístup a energie, které kolem sebe šíří, jsou mnohdy až nakažlivé. Mezi prací v divadle si občas odskočí natočit reklamu, podcast nebo seriál. Už sedmou sezónu ji můžou diváci vídat v našich muzikálových produkcích.

Andreo, kdy tě poprvé okouzlo divadlo?

Konkrétní moment si nepamatuji, ale přibližně od šesti let jsem poblíž divadla vždycky tak nějak byla. Už od brzkého věku jsem absolvovala spoustu vystoupení, chodila jsem do ZUŠky a taky do baletní školy. To byl nápad mé maminky. Tehdy byl takový zájem, že se musely dělat talentovky. Podobně jako v muzikálu *Chorus Line* (muzikál z prostředí divadelního

kompromitujících fotek ze školky, kde jsem dělala takovou one woman show na Spice Girls. Zvládla jsem udělat všechny. To si umíš představit, víd?

Ano. Ty fotografie budu samozřejmě chtít do časopisu.

Moje mamka tvrdí, že jsem dřív zpívala, než mluvila. Jako dítě jsem měla ráda pozornost a to platí do dneška. I když určitý útlum přišel s pubertou.

A pak jsi šla na konzervatoř.

Ano. Šla jsem tam i navzdory tomu, že mě bez přijímaček vzali na dva gymply, byla jsem tak trochu šprtka. V mladším věku se mi dokonce i posmívali. Byla jsem smutná a cítila se jako outsider, ale z dlouhodobého hlediska se „šprtkovství“ vždycky vyplatilo. Vnímám to jako přednost. Teď už si ze sebe i sama dokážu udělat srandu. Taková je Gabriška. Take it or leave it. Měla jsem štěstí, že mi na konzervatoři umožnili individuální studijní plán, protože jsem už pracovala v divadle.

Na Nové scéně v Bratislavě?

Hostovala jsem tak různě. Na Nové scéně, dělala jsem kabaretní program s Milanem Markovičem, natáčela televizní pořad *Milujeme Slovensko*. Tohle všechno zabíralo poměrně hodně času. A jelikož jsem perfekcionista, nechtěla jsem školu odfláknout. Byli jsme super parta, měla jsem dobré pedagogy. Moc ráda na to vzpomínám, ale od těch šestnácti do řekněme dvaceti to byl fakt velký záhuľ. V té době jsem spávala čtyři hodiny denně. Měla jsem toho tolik a ještě jsem ve všem chtěla být stoprocentní. Na Nové scéně jsem hrála v inscenacích *Cigáni idú do neba*, *Bajaja*, v autorském projektu *Princ a Večernica*, ve kterém jsem hrála nejmladší princeznu Vesnu. Dělali jsme *Hairspray*, *Kočky*, kde jsem hrála Demetru. Záhy, asi ve dvaceti jedna letech, jsem ale zdrhla do Prahy.

Andrea Gabrišová jako Demetra (uprostřed) v inscenaci KOČKY (2018)
Foto Martin Popelář

Ty jsi zdrhla do Prahy, ale tvoje Demetra zdrhla do Ostravy. Kočky byly tvým prvním setkáním s naším souborem. Bylo to setkání šťastné?

Bylo velmi šťastné. Když se mě v jednom rozhovoru ptali, kterou z ostravských rolí bych vypíchl, Demetru jsem řekla jako první. Zkoušení bylo velmi intenzivní. Povedla se nádherná inscenace a role, kterou jsem opravdu milovala.

Do video medailonku, který jsem v té době natáčel, jsi mi řekla: „Demetra je kočka, která se o sebe hezky stará a má se hodně ráda. Ale na druhou stranu si už něco prožila.“ Naši diváci mi můžou dosvědčit, že se o sebe staráš hezky. Máš se ráda?

Jo. Teď už jo. Už se na sebe snažím být hodná. Naše řemeslo je nádherné, nevyměnila bych ho, ale je prostě těžké. A když člověk potřebuje podávat stoprocentní výkony, tak o sebe musí nějakým způsobem pečovat. To jsem právě v těch dvaceti mnohdy zanedbávala. Takže se ráda mám, ale musela jsem se to naučit.

V Ostravě jsi toho už nemálo zažila. Děj se co děj, West Side Story, Harpagon je lakomec?, otevírala jsi náš muzikálový koncert 10 let muzikálu v Ostravě pro ČT art, hrála Květiny pro paní Harrisovou, máš roli Nancy v Oliverovi!, za kterou jsi byla v širší nominaci na Thálii, Chicago, Kinky Boots a aktuálně Elisabeth. Jak to zní?

Moc hezky, když to takhle řekneš. Nechci, aby to vyznělo jako klišé, ale jsem strašně vděčná, že ta cesta započala *Kočkami* a pokračuje až doteď. V Ostravě se opravdu dělá skvělé divadlo a skvělý muzikál. Všechno, co jsi vyjmenoval, jsou světové tituly, na které se ne všem podaří si sáhnout, a já jsem ráda, že mě potkaly. Ta cesta je zajímavá, tedka třeba budu

Andrea Gabrišová v baletní škole
Soukromý archiv A. Gabrišové

ve svých dvaatřiceti hrát, asi jako nejmladší v historii...

... nepředbíhej, k tomu se ještě dostaneme.

Dobře.

Která z těch dosavadních rolí byla největší výzva a v čem?

Řekla bych tři. Jako první Demetra v *Kočkách*. Ta byla nejvíc náročná fyzicky. Skutečně jsem si sáhla na dno. *Květiny pro paní Harrisovou*, do kterých jsem doskakovala, byly nejtěžší po hudební stránce. Doteď považuji za jeden ze svých největších úspěchů, že jsem se tak hudebně těžkou věc, jakou role Pamelý/Nathalie byla, naučila asi za dva týdny. Celou,

zpaměti. No a jako třetí bych zmínila Nancy v *Oliverovi!* Miluju ji, bábu jednu zrzavou. Největší výzvou je celé představení utáhnout energií i po činoherní stránce tak, aby to bylo uvěřitelné.

Takže sis vlastně zkusila vrcholy v každé ze tří hlavních muzikálových disciplín. Tanec, zpěv a herectví.

Ano. Dá se to tak říct. Ale muzikál jako žánr toho nabízí strašně moc a já miluju výzvy.

A teď ta Sofie v Elisabeth. Je to role psaná pro výrazně starší herečku. Musím ale dodat, že když jsme tvoje video z konkurzu posílali na schválení agentuře do Vídně, autoři muzikálu byli z tvého výkonu nadšení. Co se ti honilo hlavou, když ses dozvěděla, že ji budeš hrát?

Celou dobu jsem žila v tom, že tohle rozhodně nemůže vyjít. Když mi to rozhodnutí autorů volala šéfka souboru Gábina Petráková, tak jsem... nechci být sprostá, ale použila jsem jeden peprnější výraz. Ale v dobrém, protože jsem tomu nemohla uvěřit. Zalil mě pocit štěstí. To mě překvapilo, protože když mě oslovili na předzpívání, tak moje ego malinko bojovalo s tím, že bych měla hrát starou bábu. Říkala jsem si, že na takové role mám ještě dost času. Ale uvědomila jsem si, že někdy může dopadnout mnohem líp to, co si člověk původně nenaplňuje. Takových momentů jsem v posledním roce měla víc. Kupříkladu Nancy je psaná pro alt a já jsem soprán, Mary Sunshine v zahraničních inscenacích často hraje chlap. Poslední rok mě zkrátka ještě víc naučil být otevřenou možností.

Možná to svědčí o tom, že máš pestrý herecký rejstřík a nejsi v žádné škatulce.

To byla právě jedna z věcí, která mě potěšila. Mohla jsem být smutná, že nehraje třeba Sisi, ale vzala jsem to úplně opačně. Říkala jsem si, že když mi důvěřují natolik, že mi v mém věku svěří takhle charakterní roli, která není vůbec jednoduchá, tak do toho půjdu. Je to výzva, zatím asi jedna z největších.

Jak sis k ní našla cestu? Měla jsi nějaký předobraz?

Stále je to v procesu hledání (rozhovor vznikl měsíc před premiérou – *pozn. red.*). Pomáhá nám i to, že celá inscenace bude v určité stylizaci. Nehrajeme si na realismus, kde bychom měly šedivé vlasy a chodily o hůlce. Právě to, že je celá inscenace v určitém náznačce, se mi strašně líbí. Několik předobrazů mám, ale jsou to herečky, které nemůžu říkat.

To klidně řekni.

No dobře. Myslím si, že by to měla být taková Zdena Studenková. Sofie by dle mého názoru měla být krásná žena, která přesto, že je subtilní a menší vzrůstem, umí všechny srovnat do latě. Paní Studenková mě napadla jako první. Samozřejmě ji nekopíruji, to bych si v životě nedovolila a ani to nejde. Beru si z ní spíš takový prototyp ženy, která i v pozdějším věku vypadá skutečně dobře a mísí se v ní ženská a přísnost. Řekla bych, že je to moje první role, která je vyloženě negativní. Je tak napsaná. Pár momentů, kde prosákne její lidskost, tam sice je, ale vesměs je celou dobu přísná, rovná, tvrdá. Někdy, když jdu po ulici a přemýšlím nad ní, tak se přistihnu, jak se mi to promítá do obličeje. Lidi na mě pak koukají a myslí si, že jsem asi blázen.

Se svou partnerkou Terezou vychováváš syna Timoteje, bydíte v Praze, ale ty hraješ v Ostravě, Olomouci, na Slovensku, natáčíš reklamy, seriály, podcasty... Jak se ti daří všechno tohle skloubit dohromady?

No, tomu se říká sdílený kalendář. Moje partnerka je nesmírně podporující. Bez ní bych prostě nebyla tam, kde jsem. Tím, že ona není z oboru, ale zároveň dělá v médiích, tak mému prostředí rozumí. Má správný nadhled. Dostávám od ní neskutečnou zpětnou vazbu. S malým se snažím být, co to jen jde. Minulé léto jsem vůbec nezkoušela, to se nám osvědčilo. Vždy, když to jde, jsem s rodinou, ale je pravda, že jsem často pryč.

Uprostřed Andrea Gabrišová (Nancy) v muzikálu OLIVER! (2023)
Foto Kristýna Junková

Pozoruješ u syna nějaké divadelní tendence?

Musím konstatovat, že v létě Timotej ve svých čtyřech letech prohlásil: „Vítejte na mém představení“ a od té doby se ho to drží. On má neskutečnou představivost a kreativitu a na svůj věk je velmi empatický. Samozřejmě pro každou matku je její dítě to nej. Doma nám zpívá, vypráví pohádky, které si sám vymýšlí...

No, tak ještě má dva roky a můžete ho zapsat do baletu.

Samozřejmě! Ne, to ne, já bych raději, kdyby byl zubař nebo architekt...

Když stojíš na jevišti, co cítíš?

Většinou je mi dobře. Je to pocit k nezaplacení, téměř taková droga. Potlesk na konci představení nebo jakákoliv reakce publika jsou pro nás

herce živná půda. Je to neskutečná energie. Přála bych každému aspoň jednou to zažít. S Tomášem Savkou jsme se bavili o tom, že máme rádi, když na jevišti vzniká určité flow. Tak tomu říkáme. Když chytneš flow, tak je to na milimetry přesně to, co to má být. A divák to většinou pozná. Divadlo je ale živé umění a někdy bývají představení, na kterých flow chytout nejde, i navzdory tomu, že jedeš na sto dvacet procent. Tomu pak říkáme, že to bylo sice provozně v pořádku, ale neproběhl ten pocit, který máme nejradši. Pociť nejlíp odvedené práce. V tom je to vlastně krásné, jak je to živé, pokaždé malinko jiné. To flow mám na tom nejraději.

Já ti přeju, abys je chytala co nejčastěji.

Děkuju. Držme si palce!

(mad)

Veronika Prášil Gidová (Anita), Andrea Gabrišová (Rosalia) a company v muzikálu WEST SIDE STORY (2020)
Foto Martin Popelář

Alžběta Bavorská zvaná Sisi po 188 letech od svého narození konečně navštívila Ostravu. Je sice pravda, že jednou se Sisi po Ostravě už procházela, stalo se tak v roce 2017, kdy činoherní soubor uvedl inscenaci *Sissi (Útěk Alžběty Rakouské)*. **Tentokrát však Ostravě panuje Sisi muzikálová.** Pevně věříme, že slova Elisabeth a Ostrava se budou v následujících měsících hojně skloňovat všude po republice. Divácké ohlasy z premiéry tomu nasvědčují. Sisi, vítěj v Ostravě! Tyto dvě dámy se ve skutečnosti nikdy nesetkaly. Každá si žila svým vlastním životem, asi 234 kilometrů od sebe (to je vzdálenost vzdušnou čarou mezi Divadlem Jiřího Myrona a vídeňským Schönbrunnem). Zajímalo nás, jestli se i přes to dají v jejich životech vyzorovat nějaké podobnosti.

Informace o událostech z dějin Ostravy pocházejí z publikace **Ostrava v datech.** (mad)

ELISABETH

24. prosince

V Mnichově se vévodkyni Ludovice, dceři bavorského krále Maxmiliána I. Josefa, a jejímu manželovi, bavorskému vévodovi Maxi Josefovi, narodila dcera Elisabeth Amalie Eugenie, vévodkyně bavorská. Na svět přišla už s jedním mléčným zoubkem, a navíc v neděli, což bylo považováno za předzvěst štěstí.

Léto

Elisabethina matka Ludovika a její čtyři nejstarší děti dostaly pozvánku na oslavu narozenin císaře Františka Josefa I., a to od své sestry a zároveň císařovy matky Sofie, která svému synovi již několik měsíců diskretně pomáhala nalézt vhodnou nevěstu. Hned při prvním setkání se do sebe patnáctiletá Elisabeth a její bratranec, dvaadvacetiletý císař František Josef, spontánně zamilovali.

24. dubna

V pondělí o nezvyklé 19. hodině večerní se v kostele sv. Augustina ve Vídni uskutečnila svatba mladého páru. Kostel byl vyzdoben červeným sametem a osvěcen patnácti tisíci svíčk.

1837

24. prosince

V Ostravě už rok fungovalo první veřejné osvětlení, sestávající ze šesti lamp na řepkový olej, umístěných v rozích Hlavního náměstí (dnes Masarykovo) a v Kostelní a Velké ulici.

25. prosince

Provedl ranhojič Antonín Žídek pitvu Mariany Máchové, která ve věku 20 let spáchala sebevraždu. Jedná se zatím o první doloženou pitvu v Moravské Ostravě.

1853

6. června

Došlo na dole Antonín v Moravské Ostravě k druhé explozi metanu, při níž zahynulo 10 horníků. Její příčinou byla neopatrná manipulace s bezpečnostní lampou. Někteří havíři si totiž zhotovili klíček k otevření lampy, aby si po směně mohli přisvojit zbylý olej.

1854

29. května

Byly sepsány spolkové stanovy Střeleckého spolku v Moravské Ostravě, ten přesto musel ukončit svou činnost. Střelnice totiž stála v místech dnešní železniční stanice Ostrava-střed, v nevyhovující vzdálenosti od nově vybudované silnice spojující Vítkovické želežárny s dnešní ulicí 28. října.

OSTRAVA

24. prosince

V Ostravě už rok fungovalo první veřejné osvětlení, sestávající ze šesti lamp na řepkový olej, umístěných v rozích Hlavního náměstí (dnes Masarykovo) a v Kostelní a Velké ulici.

25. prosince

Provedl ranhojič Antonín Žídek pitvu Mariany Máchové, která ve věku 20 let spáchala sebevraždu. Jedná se zatím o první doloženou pitvu v Moravské Ostravě.

6. června

Došlo na dole Antonín v Moravské Ostravě k druhé explozi metanu, při níž zahynulo 10 horníků. Její příčinou byla neopatrná manipulace s bezpečnostní lampou. Někteří havíři si totiž zhotovili klíček k otevření lampy, aby si po směně mohli přisvojit zbylý olej.

29. května

Byly sepsány spolkové stanovy Střeleckého spolku v Moravské Ostravě, ten přesto musel ukončit svou činnost. Střelnice totiž stála v místech dnešní železniční stanice Ostrava-střed, v nevyhovující vzdálenosti od nově vybudované silnice spojující Vítkovické želežárny s dnešní ulicí 28. října.

29. května

Na následky náhlého vážného onemocnění během cest po Uhersku umírá dvouletá dcera císařského páru Sofie. Její smrt způsobila Elisabeth takovou citovou ránu, že vztah k jejím dalším dvěma dětem zásadně ochladl a obě tak vyrůstaly především v péči vychovatelů.

21. srpna

Franzovi a Elisabeth se narodil korunní princ Rudolf, následník trůnu, třetí ze čtyř dětí císařského páru.

Elisabeth se angažovala ve prospěch rakousko-uherského vyrovnání. Časem si také prosadila přítomnost maďarských dvorních dam, ze kterých se staly její věrné přítelkyně a byly jedinými osobami, kterým plně důvěřovala. Svou rolí se při státoprávním uspořádání zapisuje také do dějin Českého království.

30. ledna

Jednatřicetiletý princ Rudolf spáchal na zámku Mayerling se svou milenkou Mary Vetserovou sebevraždu. Oba rodiče byli naprosto zdrceni. Císařovna Elisabeth se stáhla do ústraní, pokračovala ve svých cestách po Evropě a už nikdy neoblékla jiné než černé šaty.

10. září

V šedesáti letech život Sisi náhle ukončil italský anarchista Luigi Lucheni, který ji na cestě do ženevského přístavu probodl pilníkem.

12. a 14. prosince

Císařovna Alžběta tančí svůj věčný tanec se smrtí v kryptě kapucínského klášterního kostela na Novém náměstí ve Vídni, kde jsou uloženy její ostatky, včetně srdce.

1857

1858

1867

1889

1898

2024

Na dole Hlubina bylo dokončeno hloubení těžní jámy č. 1 a také vytěženo první uhlí, které pocházelo z otvírek.

V tomto roce byla dokončena stavba nového vodovodu, který přiváděl do Moravské Ostravy vodu z prameništ ve Vítkovicích.

13. července V Moravské Ostravě zemřel ranhojič Antonín Žídek.

29. července V souvislosti s trhací prací při ražení překopu do sloje Juno vybuchl na jámě Hlubina metan. Následkem exploze zahynulo v podzemí 53 horníků a z asi 32 poraněných nejméně devět svým zraněním následně podlehl.

22. září Byl vysvěcen chrám Božského Spasitele v Moravské Ostravě a následně udělena svátost biřmování nezvyklému počtu občanů, 3500 z Moravské Ostravy a 1500 občanů přilehlých obcí.

1. prosince Byla dokončena a uvedena do provozu první veřejná telefonní ústředna v Moravské Ostravě. Do konce 19. století pak Moravská Ostrava získala telefonické spojení s okolními městy a také s Vídni.

13. září Vyšla v novinách Ostravský obzor zpráva: „V sobotu večer stihla do Ostravy zpráva telegrafická, že císařovna Alžběta byla v Ženevě zavražděna. (...) Stojíme před záhadou. Jaký počin vedl ruku vrahovu? Čeho tím chtěl docílit? Vždyť nemohla zde býti pohnutkou činu politická akce. Císařovna Alžběta stála vždy vedle politických událostí. A ke všemu v posledních letech byla chorá, to věděl každý. Co vedlo ruku vrahovu, aby s chladnou myslí, pouze z choutky po krvi ztopil nůž v řadru staré choré ženy?“

2. prosince Byla v Polské Ostravě slavnostně otevřena obecní spořitelna jako součást oslav padesáti let panování císaře Františka Josefa I.

12. a 14. prosince Obě Elisabeth tančily svůj tanec se Smrtí na jevišti Divadla Jiřího Myrona, kde se uskutečnily slavnostní premiéry muzikálu autorů Michaela Kunzeho a Sylvestera Levaye.

Lukáš Adam (Luigi Lucheni), Markéta Schimmerová Procházková (Arcivévodkyně Sofie)
Foto Kristýna Junková

Svatba mladého páru
Foto Kristýna Junková

Natálie Tichánková (Elisabeth), Patrik Vyskočil (Smrt)
Foto Kristýna Junková

Lukáš Vlček (Cisář Franz Josef), Patrik Vyskočil (Smrt), Natálie Tichánková (Elisabeth)
Foto Martin Popelář

PŘIPRAVUJEME

Björn Ulvaeus (1945) – Benny Andersson (1946) – Catherine Johnson (1957)

MAMMA MIA!

Sluncem zalité nejznámější hity skupiny ABBA

Eva Zbrožková, Hana Fialová a Jarmila Hašková předvedly ukázkou z MAMMA MIA! už na zarijovém GALAVECERU
Foto Martin Kusyn

V nejbližší době započne zkoušení také dalšího světového titulu: muzikálu *Mamma Mia!*, na jehož premiéru se můžete těšit na začátku dubna. Jeden z vůbec nejpopulárnějších muzikálů všech dob, založený na písňových hitech skupiny ABBA, je i u nás známý díky filmové verzi s herečkou Meryl Streep a několika divadelním nastudováním. V Ostravě se ale *Mamma Mia!* představí poprvé.

Mamma Mia! patří mezi takzvané jukebox muzikály: díla vznikla spojením již existujících, často známých a populárních písní. Do podobného žánru by bylo možné zařadit například už takovou klasiku, jakou bylo filmové *Zpívání v dešti*: ani zde nebyla většina písní napsána pro potřeby díla samotného, ale byla vybrána z existujícího fondu populárních písní. Vlnu novodobé obliby jukebox muzikálů ale spustila právě až *Mamma Mia!* při své světové premiéře v roce 1999.

Za celým nápadem na vznik muzikálu z písní skupiny ABBA stojí britská filmová a televizní producentka Judy Craymer, která již v polovině osmdesátých let odhalila

scénický potenciál těchto písňových hitů: velkou divadelnost viděla například v emocemi překypujících písních *The Winner Takes It All*. Trvalo však celé desetiletí, než se autoři Benny Andersson a Björn Ulvaeus nechali přemluvit a souhlasili se zpracováním písní do podoby divadelního muzikálu. Producentka oslovila dramatičku Catherine Johnson a zadala jí, aby bez jakýchkoli změn v textech zakomponovala písně do vícegenerační romantické komedie ze současnosti. Odtud se zrodil příběh matky a dcery, žijících na sluncem zalitém řeckém ostrově. Mladá Sophie se má brzy vdávat a touží zjistit, kdo je jejím otcem: volnomyšlenkářská matka Donna ji totiž vychovala sama. Sophie tajně pozve tři potenciální kandidáty, bývalé matčiny lásky, aby se dozvěděla více. Donna se v sérii komických i dojemných situací musí vyrovnat s vlastní komplikovanou minulostí i romantickými city...

K režii londýnské světové premiéry přizvala producentka uznávanou režisérku Phyllidu Lloyd s bohatou zkušeností z oblasti

klasických dramát i oper. Tím se dotvořil tým tří žen, které za vznikem a za fenomenálním úspěchem muzikálu *Mamma Mia!* stojí. Jistě není náhodou, že právě jejich dílo nabízí tak výrazný prostor pro ženské postavy. Samy tvůrkyně v rozhovorech žertovaly, jak moc se podobají postavám Donny a jejich dvou nejlepších kamarádek.

Londýnská inscenace si okamžitě získala srdce diváků a zařadila se mezi vůbec nejdéle uváděné muzikály na světě: po více než dvaceti pěti letech a deseti tisících repríz ji můžete na londýnském jevišti stále vidět. Následovala nejen premiéra na Broadwayi, ale také další a další nastudování ve více než šedesáti zemích světa a hvězdně obsazená filmová verze z roku 2008. **I u nás se můžete těšit na své oblíbené tváře: v režii Gabriely Petrákové hlavní roli ztvární Hana Fialová v alternaci s Martinou Vičkovou.** (hn)

Premiéry 3. a 5. dubna 2025
v 18.30 hodin Divadle Jiřího Myrona

Návrhy kostýmů Hany Kelar Knotkové

VZPOMÍNKA

Jako Dolly Leviová v muzikálu HELLO, DOLLY! (1992)
Foto Josef Hradil

KARLA DIVÁKOVÁ

(15. 5. 1939 Ostrava – 21. 11. 2024 Ostrava)

Členka operního sboru 1960–1964;
solistka operety 1964–2000

Ve čtvrtek 21. listopadu zemřela ve věku 85 let emeritní solistka operety paní **Karla Diváková**.

Od dětství ráda zpívala a milovala operu, na kterou často a ráda chodila do divadla. Pod vlivem tatínka však vystudovala střední ekonomickou školu, kterou úspěšně zakončila maturitou v roce 1958. Poté dva roky pracovala v obchodním domě Ostravice, ale divadlo ji stále přitahovalo, navštěvovala ho téměř každý den a soukromě se učila zpěvu. V roce 1960 úspěšně složila konkurz do sboru opery Státního divadla v Ostravě do skupiny druhých sopránů. Po čtyřech letech vypsál konkurz soubor operety, díky kterému se stala jeho solistkou. Vladislav Hamšík, tehdejší ředitel a režisér, jí tehdy řekl: „Proč už jste se nepřihlásila dávno, vy jste přímo ideální typ!“

Ještě před počátkem svého oficiálního angažmá v operetě, které se datuje od 17. srpna 1964, zaskočila dvakrát roli Diany v Offenbachově operetě *Orfeus v podsvětí* (1960) a vzápětí byla doobsazena i do titulní role v operetě *Lysistrata* (1964). Její

první velkou rolí byla Denisa v *Mam'zelle Nitouche* (1964). Zkušenosti tehdy mohla čerpat od dnes již legendárních osobností ostravské operety: v souboru působili Liběna Astrová, Vlasta Tolarová, Zdeňka Poláčková, Josef Kobr, Kosťa Holubář a mnoho dalších.

„Nikdo se nás neptal, jakou máme průpravu, vyžadoval se výsledek. A to bylo správné.“

Díky svému příjemnému hlasu, ženskému půvabu, hereckému i pěveckému talentu, ale i mimořádné pílě se brzy stala hvězdou ostravské operety. A následovalo mnoho krásných rolí. Excelovala v klasických operetách jako Rose Marie (1965), Helena v *Polské krvi* (1965, 1974), Iduna v *Ohňostroji* (1966, 1986), Hraběnka Marica (1966), Serafinka v *Perlách panny Serafinky* (1966), Liza v *Zemi úsměvů* (1968) nebo Rosalinda v *Netopýrovi* (1975). Výborná byla i v muzikálech, kde ztvárnila třeba Lizu Doolittlovou v *My Fair Lady* (1967), Magnolii v *Lodi komediantů* (1972), Minnie v *Hello, Dolly* (1971), Lilli Vanessi v muzikálu *Kiss Me, Kate* uváděném tehdy pod názvem *Zkrocení zlé ženy* (1974) nebo Eulálii Čubíkovou ve *Zvonokosech* (1984).

„Když někdo dělá divadlo s láskou, nemůže jej z jeviště nikdo dostat.“

Postupem času se s úspěchem přehrála do charakterního oboru zralých žen a skvělá byla také v komediálních polohách. Zmínme ještě alespoň Anhiltu v *Čardášové princezně* (1989, 1998), Palmiru v *Plesu v opeře* (1998), Paní Higginsovou v *My Fair Lady* (1990, 2002), Sladkou Sue v muzikálu *Sugar* (Někdo to rád horké) (1993), titulní roli v *Paní Marjánce, matce pluku* (1990) nebo Dolly Leviovou v muzikálu *Hello, Dolly!* (1992).

Kromě jeviště ovšem pracovala v 90. letech několik let i v zákulisí, a to jako tajemnice souboru operety.

Ze stálého angažmá odešla roku 2000, ale i potom ji diváci měli možnost vidět v několika nezapomenutelných rolích, třeba (opět) jako Eulálii Čubíkovou ve *Zvonokosech* (2006). Své divadelní působení v našem divadle zakončila postavou Matky představené v *Mamzelle Nitouche* (2010).

Karla Diváková byla jednou z nejvýraznějších osobností ostravské operety. Čest její památce! (les)

KONSTANTNÍ PROMĚNY OSTRAVSKÉHO DIVADLA 3/5

Až do roku 1980 si žila tři nejstarší ostravská divadla svými vlastními životy. Zmítaná konstantně proměnlivými dramatickými událostmi 20. století, psala svou individuální historii a zanechávala jedinečnou stopu osobitého vývoje. Od roku 1919 Národní divadlo moravsko-slezské, od roku 1945 Divadlo mladých, o deset let později přejmenované na Divadlo Petra Bezruče a od května 1953 ustavené Krajské divadlo loutek.

Všechna se svým specifickým polem působnosti vyplývajícím z uměleckého zaměření i možností, průběžně navzájem spolupracující a vesměs se respektující. Tak v lepších chvílích plynul a v těch horších škobrtal ostravský divadelní život až do 1. května 1980. V tento den, se symbolickou ironií svátku práce a lásky, byly všechny ostravské soubory donuceny se spojit v jeden obří pracovní, nikoliv však milovaný celek Státního divadla v Ostravě. Konstanty prošly zásadní proměnou, která se v daný okamžik jevila jako nadále neproměnitelná. **Divadlo Petra Bezruče a Krajské divadlo loutek ztratily svou samostatnost a nedobrovolně, na základě rozhodnutí Krajského národního výboru, se musely podřídit politickému, a především ideologickému nátlaku moci coby nově ustavená Činohra Petra Bezruče SDO a Loutková scéna SDO.** A původní činoherní soubor Státního divadla se stal Činohrou Divadla Zdeňka Nejedlého. Podle budovy, kde „velká činohra“ nejčastěji účinkovala, protože v letech 1976–1986, po vyhoření Divadla Jiřího Myrona, měla občasně, zato o to radostněji, k dispozici jen narychlo vzniklou Komorní scénu v loutkovém divadle.

Dvanáct let po okupaci vojsky Varšavské smlouvy, deset let po přijetí Poučení z krizového vývoje a tři roky po vzniku Charty 77 nejvyšší místa znormalizované československé společnosti stále ostražitě bděla nad případnými pokusy o výtržky svobodného uměleckého i občanského projevu. Byrokratické slučování divadel ve velké celky se tudíž nedělo jen v Ostravě – například v Brně byl k tamnímu Státnímu divadlu už v roce 1978 administrativně připojen soubor Divadla na provázku a v roce 1980 i prostějovské HaDivadlo.

Zharmonizovat socialistického člověka Centralizace se zaštiťovala ekonomickými i uměleckými výhodami, sledovala ale jiný cíl. Zglajchšaltovat živé, a tedy přímým, každodenním stykem s divákem pro režim potenciálně nebezpečné umění pod jedno

ALENČINA DOBRODRUŽSTVÍ VE SVĚTĚ ZA ZRCADLEM (1983) – Ladislav Brückner (Srdcový spodek), Marcela Čapková (Alenka), Věra Janků (Bláznivá věvodkyně)
Foto Josef Hradil

bedlivě kontrolované vedení. Náležitě prověřené a oddané, které bude „v duchu kulturní politiky KSČ zvyšovat ideovou, morální a estetickou úroveň lidu a vytvářet harmonickou osobnost socialistického člověka“. A vedením na svém místě byl tehdejší ředitel SDO Zdeněk Starý, straně a vládě oddaný aparátčík, který sice divadlu vůbec nerozuměl, zato se dostatečně servilně bál svých nadřízených. Ředitelé sloučených divadel Ladislav Knížátko (DPB) a Zdeněk Miczko (KDL) se rázem stali pouhými šéfy souborů a jejich pravomoci byly náležitě okleštěny.

Divadlo Petra Bezruče bylo původně založeno jako divadlo pro děti a mládež a do příchodu absolventského ročníku z DAMU vedeného Janem Kačerem a Evženem Němcem v roce 1959 stále hrálo spíše dopolední školní a odpolední rodinná představení. Nové osazenstvo, které naopak chtělo tvořit především divadlo pro dospělé, začalo hledat tituly a možnosti, jak začít hrát více pro starší publikum. S přechodem do Domu kultury Vítkovic (1961) soubor získal kvalitnější zázemí a mohl začít prosazovat vážnější repertoár. DPB se tak během čtyř let, než „Kačerovci“ odešli zpět do Prahy, posunulo na úplně jinou úroveň a stalo se regulérním souborem pro široké spektrum publika.

Po sloučení bylo naopak tlačeno k tomu, aby se vrátilo především k produkci pro děti a mládež tak, „jak ji v ostravském divadelním kontextu ve svých nejlepších obdobích plnilo bývalé DPB,“ jak uváděl dramaturgický plán SDO pro jednu z následujících sezón krátce po spojení divadel. Přesně v souladu

s požadavky ideologů, kteří měli v hledáčku pozornosti přednostně právě mladou, zatím se formující generaci.

Titulem sem, titulem tam

Proto bylo za silně diskutabilní považováno například nasazení Shafferova *Amadea* (1983), kdy v interním hodnocení sezóny 1982/1983 bylo konstatováno, že bude nutno „brát v potaz vyspělost, úroveň a vnímací schopnosti charakterem města i tradicí motivovaných postojů ostravského obcenstva. Pokud se tyto faktory náležitě nerespektují, hledá pak i invenční a umělecky zralá inscenace velmi těžko svého adresáta“. Jistě, když po odbavení povinného večerního předplatného se inscenace musely hrát pro základní školy... A to i přesto, že se po sloučení změnil systém náboru i v Činohře PB, který měl zajistit zvýšení návštěvnosti.

V rámci jednoho celku šlo mnohem jednodušeji kontrolovat repertoár, dramaturgický plán i jeho realizaci a snadněji dohlížet na ohniska případných uměleckých, ale především ideových rebelií. S pečlivou kontrolou dramaturgie se divadla samozřejmě potýkala i před svým sloučením, nyní ale začaly přibývat další omezení či nesnáze. Tak se třeba stalo, že Činohra PB plánovala uvést tehdy velmi populární hru Jiřího Hubače *Dům na nebesích*, původně napsanou pro tehdejší hvězdu Divadla na Vinohradech Jiřinu Bohdalovou. Nakonec se ale tragikomedie realizovala v Činohře DZN s Milenou Asmanovou a Bezručům bylo doporučeno nazkoušet dramaturgii Hrabalových *Ostře sledovaných vlaků* (1982) s tím, že text lépe odpovídá charakteru jejich publika. V sezóně 1980/1981 měla Činohra Petra Bezruče v plánu uvést hru Antonína Máší *Ani slovo o lásce*, byla však pro „autorskou nedopracovanost textu“ nahrazena titulem

Lehárna grandů (1981), volným zpracováním kalifornských povídek Johna Steinbecka. Mášův text se v Ostravě objevil o rok později, ovšem opět na repertoáru Činohry DZN, kde jej inscenoval původně „bezručácký“ Jan Kačer, nyní kmenový režisér SDO. Přesuny titulů byly možné i proto, že **z uměleckých složek byla dramaturgie všech divadel integrována do jednoho celku stejně jako scénografická sekce.** Dramaturgické oddělení bylo navíc posíleno o psychologa, který se zabýval průzkumem ohlasů inscenací Loutkové scény SDO a Činohry Petra Bezruče SDO u diváků i pedagogů.

Kulturák pro všechny

Bezručům sice zůstala zachována nejméně vděčná zájezdová činnost po celém tehdejší Severomoravském kraji, sloučením ale přišli o svůj orchestr, dirigovaný skladateli Janem Tomšíčkem a Petrem Mandelem. Na půdě Domu kultury pracujících VŽSKG, tedy tehdejší domovské scény Bezručů, realizovalo proto SDO projekty snažící se přiblížit operu a balet mladé generaci, jako například *Šelma sedlák* (1981), *Opera neoperné aneb Carmen na Figarově svatbě* (1982) a dva taneční koncerty s názvem *Mladý balet I* (1980)

a *Mladý balet II* (1981). Zrušení orchestru DPB bylo ale později shledáno jako nešťastné, a i oba operní projekty byly, zřejmě nejen vzhledem k velmi špatné akustice sálu, rovněž zhodnoceny jako nepřilíš povedené. Do večerního předplatného proto byly nadále vřazovány operetní inscenace z produkce velkého divadla, jako například *Charleyova teta* (1981), muzikály *Nejkrásnější válka* (1983) či *Svatba sňatkového podvodníka* (1984) s dvacetiletým Miroslavem Etzlerem, který byl jednu sezónu členem operetního souboru. A jeviště kolegů se využívalo i jinak. Činohra DZN zde třeba hrála i oddernírovala Shakespearovu *Bouři* (1981), která se původně uváděla na Komorní scéně v Divadle loutek. Důvod přesunu byl komerční – v představení začal v roli Prospera hostovat bývalý člen SDO Jiří Adamíra, tehdy již z filmu a televize populární herec Realistického divadla v Praze, a do „vítkovického kulturáku“ se zkrátka vešlo více diváků.

DPB se snažilo z vnucované cesty „spořádaného“ divadla pro základní školy všemožně uniknout, třeba snahou najít pro svou uměleckou produkci experimentální, neobvyklé prostory. V úvahách se pracovalo s možností vytvořit studiovou scénu na zkušebně přímo v budově Domu kultury, nakonec se divadlu podařilo ve Studiu Parku kultury a oddechu na výstavišti Černá louka inscenovat s celorepublikovým úspěchem nejprve *Alenčina dobrodružství ve světě za zrcadlem* (1983) a v průběhu pěti let i další tři inscenace. Je třeba ale také uvést, že výjimečně „Bezruči“ realizovali ojedinělé reprízy svých inscenací, např. *Les* (1984), *Hračka pro mne* (1987), *Miláček* (1987) zase na prknech „velkých“ divadel. Týkalo se to především období, kdy jejich útočiště ve vítkovickém kulturním domě procházelo rekonstrukcí.

Symbolické pojmenování „oni a my“, vyjadřující dobové pocity lidí a vnímání konstantního stavu a rozložení společnosti, dostávalo v ostravském divadelním světě další význam... (at)

JARMILA KOVALOVÁ

Tanečnice a pedagožka

(15. ledna 1925 Rakovník – 24. května 2015 Ostrava)

Sólistka ostravského baletu (1952–1964), choreografka (od roku 1964) a zástupkyně baletního šéfa (1967–1990)

Před sto lety se narodila do rakovnické rodiny učitelů společenského tance budoucí významná osobnost ostravského baletu **Jarmila Kovalová** (rozená Mayerová). Nejprve se zdálo, že bude pokračovat

v rodinné tradici, když jako mladička dojžděla z Rakovníka do pražského baletního studia Heleny Štěpánové. Avšak hned po skončení druhé světové války dala Jarmila jednoznačně přednost pouze divadlu. Sedm let získávala zkušenosti v baletu Národního divadla v Praze od jeho tehdejších vynikajících osobností, jako byli tanečník a choreograf Robert Braun nebo sólisté Miloslava Chmelová a Karel Lukšík.

Na začátku roku 1952 se Jarmila (tehdy už Hylasová) přirozeně rozhodla odejít z Prahy za svým prvním manželem Iljou Hylasem, jenž přijal o rok dříve místo režiséra ostravské opery. **Tehdejší baletní šéf a choreograf Emerich Gabzdyl pro tanečnici elegantního vzhledu a jisté baletní techniky vybíral role dramatických a energických hrdinek.** A nebylo jich málo! Za dvanáct let své taneční kariéry ztvárnila na dvacítce sólových rolí. Připomeňme si ty, na které ráda vzpomínala – na Zaremu v *Bachčisarajské fontáně* (1955), Putifarku v *Legendě o Josefovi* (1957), Káču v tehdejší Burghauserově novince *Honza a čert* (1954) nebo na Kapuletovou v *Romeovi a Julii* (1962). Od roku 1967 pak více než čtvrtstoletí působila v pozici zástupkyně šéfa ostravského baletu a baletního mistra a zároveň od 60. let spolupracovala jako choreografka i s operním a činoherním souborem, který tehdy vedl její druhý manžel Radim Koval (např. inscenace *Hamlet*, *Zlatý kočár*, *Námluvy Pelopovy*). **S náročnou divadelní prací se od roku 1953 prolínala také její intenzivní pedagogická činnost na tanečním oddělení ostravské konzervatoře, kde byla vedoucí hlavního oboru prvních absolventů tanečního oddělení.** Jejím pedagogickým vedením prošly desítky tanečníků a tanečnic, lze jmenovat Libuši Kuklovou, Dagmar Mohylovou nebo Danu Brožovou – pozdější sólistky ostravského baletu, jež byly kritiky často chváleny za spolehlivou a výtečnou techniku.

Neutuchající činorodost jí zůstala i po odchodu do důchodu v roce 1985, kdy nadále ještě pět let vykonávala práci baletní mistryně. Se zájmem také sledovala ostravské kulturní dění a pravidelně navštěvovala kromě divadelních představení zejména koncerty. Až do roku 2015 jsme ji mohli často zahlédnout především na jejich oblíbených činoherních a baletních představeních. (kp)

Jarmila Kovalová (Anna) s Emerichem Gabzdylem (Krammer) v inscenaci JEJÍ PRVNÍ PLES (1957)
Foto František Krasl

Jarmila Kovalová (Zarema) v inscenaci BACHČISARAJSKÁ FONTÁNA (1955)
Foto František Krasl

ZDEŇKA POLÁČKOVÁ

Temperamentní subreta

(9. února 1915 Mladá Boleslav – 1. června 1990 Ostrava)

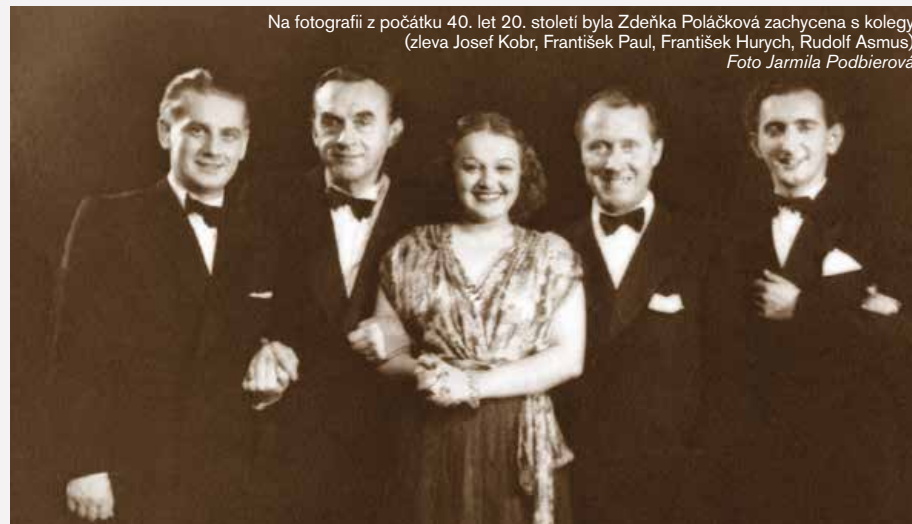
**Sólistka ostravské operety:
1933–1936, 1942–1944, 1947–1973**

A ještě jedno významné výročí si připomeňme. Tentokrát zamíříme do ostravské operety, o které již víme, že prošla mnohými proměnami, a o jejíž úspěch se v každém jednotlivém desetiletí minulého století zasloužily především její osobnosti. **Jednou z nich byla jistě vždy usměvavá a velmi temperamentní tanečnice a zpěvačka Zdeňka Poláčková, která byla angažována v ostravském divadle třikrát a vždy svým vrozeným talentem oslnila své příznivce a návštěvníky v hledišti.** Poprvé se představila ostravskému publiku v období první republiky, kdy šíření rozhlasových vln a filmového průmyslu zpopularizovalo mnoho písní – tzv. šlágrů. V období slávy legendární vokální trampské skupiny Setleři nebo produkce velkého množství filmových písní v rytmu swingu, z nichž některé dnes již zlidověly, nezaháleli ani skladatelé a libretisté nových operet! Jedním ze známých autorů libret byl také otec Zdeňky – zkušený divadelní herec a režisér Václav Poláček, tehdy působící jako režisér bratislavské operety, jenž pro Ostravu napsal velmi povedené libreto operety *Frajerečka* (1935) skladatele a kapelníka Mirko Hanáka. A Zdeňka v ní ztvárnila jednu z hlavních postav spolu s dalšími populárními kolegy – Richardem Antonínem Strejkou, Františkem Hurychem nebo Janem Paclem.

Vliv doby a především otce na Zdeňku Poláčkovou byl od malička veliký. Po rodičích (její matka Vilma Pletichová byla také herečka) zdědila herecké nadání, a proto byla vedena od útlého věku k uměleckým dovednostem a k lásce k divadlu. Navštěvovala soukromou baletní školu Achilleho Viscusiho, otec ji obsazoval do dětských rolí a později spolu v angažmá v bratislavském operetním souboru – již jako kolegové – spolupracovali na operetách jako Lehárova *Země úsměvů* nebo Kálmánova *Hraběnka Marica*. Kritikové o ní tehdy psali velmi pochvalně. Oceňovali hlavně její taneční vloh, pěkný hlasový fond, i když s nedostatečnou hlasovou technikou, a výstižné charakteristické ztvárnění postav. **Její popularita stoupala v brněnském angažmá, kde se stala miláčkem publika, a po příchodu do ostravské operety v roce 1933 byla již považována za výtečnou subretu**

Na fotografii z počátku 40. let 20. století byla Zdeňka Poláčková zachycena s kolegy (zleva Josef Kobl, František Paul, František Hurych, Rudolf Asmus)

Po rodičích (její matka Vilma Pletichová byla také herečka) zdědila herecké nadání, a proto byla vedena od útlého věku k uměleckým dovednostem a k lásce k divadlu. Navštěvovala soukromou baletní školu Achilleho Viscusiho, otec ji obsazoval do dětských rolí a později spolu v angažmá v bratislavském operetním souboru – již jako kolegové – spolupracovali na operetách jako Lehárova *Země úsměvů* nebo Kálmánova *Hraběnka Marica*. Kritikové o ní tehdy psali velmi pochvalně. Oceňovali hlavně její taneční vloh, pěkný hlasový fond, i když s nedostatečnou hlasovou technikou, a výstižné charakteristické ztvárnění postav. **Její popularita stoupala v brněnském angažmá, kde se stala miláčkem publika, a po příchodu do ostravské operety v roce 1933 byla již považována za výtečnou subretu**

Na fotografii z počátku 40. let 20. století byla Zdeňka Poláčková zachycena s kolegy (zleva Josef Kobl, František Paul, František Hurych, Rudolf Asmus)
Foto Jarmila Podbierová

s bravurním komediálním talentem.

Ten dokázala uplatnit například v hlavní roli ve velmi oblíbené Benešově operetě *Uličnice* (1936), která se dočkala v té době neobvykle velkého počtu repríz (téměř 50).

Při svém druhém ostravském působení tvořila s kolegou (a v letech 1943 až 1963 i manželem) Josefem Kobrem roztomilé komediální operetní dvojice, jakými byli Ingrid a Tartarin (*Všemi zbožňovaná*, 1942), Štefka a Bohuš (*Děvčátko z kolonie*, 1942), Kristla a Petr (*Děti manéže*, 1943) nebo Mi a Gustav (*Země úsměvů*, 1944). Naplno dozrál její komediální talent a stala se znamenitou herečkou pro tehdejší moderní pojetí hudebně zábavného divadla. Po uzavření divadla v roce 1944 působila v kladenském, brněnském a libereckém divadle a v roce 1947 se potřetí a natrvalo vrátila do Ostravy. Postupně přešla do charakterních rolí ve zpěvohrách, hudebních komediích a také muzikálech. Vyberme například Ruth v *Perlách panny Serafinky* (1948), Idu v *Netopýrovi* (1949), Elis v *Divotvorném hrnci* (1949), Kateřinu v *Baladě z hadrů* (1950), Paní Píchlovou v *Dovolené s Andělem* (1955), Palmíru v *Plesu v opeře* (1958), Paní Pearceovou v muzikálu *My Fair Lady* (1967) nebo Marii Rudolfovou v muzikálu *Malá noční hudba* (1970). A když v roce 1973 odešla ze stálého angažmá do důchodu, nadále rozšiřovala svůj repertoár o mnoho dalších menších postav a na konci její seznam čítal více než sto šedesát nastudovaných rolí.

Zdeňka Poláčková dokázala mít na jevišti neodolatelou jiskru a energii, a to doslova v každé své roli! Na závěr připomeňme nejen pro pamětníky jednu z jejích posledních rolí ve *Zvonokosech* z roku 1984, kdy vytvořila spolu se dvěma dalšími emeritními sólistkami operety nezapomenutelné trio: Zdeňka Poláčková Paní Drahobejlovou, Liběna Astrová Paní Mrňouchovou a Vlasta Tolarová Paní Cizníkovicou. (kp)

NDM EXTRA

MIMOREPERTOÁROVÉ AKCE, PŘEDNÁŠKY, DEBATY, BESEDY A VÝSTAVY

NDM EXTRA (LEDEN – ÚNOR 2025)

**XXIV. Cyklus komorních koncertů
MILAN BÁTOR (kytara)**
26. února 2025 v 19 hodin
ve slavnostním sále DJM

Milan Bátor

Zajímavý večer proběhne v rámci Cyklu komorních koncertů 26. února, kdy český kytarista Milan Bátor zahraje koncertně písně skupiny Beatles. Osmnáct písní nejslavnější kapely všech dob upravil pro sólovou kytaru famózní italský kytarista Mario Gangi. „*Maestrovo fantastické aranžmá respektuje melodie nesmrtelných songů, ale nově vnáší jazzové barvy, rytmickou pestrost a italskou zpěvnost*“, dodává Milan Bátor, jehož nahrávka těchto skladeb vyšla ve světové premiéře na stylovém vinylu s atraktivní grafikou a ilustracemi opavského výtvarníka Jury Bosáka. Album *I Beatles* vzbudilo ohlasy

u posluchačů i hudební kritiky. Pozitivní recenze vyšly v předních tuzemských médiích Musicserver, Full Moon, JazzPort.cz, Ostravan.cz ad. Album Milana Bátora bylo rovněž počteno nominací na Cenu Jantar za rok 2023. Ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona si písně budete moci vyslechnout i vy!

Milan Bátor se kytáře věnuje jako oblíbený pedagog, aranžér a popularizátor. Jeho úpravy písní Vlasty Redla a dalších umělců mají na YouTube velkou odezvu, srdečně byly hodnoceny i jeho koncerty věnované tvorbě Davida Stypky. Významná je spolupráce s Českým rozhlasem Vltava, Českým rozhlasem Ostrava a dalšími tuzemskými médii (KlasikaPlus.cz, Harmonie, Ostravan.cz, Magazín Patriot ad.), kam Milan přispívá svými články. (hf)

Cyklus komorních koncertů se koná za finanční podpory Moravskoslezského kraje a statutárního města Ostravy a pod záštitou náměstka hejtmana MSK Lukáše Curyla, náměstkyně primátora SMO Lucie Baránkové Vilamové a starosty městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz Petra Veselky.

ÚVODNÍ SLOVO KURÁTORA VÝSTAVY

TOMÁŠ TICHÝ: FATA MORGANA
15. ledna – 4. března 2025 v Galerii
současné malby Divadla Antonína
Dvořáka
Vernisáž 15. ledna 2025 v 17 hodin

Tomáš Tichý (*1984) je absolventem Akademie výtvarných umění v Praze (2011). V roce 2009 rovněž studijně pobýval na Královské akademii v Antverpách. Jeho obrazy byly zastoupeny ve finálních výběrech významných evropských uměleckých cen, jako např. Wells Art Contemporary, The Columbia Threadneedle Prize nebo CBM Prize. Na mezinárodní scéně spolupracuje s italskou galerií CRAG a německou Junge Kunst Berlin. Jeho výstava v Galerii současné malby v Divadle Antonína Dvořáka nazvaná *Fata Morgana* je jeho vůbec první ostravskou prezentací.

Ve své malbě zkoumá proměny lidské vizuální citlivosti v podmínkách digitální obrazové redundance. Jeho obrazové náměty se často pohybují na hraně mezi konkrétním a abstraktním, mezi viditelným a naznačeným. Inspiraci dříve hledal třeba

ve světě sportu, módy a celebrit. V aktuální obrazové sérii se ale zabývá fenomény umělé inteligence, vizuální manipulace a virtuálního prostředí a jejich propojením s organickými motivy a environmentální tematikou. Zajímá se, zda a jak je vůbec možné transformovat malířský jazyk v podmínkách exponenciálně narůstající záplavy vizuální banality a deep fakes soustředěně útočících na naši schopnost rozlišovat mezi pravdou, zdáním a manipulací. Ve svých obrazech proto nezkoumá realitu samotnou, ale především to, jak se (nejen v malbě) zásadně proměňuje způsob jejího zachycování. Svým způsobem tak vytváří jakýsi vizuální pandán k prorockému eseji *Co malovat* od Jeana-Francoise Lyotarda, podle nějž vidění není zdaleka jen pasivním procesem, ale aktivním aktem interpretace světa. Úkolem malíře pak je, aby znovu a znovu reflektoval samotný proces, podmínky, možnosti (nejen svého) vnímání a jeho možného strojového ovlivňování. Ještě dříve, než technologie ovládly všechny podoby naší dnešní vizuální kultury, viděl Lyotard malířství jako volný prostor, v němž umělec

může a má překračovat hranice tradičních i současných pravidel reprezentace reality a zkoumat jejich únosnost, relevanci, koherenci a také stále častěji i jejich narůstající nestabilitu. Tím se malba stává (nebo stále zůstává) něčím víc než jen obrazem – je událostí, která diváka nutí přemýšlet a vstupovat do dialogu s viděným, se světem i se sebou samým.

Martin Mikolášek

Fata Morgana – Deepfake_2.0, 180 x 150 cm, 2024

Dobrovolnictví

v Národním divadle moravskoslezském

Chceš poznat kouzlo divadelního světa na vlastní kůži?

Staň se dobrovolníkem NDM!

Pro více informací koukni na www.ndm.cz
nebo napiš na e-mail petra.pifkova@ndm.cz

Kavárna Národní dům

Vaše místo pro práci a relaxaci

Zastavte se k nám na něco sladkého nebo slaného od Kolbaby a využijte od úterý do pátku v čase od 11 do 15 hodin slevu 20 % na veškerý sortiment!*

Ideální místo pro pracovní schůzky, studium nebo vyřizování pracovních záležitostí. Užijte si kávu Nespresso, míchané nápoje, připojení k Wi-Fi a příjemné prostředí divadelní kavárny.

RYCHLÁ Wi-Fi | ÚT-PÁ | 11.00-15.00 | SLEVA 20 %

*Platí pro konzumaci v kavárně.

@kavarnanarodni

Kavárna Národní dům, Čs. legií 148/14, Ostrava

**MECENÁŠSKÝ KLUB
NÁRODNÍHO DIVADLA
MORAVSKOSLEZSKÉHO**

**MECENÁŠEM SE MŮŽE STÁT KAŽDÝ
VY, VAŠE RODINA NEBO FIRMA**

LÁSKA K DIVADLU

DOBRY POCIT

SPOLÉČNÝ CÍL

OSOBITÉ VÝHODY

www.ndm.cz

JAK FUNGUJE KLUB MLADÉHO DIVÁKA?

parta fajn lidí milovníci kultury 15-25 let

jsme máme

slevy na vstupenky doprovodné programy zdarma

Chceš to zažít? Tak se přihlas! Členství je zdarma!

OSTRAVA!!!

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

mladý divák.cz

QR code

Společné foto účastníků festivalu ve Francii
Foto archiv Ateliéru NDM

OHLÉDNUTÍ ZA RESISTANCE!

Projekt **Resistance!**, o kterém jsme vás již informovali v předchozích číslech, se pomalu blíží do finále. Za námi jsou mezinárodní festivaly v 6 zemích Evropské unie – v Itálii, Portugalsku, Francii, Holandsku, Slovinsku a v České republice. Mladí umělci prezentovali své performance jak pro veřejnost, tak ve školách a s diváky diskutovali o zásadních tématech, jako jsou svoboda, odpor k diktatuře, imigrace, cenzura a lidská práva. A jak probíhaly jednotlivé festivaly a co vše jsme kromě hraní společně zažili?

Sérii festivalů zahájila v dubnu Itálie. Na italském festivalu proběhl úvodní seznamovací workshop, společně jsme navštívili město Milán, prohlédli jsme si malé městečko Vimercate a samozřejmě nechyběla pizza a závěrečný koncert v kulturním centru Bloom. Den nato jsme se přesunuli do portugalské Bragy, která převzala festivalovou štafetu. Zde jsme měli možnost toto krásné město prozkoumat ze všech stran a stali jsme

se součástí většího festivalu Politica, který probíhal současně s festivalem Resistance! V červnu nás čekala Francie, kde nás hostilo město Montpellier. I zde jsme se stali součástí většího festivalu – Printemps des Comédiens. Zažili jsme plamennou diskuzi po představení, užili si (po propuštění Brazie) slunečné počasí a navštívili Marseille.

V září jsme všechny naše partnery přivítali u nás v NDM. Hrál se ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona a v Divadle „12“, vyrazili jsme do Dolní oblasti Vítkovice a mladí účastníci si společně prošli pohybovým workshopem, který si pro ně připravil člen baletního souboru Mark Griffiths. Festival jsme zakončili krátkým koncertem účastnice projektu Johany Fernecké a závěrečnou párty v klubu NOX. Předposlední štací se v říjnu stalo holandské město Deventer, kde mladí umělci vytvářeli v mezinárodních skupinách nové performance na témata čas, vina nebo moc, která se stala východiskem pro debatu s veřejností. Taký jsme vyšplhali na věž chrámu svatého Mikuláše, a když už jsme byli v Holandsku, nesměla chybět ani jízda na kole. V listopadu jsme vyrazili

Společné foto účastníků festivalu v Itálii
– výlet do Milána
Foto archiv Ateliéru NDM

vstříc poslednímu festivalu – do slovinské Lublaně. Poslední setkání se neslo v emotivním duchu. Přeci jen byl ten rok velmi intenzivní, vznikla pevná přátelství a všichni už se více než jako účastníci projektu cítili jako rodina. Poslední večer jsme strávili v divadle Glej, kde si pro nás naši slovinskí kamarádi připravili zábavný kvíz o celém projektu a dojali nás písní, kterou složili. Zbytek večera se nesl v duchu karaoke, loučení, objímání a příslibů dalších setkání.

Projekt **Resistance!** nebyl jen o sdílení historických událostí moderní historie, ale taky o vytvoření mezinárodní komunity mladých lidí, které spojují stejné zájmy a láska k umění.

Radana Otipková, divadelní lektorka,
mentorka české skupiny

Fotografie z naší performance na open air scéně
ve francouzském Montpellieru
Foto archiv Ateliéru NDM

Momentka z francouzské performance
LA RÉVOLUTION EST UNE INFECTION
SEXUELLEMENT TRANSMISSIBLE
(REVOLUCE JE SEXUÁLNĚ PŘENOSNÁ
INFEKCE)
Foto archiv Ateliéru NDM

Fotografie z performativní diskuzí v holandském Deventeru
Foto Christein van Hoffen

HLADOVĚNÍ JAKO INSPIRACE

Přesto, že by se toto heslo mohlo vyjímat v lečjakém volebním programu, věřte či ne, týká se stále divadla, konkrétně Národní přehlídky seniorského divadla, kterou pořádá jednou za dva roky Kulturní centrum Česká Třebová ve spolupráci s organizací NIPOS-ARTAMA Praha. Proběhla o víkendu 8. – 10. listopadu 2024 v České Třebové a bylo na ni vybráno devět inscenací včetně **Hladovění**, poetické a hravé svačinky inspirované životem a dílem ruského surrealistického básníka Daniila Charmse v podání členů **Seniorského divadelního studia**, které funguje v Ateliéru pro divadelní vzdělávání při NDM již čtvrtou sezónu pod vedením lektorky Vladimíry Dvořákové.

Setkávalo se, hrálo, diskutovalo a nakonec i oceňovalo v prostorách Kulturního centra Česká Třebová. Součástí programu byly také rozpravy o viděném, kdy všichni přistupovali k rozborům práce

Členové Seniorského divadelního studia
s houslistkou Magdalenou Kučerovou v České Třebové
Foto Vladimíra Dvořáková

přehlídkových soupeřníků upřímně a přitom kolegiálně a s pokorou.

Co nás ale těší nejvíce, je skutečnost, že ostravské **Hladovění**, snad právě díky nehrané hravosti a radosti ze hry, sklídilo nečekané a upřímné ovace od publika

i poroty a že historicky poprvé byla udělena **Cena za inspirativnost, a to právě ostravskému Seniorskému divadelnímu studiu**. Kéž je naše studio inspirací i pro ostatní seniory, v nichž dříme láska k umění všeho druhu a kteří se nebojí si hrát. (vd)

**Národní přehlídka
seniorského divadla**
8–10. 11. 2024 Česká Třebová

Přehlídku pořádá Kulturní centrum Česká Třebová ve spolupráci s NIPOS-ARTAMA Praha

**NIPOS
ARTAMA**

lektorský sbor uděluje cenu za inspirativnost

Seniorskému divadelnímu studiu
Ostrava v inscenaci **Hladovění** (Charms, Dvořáková)

 Ateliéř NDM je na Facebooku:
Ateliéř pro divadelní vzdělávání při NDM

 Ateliéř NDM je na Instagramu:
atelier.ndm

 Spolufinancováno
Evropskou unií

 Erasmus+
Enriching lives, opening minds.

 MINISTERSTVO
KULTURY

 Moravskoslezský
kraj

OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ

OSTRAVA!!!

klia
květinové studio

Hlučín
Ostravská 7, 747 01 Hlučín

Avion Shopping park
Rudná 3114/114,
730 30 Ostrava

www.studioklia.cz

HARMONIE

**KLASIKA, JAZZ
A WORLD MUSIC
Z PRVNÍ ŘADY**

Jiný pohled na klasickou hudbu a jazz
rozhovory a seriály / komentáře / kritiky / analýzy / recenze nahrávek

www.casopisharmonie.cz

Dance Context Journal 2024

Zbrusu nový, částečně recenzovaný časopis o tanci v českém a anglickém jazyce.

Vychází v říjnu! V prodeji tištěný i ke stažení.
www.dancecontext.com

Sphere

Největší věrnostní program v České a Slovenské republice, nabízí více než 10 000 možností výhodných nákupů.

OVEČKÁRNA **ČISTÉ DŘEVO.CZ** **ASTRATEx**

KNIHY DOBROVSKÝ **FOKUS** **SCAN quill**

FLIXBUS **ZOOT.** **LÁZNĚ TŘEBOŇ**

HUSHKY **Grizly** **GS**

Další tisíce partnerů na sphere.cz

INFORMUJEME VÁS

KDE SI MŮŽETE ZAJISTIT VSTUPENKY
ČI DÁRKOVÉ VOUCHERY?

- PRODEJ VSTUPENEK**
v pasáži v Divadle Jiřího Myrona,
Čs. legii 148/14, Ostrava
 - PRODEJ PŘEDPLATNÉHO**
v pasáži v Divadle Jiřího Myrona,
Čs. legii 148/14, Ostrava
pondělí	9.00 – 17.00	pondělí	9.00 – 12.00	13.00 – 15.00
úterý	9.00 – 17.00	úterý		13.00 – 17.00
středa	9.00 – 17.00	středa	9.00 – 12.00	13.00 – 17.00
čtvrtek	9.00 – 17.00	čtvrtek		zavřeno
pátek	9.00 – 17.00	pátek		9.00 – 12.00
sobota a neděle	zavřeno	sobota a neděle		zavřeno
- tel.: **596 276 203, 596 276 242**
e-mail: vstupenky@ndm.cz
objednávky vstupenek nad 10 ks
tel.: **596 276 189, 596 276 260**
- tel.: **596 276 202, 724 892 133**
e-mail: predplatne@ndm.cz

- e-VSTUPENKY, DÁRKOVÝ VOUCHER a MOJE ABO**
– nakupujte, platte a tiskněte v pohodlí domova na www.ndm.cz
(zvýhodnění senior, dítě, ISIC, ITIC lze uplatnit i na e-vstupenky)
- v prodejních sítích **Colosseum Ticket** a **Ticketportal**
- hodinu před začátkem představení u pokladny**
– v Divadle Antonína Dvořáka – telefon: **596 276 420**
– v pasáži Divadla Jiřího Myrona – telefon: **596 276 242**
- na dalších prodejních místech NDM – jejich seznam najdete na www.ndm.cz

VEŘEJNÉ GENERÁLKY

Vstupenky je možné zakoupit **on-line**, ale také v pokladně **v pasáži v Divadle Jiřího Myrona**. Na veřejné generálky platí jednotné vstupné. Konání veřejné generálky určuje inscenační tým.

CENÍK VSTUPENEK

ceník vstupenek na jednotlivá představení a přehled poskytovaných zvýhodnění naleznete v pokladnách NDM.

U nevyprodaných představení jsou vstupenky v prodeji hodinu před začátkem představení přímo ve večerních pokladnách v Divadle Antonína Dvořáka a v divadelní pasáži v Divadle Jiřího Myrona.

PODPORUJÍ NÁS

Činnost Národního divadla moravskoslezského, příspěvkové organizace, je financována z rozpočtu statutárního města Ostrava. Aktivita Národního divadla moravskoslezského jsou také finančně podporovány Ministerstvem kultury České republiky a Moravskoslezským krajem.

prodej – předprodej vstupenek

Colosseum Ticket **ticketportal** **RENGL** **HITRADIO ORION** **deník**

muzikál expres **PERA+** **Klasika Plus.cz** **HARMONIE** **ostravan.cz** **DANCE CONTEXT taneční aktuality**

GVUO **Státní fond kultury ČR** **KNIHOCENTRUM.cz** **NADACE ŽIVOT UMĚLCE** **OSTRAVA!!! MORAVSKÁ OSTRAVA A PŘÍVOZ**

www.ndm.cz

OSTRAVA!!!

REDAKCE

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ
příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Čs. legii 148/14, 701 04 OSTRAVA – Moravská Ostrava,
telefon: 596 276 111, e-mail: vstupenky@ndm.cz

Ředitel: Jiří Nekvasil

Správní ředitel: Vítězslav Raszka

Hudební ředitel opery: Marek Šedivý

Šéf činohry: Vojtěch Štěpánek

Šéfka baletu: Lenka Dřímlová

Šéfka muzikálu: Gabriela Petraková

Šéf výpravy, scénograf: David Bazika

Šéfka marketingu a obchodu: Markéta Chlebová

Tisková mluvčí a PR: Šárka Swiderová

Šéfka mimořádných projektů: Kateřina Svobodová

Manažerka mimořádných projektů: Petra Pířková

Adresa redakce: Čs. legii 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava

Odpovědná redaktorka: Lenka Schreiberová

Autoři textů: Juraj Bajús, Marek David, Lenka Dřímlová, Vladimíra Dvořáková, Pavel Gejguš, Halina Františáková, Helena Havranová, Martin Mikolášek, Hana Nováková, Radana Otípková, Karolína Pečenková, Petra Pířková, Lenka Schreiberová, Barbora Skálová, Kateřina Svobodová, Alice Taussiková, Norbert Závodský

Program a repertoár: Milena Sladká

Technická spolupráce: Hana Marušáková

Grafická úprava: Václav Melecký

Redakční uzávěrka: 15. 11. 2024

Vychází: 19. 12. 2024

Vydalo: Národní divadlo moravskoslezské

Tisk: CZECH NEWS CENTER, a. s., CZECH PRINT CENTER tiskárna Ostrava
ISSN 2533-705X

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

PROGRAM – LEDEN 2025

4.	Soubor opery hostuje v Plzni s inscenací BRANIBŮŘI V ČECHÁCH			
5.	Soubor opery hostuje v Plzni s inscenací TAJEMSTVÍ			
6.	Soubor opery hostuje v Plzni s inscenací DVĚ VDOVY			
9.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	VII.	18.30	B
10.	TURANDOT	IV.	18.30	O
11.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA		18.30	B
12.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA		16.00	B
14.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	V.	18.30	B
15.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	F	18.30	B
16.	REVIZOR		18.30	Č
18.	PRODANÁ NEVĚSTA		18.30	O
19.	MÉDEA	N	15.00	Č
23.	ŽULULUM	VII.	18.30	Č
24.	ŠARLATÁN	D	18.30	O
25.	TURANDOT	PS	18.30	O
28.	ŠARLATÁN	V.	18.30	O

Červeně označené dny – so, ne, svátky
O – opera, Č – činohra, B – balet, M – muzikál, K – koncert
Předplatitelské skupiny: E, F, C, D, N, V., II., VII., IV., VOP, PP, MP, PS, PS2

PROGRAM – ÚNOR 2025

1.	PTÁČCI – česká premiéra	PP	18.30	Č
4.	ŠARLATÁN	E	18.30	O
5.	MÉDEA	F	18.30	Č
6.	PTÁČCI – první repríza	C	18.30	Č
7.	PRODANÁ NEVĚSTA	IV.	18.30	O
8.	GOLDONI PO OSTRAVSKU		18.30	Č
9.	ZTRACENÍ V YONKERS		16.00	Č
11.	ŽULULUM	V.	18.30	Č
13.	LA TRAVIATA		18.30	O
14.	PTÁČCI	D	18.30	Č
15.	NABUCCO		18.30	O
16.	TURANDOT	N	15.00	O
18.	TURANDOT	E	18.30	O
19.	LABUTÍ JEZERO	II.	18.30	B
20.	LABUTÍ JEZERO	C	18.30	B
21.	ŽULULUM		18.30	Č
22.	LABUTÍ JEZERO	PS2	18.30	B
27.	LA TRAVIATA		18.30	O
28.	PTÁČCI	IV.	18.30	Č

Změna programu vyhrazena!

MOJE KARTA NDM

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

MOJE KARTA NDM

OPERA • ČINOHRA • BALET • MUZIKÁL

Zvýhodnění až -60% z ceny vstupenek

Více divadla za méně peněz...

- karta bude automaticky uplatňovat výši zvýhodnění
- jednorázová investice do nákupu karty 80 Kč
- je přenosná a můžete ji darovat
- uplatnění slev při nákupu vstupenek i on-line
- platnost 1 rok od data zakoupení a bezplatná aktivace karty na další období

MOJE ABO

- zvýhodnění -30% z celkové částky
- lze zakoupit on-line nebo osobně v prodeji předplatného
- zvolte si počet představení, termíny, sedadla i počty vstupenek
- zakupte vstupenky na minimálně 4 různá představení
- MOJE ABO je přenosné

Šetřete svůj čas a namíchejte si své vlastní předplatné

www.ndm.cz

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

PROGRAM – LEDEN 2025

4.	PRODUCENTI		18.30	M
5.	PRODUCENTI		18.30	M
7.	DONAHA (Hole dupyl!)		18.30	Č
8.	KINKY BOOTS	II.	18.30	M
9.	BEZ ROUCHA		18.30	Č
10.	DEN ZÚČTOVÁNÍ	D	18.30	Č
11.	OLIVER!		18.30	M
12.	OLIVER!		16.00	M
15.	REBECCA		18.30	M
16.	REBECCA		18.30	M
18.	WEST SIDE STORY		18.30	M
19.	WEST SIDE STORY		16.00	M
21.	KINKY BOOTS	E	18.30	M
22.	CHICAGO		18.30	M
23.	CHICAGO		18.30	M
24.	TESTOSTERON		18.30	Č
25.	ELISABETH	PS2	18.30	M
26.	ELISABETH		16.00	M
29.	COPPÉLIA		18.30	B
30.	COPPÉLIA		18.30	B
31.	CHICAGO	P	18.30	M

PROGRAM – ÚNOR 2025

1.	REBECCA		18.30	M
2.	REBECCA		16.00	M
4.	TESTOSTERON		18.30	Č
5.	KINKY BOOTS		18.30	M
6.	KINKY BOOTS	VII.	18.30	M
7.	REBECCA		18.30	M
8.	COPPÉLIA		18.30	B
9.	COPPÉLIA – derniéra		16.00	B
11.	WEST SIDE STORY		18.30	M
12.	BEZ ROUCHA – derniéra		18.30	Č
13.	PRODUCENTI		18.30	M
14.	PRODUCENTI		18.30	M
15.	ELISABETH	PS	18.30	M
16.	ELISABETH		16.00	M
18.	ELISABETH	V.	18.30	M
19.	KINKY BOOTS	F	18.30	M
20.	DEN ZÚČTOVÁNÍ	VII.	18.30	Č
21.	OLIVER!	P	18.30	M
22.	REBECCA		18.30	M
23.	REBECCA		16.00	M
25.	OLIVER!		18.30	M
27.	CHICAGO		18.30	M
28.	CHICAGO		18.30	M

Změna programu vyhrazena!

VYUŽIJTE SVÉ ZAMĚSTNANECKÉ BENEFITY

K nákupu vstupenek akceptujeme tyto benefitní platby:

PLUXEE

EDENRED

UNIŠEK

BENEFIT PLUS

GALLERY BETA

Poukázky mohou být použity pro nákup vstupenek na všechna představení NDM, více na www.ndm.cz.

DIVADLO PRO VÁS – newsletter

Buďte s námi v kontaktu a nenechte si ujít informace z divadla: novinky, bonusy, speciální akce.

PROGRAM – LEDEN 2025

5.	O LÍNÉ BABIČCE	16.00	Č
7.	INTERVIEW	19.00	M
8.	OKNO	19.00	B
9.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
10.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
11.	TEROR	19.00	Č
15.	DISCOTECA PARAISO	19.00	Č
16.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
17.	OKNO	19.00	B
18.	PRAVDA	19.00	Č
22.	INTERVIEW	19.00	M
24.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
25.	HORNICKÉ VDOVY	19.00	Č
28.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
29.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
30.	INTERVIEW	19.00	M

**ZÁKLADNÍ OBCHODNÍ INFORMACE
PLATNÉ PRO 106. SEZÓNU**

Ceny a zvýhodnění jsou poskytovány dle aktuálního ceníku Národního divadla moravskoslezského

- **zvýhodnění 50% pro seniory nad 65 let, pro ZTP, ZTP/P** (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*
- **zvýhodnění 50% pro držitele ISIC karty / studentské karty**, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenku (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*
- **zvýhodnění 50% pro držitele ITIC karty / pro pedagogy**, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenky (neplatí pro gala, premiéry, hostující soubory, silvestrovská a mimořádná představení)*
- **zvýhodnění 50% na rodinné vstupné** (pouze u takto označených představení)
- zvýhodnění se nesčítají
- NDM je oprávněno poskytovat zvýhodnění změnit / uplatnit pouze na vybraná představení

* pokud není uvedeno jinak

Více na **www.ndm.cz**

PRO
MĚNY

KONSTANTY

106 • sezóna 24 / 25

PROGRAM – ÚNOR 2025

6.	POPELKA – premiéra	19.00	O
7.	PRAVDA	19.00	Č
8.	POPELKA – druhá premiéra	19.00	O
9.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	16.00	M
11.	OKNO	19.00	B
13.	HORNICKÉ VDOVY	19.00	Č
14.	POPELKA	19.00	O
15.	O LÍNÉ BABIČCE	17.00	Č
16.	O LÍNÉ BABIČCE	16.00	Č
18.	PRAVDA	19.00	Č
19.	TEROR	19.00	Č
20.	INTERVIEW	19.00	M
21.	POPELKA	19.00	O
22.	HORNICKÉ VDOVY	19.00	Č
23.	POPELKA	16.00	O
25.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
26.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
27.	DISCOTECA PARAISO	19.00	Č
28.	POPELKA	19.00	O

SLAVNOSTNÍ SÁL
VLADIMÍRA KRISTINA

PROGRAM – ÚNOR 2025

26.	KONCERT AGENTURY PRESTO	19.00	K
-----	-------------------------	-------	---

Změna programu vyhrazena!

**ON-LINE REZERVACE, NÁKUP
VSTUPENEK I PŘEDPLATNÉHO
NA WWW.NDM.CZ**

Přes on-line nákup lze využít zvýhodnění
pro seniory, ISIC a ITIC

DĚKUJEME VÁM ZA PŘÍZEŇ
A TĚŠÍME SE NA VÁS
V ROCE 2025

Premiéry roku 2025

- PTÁČCI / činohra
- POPELKA / opera
- FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK / opera
- MAMMA MIA! / muzikál
- GURU TARTUFFE / činohra
- SOUMRAK NAD KRAJINOU / činohra
- PEER GYNT / balet
- ABBA / Scény z manželského života / činohra
- KRVAVÁ SVATBA / činohra
- JULIUS CAESAR V EGYPTĚ / opera
- SEX V OSTRAVĚ / muzikál

Dovolujeme si Vám popřát
šťastný nový rok 2025

OPERA • ČINOHRA • BALET • MUZIKÁL